Sara Craven

Zori întunecați

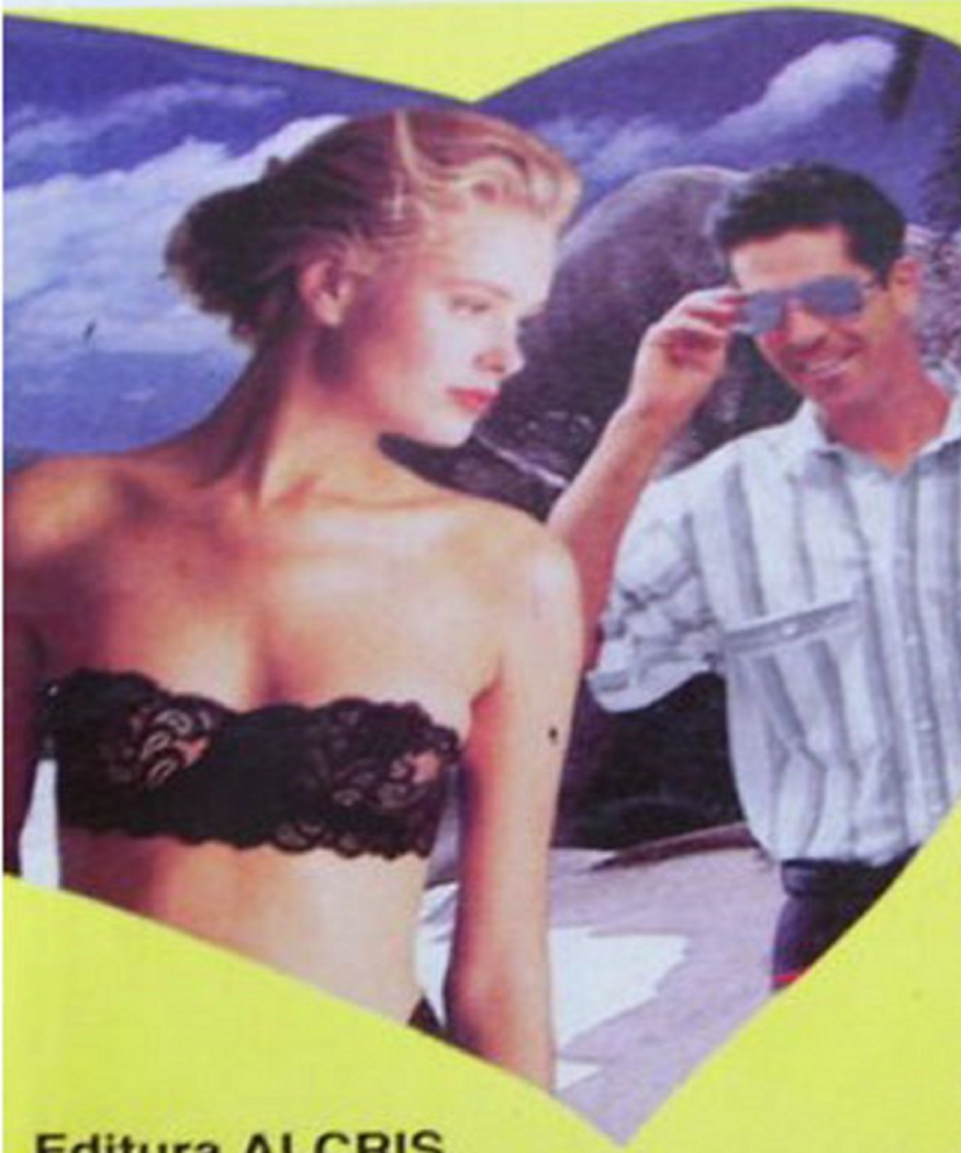

Editura ALCRIS

Sara Craven

Zori întunecaţi

Dark Summer Dawn

În româneşte de: Annemarie Ianciuş

EDITURA ALCRIS

BUCUREŞTI, 1995

Colecţia *„EL şi EA”*
– 92 –

CAPITOLUL I

Era atât de obosită încât abia reuşi să introducă cheia în broască. Fusese un zbor lung şi agitat, iar aterizarea fusese amânată din cauza ceţii. Una dintre fete devenise aproape isterică în timpul zborului şi Lisa fusese aceea care stătuse alături de ea ca s-o liniştească atunci când avionul făcuse ultima tentativă, de această dată reuşită, de a ateriza.

Închise mulţumită uşa în urma ei şi rămase o clipă pe loc, uitându-se prin camera de zi. Era deosebit de curată şi ordonată – doamna Hargreaves avusese grijă de asta – dar aerul era stătut. Lisa deschise fereastra şi lăsă aerul proaspăt al nopţii de ianuarie să pătrundă în cameră.

Se înfioră puţin, încă nostalgică după căldura soarelui din Caraibe pe care tocmai le părăsise, dar mintea ei obosită se bucură de confortul şi de curentul de aer rece care o înviora.

O mulţime de plicuri sosite prin poştă o aşteptau pe măsuţa de lângă fereastră, plicuri la care se adăugau şi cele găsite în cutia de scrisori, dar toate aceastea puteau să mai aştepte până dimineaţă, gândi ea, descălţându-se. Simţea nevoia imperioasă de a face o baie. Era murdară şi transpirată după orele lungi petrecute în avion, urmate de drumul cu taxiul, înghesuită între celelalte fete. Dar şi baia putea să mai aştepte.

Intră în dormitor, dezbrăcându-se din mers. Patul o aştepta, cu cuvertura dată la o parte, iar cămaşa ei de noapte era aranjată frumos de către doamna

Hargreaves care în tinereţe fusese cameristă la un hotel. Dar Lisa nu se mai obosi să se îmbrace. Totuşi se demachie – obicei de care n-ar fi putut scăpa nici pe patul de moarte – şi apoi se întinse goală în pat şi căzu pradă unui somn profund.

Se foi de câteva ori şi chiar deschise ochii, deranjată de zgomotele de pe stradă şi de un aspirator din apartamentul de deasupra. Totuşi nu se trezi. Când în cele din urmă o făcu, se întinse şi se ridică din pat, constată că dormise aproape douăsprezece ore. „Probabil am început să îmbătrânesc”, gândi ea amărâtă. Da, se simţise bătrână în timpul călătoriei. Toate celelalte fotomodele erau mai tinere decât ea, Lisa fiind singura care avea douăzeci de ani.

Jos râsese de ea. „Ai cumva părul cărunt?” o ironizase el. „Nu i te plânge Myrei în legătură cu vârsta ta, pentru că ea are cu doi ani mai mult decât tine.”

Lisa nu se obosise să-i mai spună lui Jos ceea ce era atât de evident şi anume faptul că Myra nu era şi nu avea să fie vreodată fotomodel. Când Jos o întâlnise şi se însurase cu ea, Myra nu era decât o studentă drăguţă şi dolofană, iar căsnicia şi copilul n-o schimbaseră absolut deloc. Chipul şi silueta ei n-o avantajaseră niciodată prea mult.

Asta este valabil şi pentru mine, gândi Lisa coborând din pat, dar oricum, reuşesc să-mi câştig existenţa.

Se privi toată în oglindă în timp ce intra în baie şi dădu drumul la duş. Nu era nimic narcisist în această acţiune, dar probabil că nici absolut necesar nu era. Fusese în Indiile de Vest ca fotomodel pentru o revistă foarte cunoscută care prezentase costume de baie şi cu siguranţă că Jos i-ar fi spus dacă ar fi luat măcar un gram în greutate. O cunoştea de doi ani, de când Lisa venise prima oară la Londra căutând de lucru şi tot el

fusese acela care o învăţase tot ceea ce trebuie să ştie despre ceea ce se face în faţa unui aparat de fotografiat.

De fapt, Lisa nu se gândise foarte serios să devină model. Niciodată nu-şi considerase aspectul fizic prea impresionant. Jos îi sugerase însă această idee încă de pe vremea când era la şcoală. El venise la şcoală ca s-o viziteze pe verişoara lui Dinah, care era cea mai bună prietenă a Lisei. Le invitase pe amândouă la masă. El era deja un nume în lumea fotografiei, iar Lisa n-ar fi fost om dacă nu s-ar fi simţit flatată de interesul lui. Totuşi, în acelaşi timp, ea îşi vedea cu totul altfel viitorul.

Datorită lui Jos obţinuse primul contact că fotomodel în lansarea unei noi linii de cosmetice. Cu părul auriu şi cu ochii căprui care puteau lua nuanţe de verde şi galben în funcţie de culoarea pe care o purta, Lisa fusese cea mai bună alegere pe care să se centreze campania de publicitate. Fusese o experienţă fantastică pentru ea. Costume exotice în tonuri de galben şi auriu fuseseră anume lucrate pentru ea, iar efectul lor pe pielea ei de culoarea mierii fusese inpresionant. Fusese îmbrăcată în voal semi-transparent, în mătase şi rochii făcute în întregime dintr-o plasă de mărgele. Chipul ei apăruse pe coperta revistei pe care ochii ei păreau să se mărească la nesfârşit, în timp ce gura schiţa un zâmbet vag, inocent şi senzual în acelaşi timp. Casa de modă franceză care lansase colecţia de cosmetice fusese pur şi simplu încântată, iar vânzările crescuseră considerabil.

Totuşi Jos o sfătuise să nu mai participe la următoarea campanie organizată de aceeaşi casă.

„Dacă vei continua, vei intra într-un tipar. Toată lumea te va asocia cu respectiva colecţie şi cu nimic

altceva", o avertizase el. „O vreme merg, dar ce te faci când te plictiseşti, sau când se plictisesc ei?”

Lisa îi urmase sfatul şi nu regretase niciodată, mai ales că ofertele de lucru apăruseră imediat şi în număr foarte mare. Dar cel mai mult îi plăcea să lucreze cu Jos. El fusese primul care-i cunoscuse potenţialul iar ea avea să-i fie toată viaţa recunoscătoare pentru asta. Fusese foarte norocoasă. După cum auzise de la celelalte fete, lansarea în profesiunea de fotomodel putea fi o afacere foarte murdară.

Faptul că-şi găsise acest apartament fusese al doilea noroc, gândi ea intrând sub duş şi lăsând apa caldă să i se prelingă prin păr şi pe corp. Nu era prea ieftin, dar împărţindu-l cu Dinah, reuşeau amândouă să se descurce din punct de vedere financiar. Dinah juca într-o comedie în West End şi reuşise să obţină acest rol imediat ce terminase Academia de Teatru şi Film.

Îşi limpezi părul şi închise apa. Se şterse şi se îmbrăcă într-un halat de baie alb, mai vechi. Nu era prea elegant dar era destul de potrivit pentru seara pe care avea de gând s-o petreacă relaxându-se lângă foc şi poate, ceva mai târziu, ascultând o piesă de teatru la radio.

Somnul lung îi făcuse bine, iar acum Lisei îi era foame. Hotărî să-şi pregătească ceva de mâncare şi să citească scrisorile în timp ce mânca şi îşi usca părul. Asta nu pentru că s-ar fi aşteptat la ceva interesant în privinţa corespondenţei primite. Probabil primise mai ales reclame şi note de plată. Totuşi avea şi alţi prieteni, în afară de Dinah, prieteni cu care purta o corespondenţă neregulată dar permanentă. Lisa se gândi că poate Claire născuse deja, iar Frances se hotărâse să accepte sau să refuze slujba pentru Statele Unite ale Americii.

Doamna Hargreaves umplea frigiderul cu toate cele necesare, aşa că Lisa, cu un prosop înfăşurat pe cap, îşi pregăti o friptură şi o salată drept garnitură.

Nu avea un apetit prea mare – fapt care-l alarmase pe tatăl ei vitreg atunci când ea se dusese prima oară să locuiască la Stoniscliffe. „Nu mănâncă nici măcar cât o muscă”, mormăia el la fiecare masă. Dar ei îi plăceau mâncărurile simple, bine gătite şi era bucuroasă că nu avea probleme cu greutatea.

După ce mâncă spălă vasele, îşi duse cafeaua în camera de zi şi îşi luă scrisorile.

Aşa cum bănuia, majoritatea plicurilor cuprindeau numai lucruri neinteresante, aşa că le puse deoparte. Ultima scrisoare însă era de la Julie.

Lisa privi încruntându-se plicul alb, acoperit cu un scris lăbărţat pe care îl cunoştea atât de bine. Instinctul îi spunea că Julie îi putea scrie numai din cauza vreunei crize iar asta o făcuse să creadă că ea vorbea despre ceva ce ar prefera să nu ştie.

Numai dacă nu cumva era ceva legat de Chas, gândi ea, intrând brusc în panică. El nu prea se simţea bine în ultima vreme, aflase ea din rarele scrisori şi de la un timp nu mai primise nimic de la el în afară de obişnuitele felicitări de Crăciun.

Continuă să privească plicul încă nedeschis în timp ce în sufletul ei se ducea o luptă între grija pentru Chas şi dorinţa de a face bucăţele scrisoarea lui Julie. Nu-i datora nimic surorii ei vitrege, gândi ea cu vehemenţă. De fapt, lucrurile stăteau tocmai pe dos.

Dar cu Chas era cu totul altceva. Din partea lui nu primise până atunci decât bunătate şi respect şi din cauza asta Lisa considera că îi datora multe. Oh, nu era vorba de banii pe care-i depunea o dată pe trimestru în contul ei, gândi ea, mai ales că pe aceştia i-ar fi putut da înapoi oricând, pentru simplul motiv că nu se atinsese niciodată de ei. După ce plecase de la

Stoniscliffe, jurase că niciodată nu va mai accepta nici măcar un penny din banii familiei Riderwood. Voia să nu mai fie dependentă, mai ales faţă de...

Mintea i se blocă brusc, pentru că gândurile ei ameninţau să intre pe un teren interzis. Se străduia din răsputeri să nu se mai gândească la Stoniscliffe. Se hotărâse să nu se mai întoarcă acolo niciodată, cu toate că propria ei conştiinţă nu-i permitea să rupă contactul cu Chas, care fusese rănit profund de hotărârea ei de a pleca. Iar crudul adevăr era că îi fusese imposibil să-i spună de ce fusese nevoită să plece.

Încet şi fără tragere de inimă, deschise plicul şi scoase din el foaia de hârtie.

„Dragă Lisa”. Scrisul exuberant al Juliei ocupa toată pagina. „Ghici despre ce-i vorba? Mă mărit! De fapt am de gând să uluiesc pe toată lumea, făcând pentru prima oară în viaţa mea lucrul cel mai potrivit. Mirele esre Tony Bainbridge, desigur, iar tata este în al nouălea cer. Căsătoria are loc luna viitoare şi eu aş vrea ca tu să fii domnişoara mea de onoare! Te rog, te rog mult de tot să spui da, draga mea. Pregătirile de nuntă mă depăşesc deja iar mama Bainbridge ameninţă să preia conducerea. Te rog, vino acasă, Lisa. Am mare nevoie de tine. Sunt sigură că poţi să-ţi iei un concediu. Aştept cu nerăbdare răspunsul tău. Cu dragoste, Julie.”

Bomba se afla într-un post-scriptum, care probabil fusese scris mai târziu: „Desigur, cel care mă va duce la altar va fi Dane”.

Lisa rămase pe loc, privind fix la bucata de hârtie. Apoi mâna i se strânse convulsiv peste scrisoare, transformând-o într-un ghemotoc de hârtie.

Spuse cu voce tare şi cu un ton disperat:

— Nu! Doamne, nu!

Se înfioră deodată şi îşi strânse halatul pe ea, după care înteţi focul în cămin, de parcă răceala care-o învăluise ar fi fost de natură fizică şi ar fi putut fi spulberată cu ajutorul unor mijloace casnice.

Îşi umezi buzele şi încercă să se gândească la Julie, care urma să se mărite cu bărbatul pe care Chas şi-l dorise dintotdeauna ca ginere. Poate că decizia lui Julie nu avea să uimească pe toată lumea aşa cum glumise fata, dar oricum era destul de greu de acceptat. De doi ani n-o mai văzuse pe Julie, iar Lisa presupunea că sora ei vitregă se mai maturizase între timp. Dar când se gândea la tânăra şi sălbatica Julie pe care o văzuse ultima oară, cu greu îşi putea imagina cum va arăta mireasă.

Încercă să-şi amintească pe Tony Bainbridge. Fusese întotdeauna prin preajmă în timpul copilăriei lor, pentru că tatăl lui era proprietarul reşedinţei vecine cu a lor. Lisei, însă, băiatul nu-i făcuse niciodată vreo impresie prea puternică. Era blond, plăcut şi categoric destul de bogat. Dar Juliei, fiica răsfăţată şi voluntară a unui om de afaceri foarte bogat, oare cum i se părea?

Lisa ridică din umeri. Ei bine, uneori dragostea este mai ciudată. Şi cu siguranţă că Julie era tânără, frumoasă şi plină de viaţă. Trebuia să se mărite din dragoste şi nu numai pentru că ştia că această căsătorie era dorinţa fierbinte a celor două familii. Nici măcar Julie nu ar da curs unui asemenea impuls nebunesc, gândi Lisa fără a fi convinsă de acest fapt.

Netezi foaia de hârtie şi o citi din nou, încercând să ignore post-scriptumul. Era stilul obişnuit al Juliei, plin de sublinieri şi semne de exclamare, dar oare aşa arăta scrisoarea unei viitoare tinere mirese?

Lisa închise ochii. De la vârsta de zece ani, de când ajunsese prima oară la Stoniscliffe, o protejase mereu pe Julie. În prima noapte, când Lisa era încă zăpăcită

de viteza cu care se petrecuseră toate şi neobişnuită încă cu patul şi camera străină, fusese teribil de surprinsă când se deschisese uşa. Julie spusese: „Doamna Arkwright zice că sunt prea mare ca să mai dorm cu lumina aprinsă, dar mie îmi este groază de întuneric. Pot să vin lângă tine? Te rog, Lisa, te rog!”

Lisa petrecu o noapte foarte puţin confortabilă. A doua zi, Chas se tăvălise de râs, neluând deloc în considerare dezaprobarea menajerei şi dădu dispoziţie ca patul Juliei să fie mutat în camera Lisei.

„Ţi-am spus eu, nu-i aşa?” se adresase el mamei Lisei. „Ţi-am spus eu că vor fi surori?"

Jennifer Riderwood aprobase din cap, vag îngrijorată, ştiind foarte bine că obligaţia de a împărţi camera cu cineva pentru prima oară în viaţă era numai una din schimbările pe care Lisa avea să le trăiască în noua ei viaţă.

Când primise premiul Bond, Jennifer era deja văduvă de cinci ani, iar fericitul eveniment nici nu şi-ar fi putut găsi un moment mai potrivit ca să apară. Nu prea ştia să facă mare lucru. Nu avea nici vreo carieră spre care să se întoarcă atunci când rămăsese singură şi cu un copil mic de crescut. Fusese nevoită să accepte cu recunoştinţă orice slujbă i s-ar fi oferit. Tot recunoscătoare trebuia să fie şi pentru faptul că aveau un acoperiş deasupra capului, chiar dacă acesta aparţinea de fapt cumnatei şi soţului acesteia.

Clive şi Enid Farrel fuseseră conştienţi că era în avantajul lor să le primească pe Jennifer şi pe fetiţa acesteia în casa lor. În definitiv, nu aveau nici un fel de obligaţie faţă de ele, fapt pe care nu pierdeau niciodată ocazia să-l sublinieze. Totul părea să fie un gest de mare bunătate din partea lor, când de fapt Jennifer plătea o chirie destul de mare, numai ca să fie tratată ca un fel de rudă săracă.

Totuşi, nimic nu era destul sau prea mult. Primele amintiri ale Lisei erau legate de mătuşa Enid, care se plângea tot timpul de inflaţie şi creşterea preţurilor. Lisa era obligată să nu uite niciodată să stingă lumina după ea şi să ştie exact câţi metri cubi de apă avea voie să folosească atunci când făcea baie, pentru că „N-ai voie să faci risipă de energie electrică şi pentru apa caldă se plătesc bani buni, draga mea”. Lisa observa că de la o zi la alta mama ei arăta din ce în ce mai obosită şi înfrântă.

În cele din urmă, Jennifer fusese nevoită să-şi mai ia pe lângă slujba de funcţionară încă o slujbă, de chelneriţă. Rareori ajungea acasă înainte de miezul nopţii. De fapt ea nu era decât o femeie fragilă şi, inevitabil, până la urmă se prăbuşise şi fusese adusă acasă, iar Lisa îşi mai amintea şi acum cât de tare se supărase mătuşa Enid din această cauză. Perdelele de la casele alăturate fuseseră date fără pic de discreţie la o parte atunci când Jennifer fusese purtată în braţe spre casă. Deşi pe atunci nu era decât un copil, Lisa observase cu acea ocazie că unchiul şi mătuşa ei nu erau prea iubiţi de către vecinii lor.

Mătuşa Enid fusese totuşi obligată să cheme un medic. Doctorul Chalmers i se adresase cu sinceritate lui Jennifer:

— Ai nevoie de o pauză, draga mea. Odihnă absolută, departe de toate acestea, chiar şi de fiica ta. Nici ei n-o să-i strice să stea fără tine o perioadă de timp. Sunt sigur că asta ar fi şi alegerea ei, mai degrabă decât să te vadă bolnavă pentru totdeauna.

Totuşi ele nu aveau bani, pentru nici un fel de vacanţă. După pierderea slujbei, pentru Jennifer premiul Bond fusese un adevărat miracol. Nu fusese el chiar o avere, dar fusese suficient pentru nişte haine noi şi o croazieră în Mediterană la sugestia doctorului Chalmers.

După câtva timp, Lisa realiză cât de recunoscătoare ar fi trebuit să-i fie doctorului Chalmers pentru că acesta o condusese aproape cu forţa la agenţia de turism. Omul îi cunoştea de mulţi ani pe soţii Farrell şi înţelesese foarte bine ce viaţă ar fi trebuit să ducă Jennifer mai departe dacă nu folosea premiul pentru a-şi lua o vacanţă.

Mătuşa Enid se lansase într-o serie de remarci legate de „egoism şi lăcomie” şi observase că acoperişul avea nevoie de reparaţii, la care Jennifer ar fi putut să ajute cu bani, întrucât era şi acoperişul ei.

Dar de această dată Jennifer nu se mai lăsase terorizată. Plătise croaziera şi profitase de ea. Când se întorsese, nimic nu mai fusese la fel. Nu era vorba numai despre faptul că se relaxase, se îngrăşase puţin şi se bronzase. Erau şi alte diferenţe, mai subtile. În zâmbetul ei, în ochii ei, care deveneau mai visători, atunci când credea că n-o priveşte nimeni.

După un timp apăruse Charles Riderwood; înalt, bine legat şi cu un chip deschis care datorită şuviţelor cărunte de la tâmple avea o anume distincţie.

Îi zâmbise Lisei şi-i spusese: „Salut, scumpo, am şi eu o fetiţă, cu câţiva ani mai mică decât tine.”

Lisa îi răspunsese la zâmbet puţin nesigură. Recunoscuse totuşi bunătatea, din ochii lui şi înţelesese că şi el dorea mult ca ea să-l placă, chiar dacă micuţa Lisa nu prea pricepuse de ce.

Aflase după ce plecase el cu maşina lui superbă, marca Jaguar.

— Ce obrăznicie! izbucni Enid Farrell. Ideea aceasta nebună de a-ţi aduce aici... amantul. Cum îndrăzneşti?!

Jennifer se înroşise, dar vocea ei răsună calmă.

— Înainte de a mai spune ceva, Enid, cred că ar trebui să ştii că Charles şi cu mine intenţionăm să ne căsătorim.

— Să vă căsătoriţi?! ţipase Enid. Te măriţi cu un bărbat pe care l-ai cunoscut într-o croazieră? Dar nu ştii absolut nimic despre el. Ar putea să fie chiar deja însurat.

Pe chipul lui Jennifer înflorise un zâmbet.

— Ştiu destule, spuse ea. Este văduv. Soţia lui a murit cu câţiva ani în urmă. Are un fiu de douăzeci şi patru de ani şi o fiică de opt ani. Lucrează în domeniul electronicii şi locuieşte în Yorkshire. Mai doreşti să afli ceva?

Enid Farrell îşi luase un aer jignit.

— De ce fiul este cu atâţia ani mai mare decât fata? întrebase ea acuzatoare.

— Nu ştiu. Poate că aşa s-a întâmplat să fie.

Chipul lui Enid devenise mai dezaprobator ca niciodată. Era evident că era de părere că după şaisprezece ani oamenii ar trebui să se gândească la alte lucruri şi nu să facă copii.

Îşi păstrase aerul dezaprobator până în ziua nunţii, în afară de Lisa, Enid şi soţul ei fuseseră singurii invitaţi din partea lui Jennifer. Totuşi, mulţi prieteni ai lui Charles Riderwood sosiseră la recepţia oferită de el la hotelul Londra unde dealtfel, avea şi un apartament închiriat.

Acolo îi aşteptase cineva, un tânăr înalt şi brunet care la apariţia lor se ridicase repede de pe canapea.

Charles se arătase foarte încântat de prezenţa lui.

— Dane, până la urmă ai reuşit să ajungi! Apoi se întoarse spre Jennifer. Hai să-ţi cunoşti noul fiu. Dacă n-ar fi fost plecat în America la un curs postuniversitar, l-ai fi întâlnit mai de mult.

Dane Riderwood spusese atunci în glumă:

— Totul pare să arate că este mai bine să nu mi se întoarcă spatele nici o secundă. Făcuse un pas înainte ca să dea mâna cu Jennifer, după care toată lumea izbucnise în râs, dar Lisa, care rămăsese ezitând

undeva în spate, realizase instinctiv că acel străin care era fratele ei vitreg nu era deloc amuzat. Zâmbise, dar zâmbetul lui nu se reflectase şi în ochi. Iar când Charles o împinsese pe Lisa mai în faţă cu mâna lui caldă şi puternică, Dane o privise cu o indiferenţă care friza ostilitatea. Apoi îi întorsese spatele imediat, făcând-o pe Lisa să gândească: „Nu-mi place de el – iar lui nu-i place deloc de noi”.

O auzise pe mama ei adresându-i-se proaspătului ei soţ: „Seamănă foarte bine cu tine” şi atunci Lisa vrusese din tot sufletul să strige că nu este aşa, pentru că Jennifer cu siguranţă ştia că cei doi nu semănau absolut deloc.

Oh, amândoi erau înalţi şi foarte bruneţi, dar Dane era o versiune mai suplă a masivului său tată. Şi chipul lui era mai subţire, cu trăsături arogante, spre deosebire de cel al tatălui său care era blând şi simpatic. Nici ochii lui Dane nu erau albaştri ca ai tatălui său, ci goi şi foarte reci, în timp ce gura exprima aversiune şi duritate.

Lisa abia aşteptase să vadă Stoniscliffe, casa cea mare din piatră gri despre care îi povestise tatăl ei vitreg. Fusese nerăbdătoare s-o cunoască şi pe Julie.

„Nici ea nu prea are cu cine să se joace” îi spusese Chas. „Şi îndrăznesc să spun că şi tu ai fost destul de singură în ultima vreme.”

Dar toată emoţia, toată nerăbdarea pe care le simţea Lisa fuseseră întunecate de prezenţa acestui tânăr străin, rece şi ostil. Nu mai fusese nici măcar sigură că mai dorea să locuiască în casa cea nouă dacă şi el avea să fie acolo.

Încercase să uite de Dane Riderwood şi să se bucure de petrecere. Oamenii vorbeau foarte frumos cu ea şi îi admirau părul lung şi bogat. Chas îi dăduse chiar şi o picătură de şampanie, în ciuda protestelor amuzate ale mamei ei.

Tocmai începuse să se simtă mai bine când mătuşa Enid se apropiase de ele. Lisa şi Jennifer rămăseseră o clipă singure şi era evident că femeia îşi alesese cu grijă momentul.

„Ei bine, te-ai aranjat cum nu se putea mai grozav”, şuierase ea spre Jennifer. „Într-adevăr, lucrează în domeniul electronicii! N-ai uitat să menţionezi faptul că are propria lui fabrică. Presupun că acum vei pleca în nord cu el, fără să te mai gândeşti deloc la oamenii care ţi-au dat să mănânci şi ţi-au oferit un acoperiş atunci când tu nu aveai nimic.”

Lisa văzuse cum mama ei păleşte şi cum îi dispare de pe chipul luminos culoarea, emoţia şi bucuria. Jennifer reuşise totuşi să-şi menţină calmul şi să spună încet: „Enid, te rog să nu ridici tonul. Nu mă aştept să mă crezi, dar nici eu n-am ştiut nimic despre fabrică până azi. Oh, ştiam că Chas nu este un muritor de foame, dar toate astea… toate astea au fost un şoc pentru mine, aşa cum au fost şi pentru tine”.

„Oh, desigur, mârâise Enid Farrell. Întotdeauna am ştiut că nu suntem destul de buni pentru tine, nici eu, nici bietul meu frate. Tot timpul ţi-ai dat aere – abia puteai să munceşti. Ei bine, acum nu vei mai fi nevoită să o faci!”

Lisa se cutremurase. Vocea mătusii Enid fusese plină de venin. Nu mai fusese numai pisălogeala cu care ea şi mama ei se obişnuiseră deja. Mai observase şi altceva: Dane Riderwood se afla la foarte mică distanţă şi după expresia dispreţuitoare de pe chipul lui se putea deduce că auzise cel puţin sfârşitul acestui episod sordid iniţiat de Enid.

Lisa gândise atunci: „Aş fi vrut să nu audă asta. Oricum lui nu-i place de noi, iar acum o să creadă că şi noi suntem la fel de îngrozitoare ca mătuşa Enid”.

Îl văzuse pe tatăl ei vitreg apropiindu-se zâmbind, iar Enid se îndepărtase atunci. Nu mult după aceea,

Lisa fusese uşurată să observe că atât ea cât şi unchiul Clive părăsiseră petrecerea. Dintr-odată începuse să se bucure că pleacă la Stoniscliffe pentru că astfel, spera ea, nu va mai fi fi nevoită să-i vadă pe nici unul din ei.

Recepţia păruse să se întindă la nesfârşit, iar pe Lisa o obosiseră vocile şi chipurile care se învârteau în jurul ei. După o vreme, ea se retrăsese în dormitorul alăturat. Acolo se afla şi o canapea pe care se ghemuise, departe de murmurul vocilor şi râsetele din camera vecină. Adormise destul de rapid.

Nu-şi dăduse seama ce o trezise, dar deschise ochii, clipind uşor. Realizase imediat că nu se afla singură în cameră.

De undeva de foarte aproape se auzea vocea unui bărbat:

— De fapt, a fost o surpriză pentru toată lumea. Nu ţi-a spus?

— Nici un cuvânt, până nu a fost prea târziu ca să mai pot interveni.

Vocea furioasă a lui Dane Riderwood.

— Dumnezeule, este o nebunie curată! A plecat în vacanţă şi s-a întors cu o amărâtă de dactilografă ahtiată după bani şi cu odrasla ei. Dumnezeu ştie că nimeni n-a spus că trebuie să trăiască ca un sfânt, dar cu siguranţă că n-ar fi trebuit să plătească pentru mica lui distracţie, cu căsătoria.

Ghemuită pe canapea, Lisa simţise că i se face rău. Nu înţelesese chiar tot, dar recunoscuse dispreţul exprimat la adresa „dactilografei şi odraslei sale”. Vrusese să sară în sus şi să se ducă la Dane Riderwood, să-l lovească şi să-l facă să-i pară rău, dar imediat ce această idee îi trecuse prin cap, se gândise că este mai bine să fie prudentă. Dacă ar fi dat curs primului impuls, atunci ar fi apărut imediat şi alţi oameni, care ar fi întrebat-o de ce se poartă aşa, iar

ea ar fi fost nevoită să le explice şi atunci ziua atât de fericită a mamei ei ar fi fost distrusă. Mătuşa Enid fusese destul de rea, dar toată această poveste era pur şi simplu îngrozitoare.

Aceasta avea să fie noua ei familie, din care Dane urma să fie o parte importantă, iar el nu le plăcea nici pe ea, nici pe mama ei. Nu le voia. Lisa îşi îngropase faţa în pernă şi-şi astupase urechile cu palmele. Nu mai suporta să audă.

Ceva mai târziu, Chas şi Jennifer veniseră s-o ia ca să plece spre nord, la Stoniscliffe. Aveau să plece în luna de miere ceva mai târziu, pentru că Chas dorise să-i arate mai întâi lui Jennifer casa lui, unde Lisa avea să se stabilească imediat.

Cei doi îi priviseră obrajii şi oboseala din ochi şi hotărâseră să toate erau din cauza nervozităţii şi emoţiilor prea mari. Nu insistaseră să obţină de la ea şi alte explicaţii. Pentru Lisa fusese o adevărată uşurare să afle din discuţiile lor că Dane nu urma să vină cu ei la Stoniscliffe, ci avea să se întoarcă imediat în America.

Poate chiar avea să rămână definitiv acolo, gândise Lisa. Poate că nu se va mai întoarce niciodată.

Acum, matură fiind, Lisa zâmbi trist, gândindu-se la naivitatea copilărească de care dăduse dovadă. Bineînţeles că Dane se întorsese şi treptat, atmosfera se mai destinsese, cu toate că Lisa continua să-şi spună că niciodată nu-l va putea place şi nicidecum nu va putea avea încredere în el cu adevărat. Ori de câte ori Dane se afla în apropiere, Lisa parcă se punea în gardă.

Deşi nu-i convenea, Lisa trebuia să recunoască şi unele calităţi ale lui Dane. Era sigură că niciodată el n-o necăjise pe mama ei. Niciodată nu făcuse nici cea mai mică aluzie la adevăratele lui sentimente legate de a doua căsătorie a tatălui lui. Dar în definitiv, nici

n-ar fi avut motiv s-o facă, îşi reaminti ea. Chas şi Jennifer fuseseră foarte fericiţi împreună. Chiar şi cineva plin de prejudecăţi ca Dane trebuia să recunoască asta. Fusese întotdeauna foarte civilizat, cu toate că destul de distant şi rece, faţă de Jennifer. Pe Lisa aproape că n-o băga în seamă. Dar, pe de altă parte, trebuia să admită că nici lui Julie nu-i dădea prea multă atenţie, chiar dacă fetiţa avea o tendinţă evidentă de a-l idolatriza.

Devoţiunea frăţească nu fusese niciodată stilul lui Dane, gândi Lisa, făcând o grimasă. Avea desigur multe prietene. Unele dintre ele veneau adesea la Stoniscliffe şi făceau curse nebuneşti cu maşina, sub privirile indulgente ale lui Chas. Dar era evident că Dane le păstra în preajma lui numai ca să se amuze. Nu dădea nici un semn că ar putea să se lege în mod serios de vreuna dintre ele – adevărate potenţiale soţii pentru un bărbat care era pe cale să moştenească o prosperă firmă şi care va avea nevoie de o gazdă plăcută şi experimentată, în casa lui.

Julie şi Lisa discutaseră adesea despre toate aceste fete, criticându-le fără milă manierele, vestimentaţia şi aspectul fizic. Ceva mai târziu, surorile începuseră să se întrebe, pline de curiozitate adolescentină, despre diverse probleme legate de sex. Julie fusese aceea care ridicase cel mai des acest subiect, mai ales în privinţa fetelor pe care le frecventa Dane. Pe Lisa însă, n-o interesau partenerele pe care fratele ei vitreg le alegea pentru a-şi satisface necesităţile sexuale, cu toate că era convinsă că Dane era un expert şi în acest domeniu, ca dealtfel în oricare altul de care se ocupa.

El era băiatul de aur care devenise deja directorul firmei Riderwood, care se extindea rapid şi sigur. Chas era mândru de el şi spunea adesea că aşchia nu sare prea departe de trunchi, dar Lisa considera că

asta putea fi adevărat numai dacă trunchiul ar fi fost din granit, pentru că observase la Dane o lipsă de milă şi îndurare care o înfiora.

De aceea, chiar făcând abstracţie de neîncrederea ei de la început, Lisa nu fusese niciodată în stare să-l admire aşa cum făcea Julie şi încă cu multă generozitate. Dane nu corespundea deloc cu imaginea ei despre un erou. Nu găsea nici un fel de căldură sau tandreţe la el.

Nici măcar după ce Lisa împlinise şaisprezece ani şi Jennifer care, o vreme, nu se simţise bine, murise pe neaşteptate în somn, Dane nu se îmblânzise deloc. Deşi fusese plecat într-o călătorie de afaceri, venise totuşi la înmormântare. Dar atunci când îşi exprimase condoleanţele, Lisa avusese impresia că gândurile lui erau în cu totul altă parte. Îşi dorise atunci să strige: „Nu-ţi pare absolut deloc rău! Niciodată nu ne-ai vrut aici, nici pe ea, nici pe mine”. Toată ostilitatea şi suferinţa din trecut crescuseră în ea. Spusese numai câteva cuvinte reci şi îi întorsese spatele.

Lisa gândise chiar, că niciodată nu avea să-i fie mai antipatic ca în clipa aceea. Acum însă ştia că se înşelase.

Se ghemuise mai bine pe canapea, înfiorându-se ca întotdeauna când se gândea la evenimentele care avuseseră loc cu doi ani în urmă. Asta nu pentru că s-ar fi gândit foarte des la el. Îşi impusese o anumită cenzură în această privinţă.

Nici acum nu s-ar fi gândit la el – numai Dumnezeu ştie că n-ar mai fi vrut s-o facă niciodată – dacă n-ar fi fost scrisoarea lui Julie. „Desigur, Dane mă va conduce la altar.”

Trebuia să-i scrie Juliei şi să găsească o scuză oarecare, foarte curând. Pentru că nu mai avea de gând să se întoarcă la Stoniscliffe atâta timp cât Dane se afla acolo, iar acum el era în permanenţă acolo.

Asta o durea. Îi era dor de Chas şi de casa mare şi gri din Dales, dar trebuia să rămână departe de toate acestea pentru că nu voia să-l mai vadă sau să-i mai vorbească vreodată lui Dane Riderwood.

Ţârâitul soneriei de la intrare o făcu să tresară pentru că nu aştepta pe nimeni, cu toate că existau destule persoane care ştiau că se întorsese din Indiile de Vest şi puteau să treacă pe la ea.

Făcu o grimasă la gândul că nu este fardată şi că are un turban dintr-un prosop pe cap şi fu tentată să nu răspundă, dar soneria ţârâi din nou.

Lisa realiză că oricum nu avea nici un rost să pretindă că nu este acasă pentru că cel care o căuta observase deja că înăuntru este lumină.

Lăsă pe canapea scrisorile şi strigă:

— Da, da, vin imediat!

Când deschise uşa, Lisa zâmbea uşor pentru că bănuia că vizitatorul era Simon care dăduse semne serioase că ar putea să se îndrăgostească de ea, chiar puţin înainte de plecarea ei în Indiile de Vest. Îl plăcea pe Simon, dar era foarte departe de a se îndrăgosti de el.

— M-ai prins într-un moment destul de prost. Sunt… începu ea, dar deodată cuvintele îi îngheţară pe buze când văzu cine se afla în faţa ei, aşteptând să fie primit înăuntru.

— Bună, Lisa, spuse Dane Riderwood.

CAPITOLUL II

Pentru o clipă, Lisa nu putu nici să mişte, nici să vorbească şi simţi că i se taie respiraţia. Era ca într-un coşmar – de parcă Dane ar fi fost un demon invocat chiar în gândurile ei. În toate aceste ultime luni se străduise să nu se gândească deloc la el. Pur şi simplu şi-l extirpase, ca pe o tumoare, din creier.

Acum scrisoarea lui Julie deschisese cu forţa porţile memoriei ei şi Lisa se întoarse în trecut ca într-un oraş interzis. „Vorbeşti de lup...", obişnuiau oamenii să spună. Şi iată că era adevărat, pentru că lupul tocmai apăruse la uşă, aşa cum spunea şi proverbul.

Lisa atinse uşa cu mâna, intenţionând să i-o trântească în faţă, dar scurta ei ezitare o dezavantajă, pentru că el îi citi gândul şi pătrunse în casă.

— Dacă îmi permiţi, spuse el, după care închise uşa în urma lui.

Lisa şuieră printre dinţi:

— Ieşi afară de aici!

— După ce termin de făcut ceea ce am de făcut.

Vocea lui era la fel de rece ca întotdeauna. Din punct de vedere fizic, nu se schimbase aproape deloc din clipa în care-l văzuse ea pentru prima oară. Trăsăturile feţei lui se mai adânciseră puţin, dându-i un aer matur, dar trupul lui suplu avea în continuare graţia subtilă a unui animal de pradă. Dane făcu un pas înainte, iar Lisa se retrase instinctiv. El îşi lăsă capul pe spate şi o privi o clipă, cu ochii enigmatici.

— Liniştеşte-te, o sfătui el caustic. Cu cât auzi mai repede ceea ce am să-ţi spun, cu atât mai repede am să plec, ceea ce este exact ce vrei tu.

— Ce naiba cauţi aici? şopti ea.

— Nu intenţionez să fac nici una din ticăloşiile la care pari să te gândeşti tu acum, îi răspunse el. Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa, stai jos şi comportă-te ca o fiinţă umană, civilizată.

— Ce ştii tu despre comportamentul civilizat? începuse să tremure toată, cuprinzându-şi trupul cu braţele. Spune odată ce ai de spus şi ieşi afară.

— Întotdeauna ai fost o gazdă perfectă. Dane trecu pe lângă ea, privind cu ochi critici canapeaua destul de dezordonată, după care se aşeză pe un scaun. Eşti foarte nervoasă, comentă el. Ce s-a întâmplat? Spuneai că te-am prins într-un moment nepotrivit. Ce făceai, distrai pe cineva? îi aruncă o privire batjocoritoare, arătându-i astfel că este absolut convins că ea e complet goală sub halatul de baie, făcând-o astfel să se înroşească.

— Nu, se răsti ea, după care îşi dori să nu fi spus asta. Poate că dacă l-ar fi minţit şi i-ar fi zis că o aşteaptă cineva în dormitor, Dane ar fi plecat.

— Atunci mă bucur că te-am găsit singură, spuse el calm. Aş dori nişte cafea.

Un moment Lisa îl privi dezarmată, după care se întoarse şi intră în mica ei bucătărie. Prosopul de pe capul ei începu să alunece şi atunci ea şi-l smulse nervoasă, aruncându-l în coşul de rufe de lângă maşina de spălat. Mâinile îi tremurau atât de tare încât abia reuşi să pună cafea în filtru Aşează pe o tavă două ceşti şi turnă lapte într-un vas din acelaşi serviciu. Auzi un zgomot uşor în spatele ei şi privi peste umăr, realizând că Dane stătea în uşă şi se uita la ea.

— Zahăr? Vocea ei era glacială.

— Ai memoria scurtă, Lisa, spuse el sardonic. Câţi ani am trăit sub acelaşi acoperiş şi câte cafele ai pregătit pentru mine? Nu, nu vreau zahăr.

— Prea multe, bolborosi ea.

— Ei bine, acesta este un aspect asupra căruia suntem amândoi de acord, spuse el, înaintând şi imobilizând-o între masă şi trupul lui. Îi prinse bărbia cu mâna şi îi studie faţa cu un ochi critic.

Atitudinea lui îi trimise fiori în tot corpul. Ar fi vrut să-i dea mâna la o parte. Ar fi vrut să-şi folosească unghiile şi dinţii, ca un animal încolţit care vrea să se elibereze, dar ştia foarte bine că asta n-ar fi ajutat-o cu nimic. El era mult prea puternic şi n-ar fi ezitat să-şi folosească forţa.

Dane spuse cu blândeţe:

— Nu te-ai schimbat deloc, nu-i aşa, Lisa? îmi aduc aminte cum erai cu ani în urmă – o mică şi ostilă creatură, toată numai păr şi ochi.

Ea zâmbi uşor şi-şi muşcă buzele.

— Ce ciudat să spui aşa ceva. Cam la fel gândeam şi eu despre tine, mai ales în privinţa ostilităţii şi a ochilor, care nu s-au schimbat deloc, sunt tot reci.

„Au rămas la fel de reci şi cruzi ca luna ianuarie”, adăugă ea în gând, privindu-i ochii cenuşii şi observând licărirea lor răutăcioasă.

— Reci? întrebă Dane, zâmbind. Asta este ceea ce crezi tu cu adevărat? Sunt convins că nu.

Respiraţia ei se acceleră puţin.

— Nu cred că ţi-ar place să afli ceea ce cred eu cu adevărat. Şi dacă vrei să bei cafea, atunci lasă-mă s-o fac.

El ridică mâinile mimând capitularea şi plecă, iar Lisa se simţi uşurată.

Când intră cu tava plină în camera de zi, constată că el se aşezase lângă foc şi fumase un trabuc. În clipa în care fumul îi atinse nările, simţi cum o cuprinde un

val de nostalgie. Chas fuma întotdeauna trabuc iar aroma de tutun fin plutea prin casa de la Stoniscliffe ori de câte ori el se afla acolo, ca şi când în fiecare zi ar fi fost ziua de Crăciun, spusese odată Jennifer, râzând din toată inima.

Lisa aşează tava pe masă. •

— Ce s-a întâmplat cu ţigările?

— Am renunţat la ele cu vreo optsprezece luni în urmă. Arătă spre trabuc. Ai vreo obiecţie în legătură cu asta?

— Nu, sigur că nu. Îşi reprimă imboldul de a adăuga că acesta era cel mai puţin neplăcut lucru la el şi îi turnă cafea în ceaşcă. De ce întrebi?

El ridică din umeri.

— Trabucul nu se potriveşte aici. O prezenţă masculină într-o atmosferă feminină. Făcu o pauză. Sau cel puţin aşa cred eu. Poate că greşesc.

— Poate, zise ea.

Dane privi în jur, ridicând din sprâncene.

— Nu locuieşti singură?

— Nu, nu locuiesc singură.

Dane rămase o clipă nemişcat, după care scuturǎ brusc scrumul din vârful trabucului.

— Normal că nu. Îmi permiţi să te întreb unde este el?

— Nu, nu cred că-ţi permit, spuse ea foarte calmă. Mă gândeam că poate îmi spui acum ce vrei de la mine.

— Nimic, draga mea. Nici acum, nici altă dată. Vocea lui era muşcătoare. Hai să stabilim ceva, vrei? Eu n-am venit aici ca să-ţi deranjez idila în scopuri personale, ci pentru Julie.

— Julie? Lisa încremeni şi se uită fără să vrea spre scrisorile de pe canapea.

Privirea lui o urmări pe a ei şi făcu o grimasă.

— Se pare că m-am deplasat degeaba până aici. Oricum am să-ţi spun ceea ce voiam să-ţi spun. Julie este panicată pentru că n-a primit nici o veste de la tine. Îşi doreşte foarte mult să vii acasă şi s-o ajuţi cu pregătirile pentru nuntă. Acum ar vrea să ştie de ce nu i-ai scris şi nici nu i-ai telefonat.

Lisa spuse:

— Abia azi am primit scrisoarea ei. Am fost plecată în străinătate. M-am întors abia ieri.

— Conţinutul scrisorii nu pare să te fi impresionat prea mult. Dane o privi pe sub sprâncene.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că nu există nici o şansă să mă mai întorc la Stoniscliffe, spuse ea încordată. Va trebui să vorbeşti tu cu Julie… să găseşti o explicaţie care s-o satisfacă.

— Nu văd nici o explicaţie, spuse el. Şi chiar dacă aş vedea, mă îndoiesc că ea ar putea să-l satisfacă şi pe Chas. El nu poate să te mai aştepte să vii… înapoi.

Ea observă uşoara lui ezitare şi se întrebă dacă ar fi vrut să spună de fapt cuvântul „acasă”.

— Ce face Chas? Lisa nu încerca numai să schimbe subiectul, ci voia cu adevărat să ştie. Scrisorile lui nu spuneau foarte multe, iar ale ei cuprindeau întotdeauna o scuză pentru care nu putea veni la Stoniscliffe.

— Dacă voiai să afli, puteai să te duci singură să-l vezi, spuse Dane cu asprime. Cum naiba să se simtă – imobilizat într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii lui!

— Scaun cu rotile? Ea făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Ce vrei să spui?

— A avut un atac, spuse Dane cu bruscheţe în glas. A rămas parţial paralizat. Cu mare dificultate reuşeşte să facă doi-trei paşi şi îşi poate folosi o mână.

Lisa clătină din cap.

— Mi-a scris că nu se simte prea bine, dar niciodată nu a lăsat să se înţeleagă…

— De ce ar fi făcut-o? Dacă ţi-ar fi păsat, te-ai fi dus să-l vezi.

— Asta este opinia ta, nu a lui.

Lisa îl fulgeră cu privarea.

— Poate, spuse el. Întotdeauna a fost prea blând cu tine – prea ţi-a găsit întotdeauna scuze. Nu ţi-a scris şi nu ţi-a cerut să te întorci pentru că este îngrozit că ar putea să-ţi fie milă de el. Este un bărbat puternic care dintr-odată s-a trezit cu o slăbiciune fizică pe care nu o poate depăşi şi totul a fost ca o luptă pentru el. A angajat o infirmieră, dar nu cere ajutor sau milă de la nimeni altcineva. Contează pe nunta lui Julie ca să te facă să vii la Stoniscliffe. Ar fi trebuit să-i spui că-şi face speranţe deşarte.

— Nu-i adevărat! Lisa simţea că se sufocă. Îl… îl iubesc pe Chas.

— Aşa ai pretins întotdeauna. După tine, tu n-ai cerut altceva decât să-i fii lui fiică şi Juliei soră. Ei bine, acum ai ocazia s-o dovedeşti.

— Nu-i atât de uşor cum crezi tu. Acum Lisa se certa de fapt cu ea însăşi, nu cu el, cu toate că Dane nu-şi dădea seama de asta. Am o carieră… obligaţii.

— Ai mai afirmat asta. El făcu o grimasă. Dar n-ai putea să-l convingi şi pe „el” că ai obligaţii şi faţă de Chas, şi încă nişte obligaţii foarte importante? Desigur, asta numai dacă nu ai început să vezi lucrurile altfel. Dane ridică din umeri. Cât despre aşa-zisa ta carieră, presupun că va supravieţui unei scurte întreruperi făcute cu ocazia nunţii lui Julie.

— N-ai decât să spui ce vrei, zise ea furioasă, dar este viaţa mea. Poate că nu e genul de succes pe care-l apreciezi tu, dar eu sunt fericită. Ce te aşteptai să fac, să devin o „biată dactilografă” ca mama mea?

— În situaţia în care poţi să scoţi un profit din felul în care eşti dotată fizic? Nu, nu mă aşteptam. Dane o privi de sus până jos. Probabil că ai chipul şi trupul cele mai cunoscute din ţară. Cum suportă bărbatul din viaţa ta faptul că trebuie să te împartă cu fanteziile a mii de bărbaţi?

— Supravieţuieşte.

În mod deliberat, îl lăsă să creadă că există un asemenea bărbat, aşa că nu avea rost să-i strige în faţă adevărul şi anume că trupul ei şi chipul ei erau numai ale ei şi că în faţa aparatelor de fotografiat şi a camerelor de luat vederi nu juca decât rolul pe care Jos îl compunea pentru ea şi nimic mai mult. Numai Dinah, care acum se afla într-un turneu cu teatrul, ar fi putut s-o dea de gol, apărând deodată ca să spună că ea era aceea cu care Lisa împărţea apartamentul.

— Sunt convins că face mai mult decât atât. Ochii lui se opriră asupra buzelor şi mai ales în locul de pe piept unde începea halatul de baie. Chiar şi aşa, cu părul ciufulit, reuşeşti să arăţi remarcabil.

Lisa se înfioră pe dinăuntru, dar probabil că asta se văzu şi în exterior pentru că Dane ridică o mână şi spuse repede:

— Nu te alarma. Ţi-am spus doar că nu vreau nimic de la tine şi am vorbit serios. Tot ceea ce trebuie este puţină cooperare din partea ta şi asta numai pentru câteva săptămâni. După o scurtă pauză, adăugă cu cinism: Pe deasupra, o să am grijă ca efortul tău să merite să fie făcut, adică o să mă ocup că nu rămâi cu buzunarele goale. Lisa şuieră printre dinţi:

— Ce uşor reduci totul la bani. Ştii foarte bine ce poţi să faci cu banii tăi blestemaţi!

— Scuteşte-mă de asemenea manifestări de mânie, mârâi el. Ştiu foarte bine că Chas a plătit destul de scump pentru onoarea de a te putea întreţine aşa cum ai fost obişnuită. Bineînţeles că eu nu-l pot opri să

facă asta, dar tu ai putea să te gândeşti singură că într-o zi toată această poveste se va termina; atunci când trenul morţii se va opri definitiv în faţa casei lui Chas.

Iar în acea zi, gândi Lisa furioasă, ea va avea imensa satisfacţie de a-i returna lui Dane toţi banii, de care nu se atinsese niciodată.

— Mă dezamăgeşti, spuse ea străduindu-se să pară degajată. Şi eu care credeam că m-am aranjat pe viaţă. Va trebui să am grijă de aspectul meu exterior, ca să am din ce trăi mai departe.

— În locul tău eu aş avea grijă în general, spuse el calm. Puse pe masă ceaşca şi apoi se ridică în picioare. Mulţumesc pentru cafea. Mâine mă întorc în Yorkshire. Vin să te iau în jurul prânzului.

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Am unele aranjamente de făcut şi în definitiv mai există şi trenuri.

— Aşa este, aprobă el. Dar lui Chas i se va părea cel puţin ciudat să nu călătorim împreună. Eu nu neg faptul că eşti atrăgătoare, dar sunt sigur că mai există şi alte fotomodele în Londra.

— O mulţime, spuse ea sec.

— Atunci să lăsăm la o parte scuza cu aranjamentele. Dane o privi lung şi rece. Fă aşa cum spun eu de data asta, Lisa, iar eu voi avea grijă să nu mai fii deranjată în viitor. Ai să te poţi întoarce aici după nuntă şi o să-ţi poţi trăi viaţa aşa cum vrei tu. Ne vedem mâine şi te rog, nu mă lăsa să te aştept.

El nu aşteptă ca ea să-l conducă până la uşă iar Lisa se bucură pentru că nu credea că ar putea merge în situaţia în care picioarele îi tremurau atât de tare. Rămase pe canapea privind fix spre uşa care tocmai se închisese în urma lui şi încercând să înţeleagă ceva din tot ceea ce se întâmplase în jumătatea de oră.

Se gândi că peste câteva secunde se va trezi din somn şi va descoperi că totul nu fusese decât un

coşmar. Ori de câte ori avea vreun vis urât, Dane apărea între ele, de parcă ar fi fost o prezentă ameninţătoare care îi domina subconştientul.

Lisa spera din tot sufletul să se trezească foarte curând. Întinse nervoasă mâna spre ceaşca de cafea de care nici nu se atinsese şi din greşeală, o vărsă pe carpeta din faţa căminului. Rămase pe loc, privind mizeria din faţa ei şi silindu-se să ia legătura cu realitatea.

Fără să-şi dea seama prea bine cum se întâmplase, urma să se întoarcă la Stoniscliffe ca s-o ajute pe Julie la pregătirile pentru nuntă. Lisa îşi muşcă agitată buzele. Nu era de mirare că Dane avea atâta succes în afaceri. Nici un fel de obiecţie nu putea rămâne în picioare în faţa presiunii forţei lui irezistibile. Îl detesta!

Se apucă să cureţe cafeaua de pe jos cu mintea rătăcindu-i ca un animal mic, prins într-o cursă. Ar fi putut foarte bine să dispară, gândi ea. Cu doi ani în urmă făcuse acelaşi lucru, iar acum o putea face din nou. Dar făcând asta ar fi rănit-o pe Julie care nu merita aşa ceva şi, mult mai grav, l-ar fi făcut să sufere pe Chas.

Lisei i se tăie respiraţia când încercă să şi-l imagineze într-un scaun cu rotile. Fusese întotdeauna un bărbat atât de puternic. Noua lui slăbiciune probabil să îl enerveze la culme, iar Lisa se trezi întrebându-se când anume avusese loc atacul.

În acelaşi timp îşi spuse cu hotărâre că ea nu avea de ce să se simtă vinovată. Dacă dispariţia ei de la Stoniscliffe ar fi avut o cât de vagă legătură cu Chas, alunei Dane ar fi menţionat-o cu siguranţă. În colţul gurii îi apăru un zâmbet trist. Doamne, sigur ar fi menţionat-o! Aşa că nu avea de ce să se învinuiască, chiar dacă ştia foarte bine că va avea oricum mustrări de conştiinţă. Chas fusese bolnav şi avusese nevoie de

ea, iar ea nu ştiuse. Oare de ce nu-i spusese Julie? se întreba ea în pragul disperării, dar apoi îşi dădu seama că judecă prosteşte şi dădu din cap. Probabil că Julie se supunea unor ordine.

Chas ar fi vrut ca ea să se întoarcă la Stoniscliffe din proprie iniţiativă, conform propriei dorinţe. N-ar fi suportat să vină pentru că altcineva se rugase de ea în locul lui. Nici măcar dacă acel cineva ar fi fost Dane.

Aşa că acum avea un nou secret de păstrat, pentru că Chas nu aflase niciodată adevăratul motiv pentru care ea părăsise Stoniscliffe, iar acesta era cel mai important secret dintre toate. Nimeni nu-l cunoştea în afară de ea şi de bărbatul care tocmai o lăsase distrusă şi tremurând ca un copil într-un colţ al canapelei.

Lisa se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui Jos. Myra răspunse aproape imediat şi se bucură când recunoscu vocea Lisei.

— Ţi-a plăcut călătoria? Eşti foarte obosită? Vino mâine seară să cinăm împreună ca să-mi spui versiunea ta.

— Mi-ar face mare plăcere, dar nu pot. Lisa ezită. Este în toane bune, Myra?

— Aşa şi aşa. De ce, s-a întâmplat ceva rău?

— Într-un fel. Trebuie să plec pentru câteva săptămâni, atâta tot.

— Este destul, spuse Myra sec. Ce s-a întâmplat? mai întrebă ea, după care făcu o scurtă pauză. Sper că nu eşti... bolnavă, sau altceva de genul ăsta?

Lisa ghici adevărata întrebare din spatele acestor cuvinte pline de tact.

— Nu, nimic de genul ăsta. Trebuie să plec în nord ca să organizez o nuntă de familie. Sora mea vitregă se mărită şi deja a intrat în panică în privinţa pregătirilor.

O auzi pe Myra vorbind cu cineva din casă pe un ton foarte scăzut, după care Jos veni la telefon, spunând tăios:

— Ce-i povestea asta, Lisa? Myra spune că pleci în nord. Probabil că glumeşti.

— Mi-aş fi dorit să glumesc. Lisa explică rapid istoria cu nunta. Dar e vorba de mai mult decât atât, continuă ea. Tocmai am aflat că tatăl meu a avut un atac acum câtva timp şi că vrea să mă vadă.

— Oh, la naiba! Jos rămase tăcut pentru o clipă. Sper că realizezi că toate astea nu se puteau întâmpla într-un moment mai nepptrivit.

— Te rog să mă crezi că dacă m-aş putea eschiva aş face-o, spuse ea nefericită. Dar ei reprezintă toată familia care mi-a mai rămas şi le datorez foarte multe. Şi, în orice caz, le datorez această vizită.

— Atunci evident că trebuie să te duci, dar, pentru numele lui Dumnezeu, fă tot posibilul să te întorci cât mai repede. În lumea noastră oamenii au memorie scurtă, spuse el supărat şi apoi făcu o pauză. Spuneai că ei sunt toată familia care ţi-a mai rămas. Dar nu mai aveai şi un frate? Îmi aduc aminte că Dinah a pomenit o dată de el.

— Aveam şi am în continuare, spuse ea. Dar eu nu-l privesc ca pe un frate. Eu am crescut împreună cu Julie.

— Julie este norocoasă, comentă Jos. Spune-i tatălui tău vitreg că a făcut treabă bună şi telefonează-mi imediat după ce te întorci.

— Promit, spuse Lisa după care puse receptorul în furcă.

Mâna îi transpirase puţin iar ea şi-o frecă nervoasă de halat.

Trebuia să-i scrie lui Dinah s-o plătească pe doamna Hargreaves şi totodată să-i dea dispoziţiile necesare.

Dar acestea nu erau mare lucru şi putea s-o facă şi a doua zi dimineaţa.

Problema dominantă, îngrozitoare şi de nerezolvat era să reziste mai întâi mâine şi apoi în zilele următoare. Dacă n-ar fi fost nunta poate că ar fi putut să încheie vreun târg şi să-i spună lui Dane ceva de genul: „Eu vreau să mă întorc. Vreau să-l văd pe Chas, să petrec câtva timp cu el şi chiar asta voi face, cu condiţia ca tu să rămâi departe de Stoniscliffe atâta timp cât eu voi fi acolo”.

Dar din cauza paraliziei lui Chas, Dane urma să fie acela care o va conduce pe Julie la altar. Deci trebuia să fie acolo şi în consecinţă, Lisa nu putea face nici un fel de învoială.

Asta nu pentru că Dane ar fi respectat de obicei învoielile, gândi ea. El lua numai decizii pe care le ducea la îndeplinire în propriul lui avantaj. Dacă totuşi negocia ceva, se aştepta să fie întotdeauna cel care câştigă şi în general chiar reuşea. Lisa nu-l văzuse niciodată învins de cineva, cu toate că odată visase să fie chiar ea acel cineva. El îi demonstrase hotărât şi cu brutalitate că ea nu-l putea învinge şi Lisa mai avea cicatricele din suflet care îi aminteau mereu acest lucru.

Dar acum nu voia să se gândească la asta. Nu-şi putea permite să se gândească la asta. Altfel ar fi fost nevoită să fugă undeva departe – oriunde, iar Dane ar fi realizat atunci cât de profund o rănise, fapt care l-ar fi făcut să se bucure de triumful lui.

Era neliniştită şi patrula prin apartament ca un leu în cuşcă. Trebuia să se oprească, să ia foenul, să se aşeze şi să facă ceva cu părul ei chinuit care urma să se usuce sub formă de tufiş sălbatic, dacă nu era atentă. Era ceva liniştitor şi terapeutic în felul în care atătea acolo, trecându-şi prin păr jetul de aer cald şi

redându-i astfel linia obişnuită. Ar fi vrut să-şi poată calma şi nervii în acelaşi fel.

Nu reuşi să adoarmă după ce se băgă în pat, dar îşi spuse că oricum n-ar fi dormit. Nu făcuse deloc exerciţii în aer liber care să o obosească fizic în felul acela sănătos.

A doua zi dimineaţa avu prea multe de făcut ca să mai aibă timp să se gândească. Îşi făcu bagajele şi încercă să-şi ia micul dejun, surprinzând-o în acelaşi timp pe doamna Hargreaves cu dispoziţiile ei. Apoi găsi orarul lui Dinah şi îi scrise grăbită o scrisoare pe care puse adresa teatrului din localitatea în care se afla în acel moment al turneului.

Ieşi afară, puse scrisoarea la cutia poştală de la colţul străzii, iar când se întoarse văzu o maşină parcată chiar în dreptul apartamentului ei. Locuia deasupra unui magazin mic unde se vindeau piese de mobilier antic şi bijuterii vechi, adunate de experţi în domeniu şi desigur, maşina putea aparţine unuia dintre ei, dar dintr-un motiv oarecare, Lisa crezu că nu aceasta era realitatea.

Rămase o clipă pe loc, cu mâinile înfundate în buzunarele hainei şi se uită la maşină, dorindu-şi să se poată întoarce şi să dispară cât mai repede posibil. Era un automobil negru, suplu şi strălucitor, arătând a fi deosebit de puternic. Sugera prezenţa banilor şi agresiunea potenţială.

Dane o aştepta în capul scărilor. Se învârtea de colo-colo, nerăbdător s-o întâlnească.

— Începusem să cred că te-ai gândit să fugi de mine.

— A trebuit să pun o scrisoare la poştă. Lisa se dispreţui pentru nota defensivă din vocea ei. Nu avea nici un motiv să-şi găsească scuze. Nu întârziase: apăruse chiar mai devreme. Ea îşi scoase cheia din

buzunar iar Dane i-o luă calm din mână şi o introduse în broască.

— Mulţumesc, spuse ea printre dinţi şi intră pe lângă el în apartament.

— Dacă eşti gata, aş vrea să plecăm cât mai repede posibil, spuse el. La buletinul meteorologic s-a anunţat că mai târziu va fi vreme destul de urâtă.

Vremea este probabil foarte curajoasă dacă îndrăznea să se opună aranjamentelor lui, gândi ea cu amărăciune în timp ce se îndrepta spre dormitor să-şi închidă valiza. Îşi puse nişte ghete din antilopă roşie, pantaloni colanţi bej şi o haină asortată şi călduroasă peste pulovărul gălbui din lână. Cât timp îşi făcuse bagajele îşi lăsase părul liber, dar acum şi-l ridică într-o coadă în vârful capului. Era o pieptănătură severă, dar care îi stătea bine, subliniindu-i pometii proeminenţi şi linia fină a bărbiei.

Îşi luă valiza şi o poşetă asortată şi intră în camera de zi. Dane se afla lângă fereastră şi privea strada.

— Asta-i tot ce vrei să iei cu tine? întrebă el, arătând spre puţinele ei bagaje.

— Este suficient, replică ea scurt Am învăţat să călătoresc luându-mi cu mine numai strictul necesar.

— Dar nu singură. în vocea lui era o insinuare care o enervă, dar ea se hotărî s-o ignore. Avea să fie şi aşa destul de greu să nu aibă discuţii în contradictoriu unul cu celălalt pe parcursul unui drum atât de lung ca cel care-i aştepta.

Dane luă valizele şi spuse:

— Am să duc eu astea în portbagaj până încui tu totul pe aici.

Tocmai trăgea jaluzelele la ferestre când sună telefonul.

— Lisa? se auzi vocea tristă a lui Simon Whitman de la celălalt capăt al firului. Jos mi-a spus că pleci în

nord pentru o perioadă nedefinită de timp. Ce se întâmplă?

I se frânse inima, când sesiză tonul lui revendicativ, care trebui să recunoască, era perfect justificat, înaintea plecării ei în Indiile de Vest, ea şi Simon se văzuseră destul de des. Îl cunoscuse cu câteva luni în urmă prin munca ei, pentru că Simon era un tânăr şi promiţător director al unei agenţii de publicitate care folosea adesea fotografiile lui Jos. Se împrieteniseră aproape imediat iar ea acceptase invitaţia lui la cină care urmase foarte curând. Lumea începuse deja să-i considere un cuplu şi îi invita peste tot împreună şi cu toate că Lisa nu era sigură că asta era exact ceea ce-şi dorea, era totuşi destul de mulţumită de această relaţie, atâta timp cât Simon nu începuse să-i ceară lucruri pe care ea nu era în stare să i le dea. Până acum nu dăduse semne că ar putea s-o facă. Dimpotrivă, el păruse destul de încântat să menţină relaţia lor la acest nivel uşor şi fără obligaţii, fapt care coincidea şi cu dorinţa ei. Dar acum Lisa auzise distinct aerul de proprietar din vocea lui.

— O urgenţă în familie, răspunse ea, gândindu-se în acelaşi timp, că ar fi putut să-i spună asta mai devreme. Ar fi trebuit să-l anunţe pe el înaintea lui Dinah şi a doamnei Hargreaves, dar adevărul era că acest lucru nu-i trecuse prin minte. Abia am aflat şi eu, continuă Lisa. N-am apucat să anunţ pe nimeni.

— Nu credeam că sunt nimeni, spuse Simon, iar la asta, Lisa nu găsi nici un răspuns. După o scurtă pauză, el adăugă: Pleci pentru multă vreme?

— Sper că nu, răspunse ea. Numai pentru perioada de timp absolut necesară şi nici o clipă mai mult. Trebuie să-mi câştig existenţa şi, după câte a ţinut să-mi reamintească Jos, în branşa voastră lumea are memorie scurtă.

— Pe tine nu te vor uita. Vocea lui devenise mult mai caldă. Eu nu pot să mi te scot din memorie nici ziua şi nici noaptea.

Asta o îngrijoră puţin, dar se auzi glumind:

— Ar fi bine ca şi celelalte agenţii din oraş să fie de părerea ta. Crezi că ar putea deveni contagios? Era conştientă de faptul că Dane revenise în cameră şi acum stătea aproape de uşă, privind şi ascultând tăcut. Oricine altcineva ar fi avut decenţa să o lase singură cât timp vorbea la telefon, oricine în afară de el, gândi Lisa cu amărăciune, întorcându-i spatele.

Abia mai putea auzi ce spunea Simon. Fu nevoită să se concentreze asupra vorbelor lui, pentru că era mult prea conştientă de prezenţa întunecată şi stânjenitoare din spatele ei.

Simon spuse pe un ton specific oricărui om care îşi petrecuse toată viaţa la sud de Potters Bar:

— În nord trebuie să fie o vreme cumplită în perioada asta a anului. Ai grijă de tine, draga mea, nu i asa?

— Ştiu să-mi port singură de grijă, spuse Lisa şi imediat încremeni, realizând ce spusese. Cuvintele acţionară ca o cheie care deschide drumul spre acel ungher secret din mintea ei, în care se aflau cumplitele coşmaruri care o terorizau. Strânse receptorul în mână până ce pielea de la încheieturile degetelor se albi. Continuă să-i răspundă lui Simon monosilabic, cu „Da” şi „Nu”, rugându-se ca cele două cuvinte să se potrivească măcar cât de cât cu întrebările lui.

În cele din urmă spuse pe un ton degajat şi vesel: Uite, acum chiar că trebuie să plec. Ne vedem după ce mă întorc.

Simon spuse la revedere. Părea dezamăgit ca şi când sperase ca, după avertismentele lui legate de vremea din nord, Lisa să-i dea adresa şi numărul de

telefon din locul unde urma să locuiască, pentru ca el să poată să ia legătura cu ea.

Puse tremurând receptorul în furcă şi se întoarse încet.

Din capătul celălalt al camerei, ochii reci şi dilataţi ai lui Dane îi întâlniră pe ai ei, iar Lisa înţelese că vorbele ei îl aruncaseră şi pe el în lumea amintirilor. Pentru o clipă nesfârşită, trecutul îi ţinu pe amândoi în capcana lui înspăimântătoare.

Dacă ar fi dat înapoi, el ar fi venit după ea, ca un tigru urmărindu-şi prada. Dar ea nu avea nici un motiv să dea înapoi, pentru că de data aceasta ceea ce spusese era adevărat. Ştia şi putea să-şi poarte singură de grijă. Nici Dane, nici altcineva nu mai avea puterea să o rănească.

Ceva mai târziu, stând tăcută lângă el în maşină, Lisa se trezi repetând în continuare acele cuvinte, de parcă ele ar fi fost o incantaţie care ar fi ţinut-o în siguranţă.

CAPITOLUL III

Călătoreau deja de peste o oră şi jumătate când Lisa observă că Dane semnalizează că vrea să părăsească autostrada.

— Unde mergem? întrebă ea pe un ton tăios.

— Să mâncăm. În apropiere este un local unde mă opresc adesea.

— Trebuie neapărat să oprim? Mie nu prea mi-e foame.

— Da. Eu intenţionez să opresc, spuse el rece. Dacă nu doreşti să mă însoţeşti, poţi foarte bine să rămâi în maşină, în splendoarea ta solitară. Lisa îşi muşcă supărată buzele. Nu avea deloc de gând să facă aşa ceva, iar el era perfect conştient de asta.

Satul în care ajunseră curând era fermecător, cu case micuţe, adunate în jurul unui lac limpede. Hanul, aşezat departe de drumul principal, era o construcţie lungă şi joasă, văruită în alb şi foarte îngrijită. în faţa localului erau deja parcate mai multe maşini. Lisa bâjbâi la încuietoarea portierei, încercând cu disperare să o deschidă în timp ce Dane îşi scotea centura de siguranţă. Portiera rezistă tuturor eforturilor Lisei şi, spre marea ei enervare, Dane ocoli maşina şi deschise portiera pe dinafară. O clipă Lisa se temu că el o va ajuta să coboare. Nu voia ca el s-o atingă, aşa că descinse din maşină fără graţia ei obişnuită, conştientă de zâmbetul uşor batjocoritor care apăru în colţurile gurii lui.

În timp ce se îndreptau spre intrarea în han, un imens câine alsacian apăru de după colţul clădiri: Se

opri când îi văzu, ridică din urechi întrebător, după care începu să mişte uşor coada lungă.

— Ce frumuseţe! exclamă Lisa impulsivă, întinzând mâna. Câinele se apropie şi îi mirosi degetele, după care îşi înclină mulţumit capul, lăsându-se mângâiat.

— Nu înveţi niciodată, nu-i aşa, Lisa? spuse Dane cu asprime. Îi luă mâna şi o întoarse cu palma în sus ca să-i arate o mică cicatrice. Câinele collie al lui Jeff Barton nu te-a învăţat nimic?

Lisa se înroşi şi îşi retrase mâna. Se întâmplase în prima ei vară la Stoniscliffe, îşi aminti ea fără să vrea. Văzuse câinele în apropierea casei şi ieşise repede din curte ca să-l mângâie. Când animalul o mârâise şi o muşcase, Lisa începuse să ţipe mai mult de spaimă decât de durere, iar Dane, care era acasă într-o scurtă vacantă, fusese primul care ajunsese lângă ea. Se agăţase de el suspinând, dar el o îndepărtase imediat, o făcuse pachet şi, foarte puţin ceremonios, o dusese cu maşina la spitalul local ca să-i fie pansată rana şi să i se facă un vaccin antirabic care de fapt, fusese cel mai rău dintre toate. Îşi aminti cum plânsese în maşină, lângă Dane, care spusese numai, pe un ton glacial şi batjocoritor: „Nu ştiai că nu este bine să întinzi mâna unui câine străin, proastă mică?”

Lisa nu-i spusese că de fapt nu ştia mai nimic despre câini. Mătuşa Enid nu avusese niciodată timp pentru animalele de casă de nici un fel şi nici vecinii din Londra nu păruseră să fie prea iubitori de câini. Lisa nu dorise decât să mângâie câinele, să se joace cu el, pentru că animalul părea destul de prietenos, gândi ea pasionată. Atunci îl urase pe Dane mai mult ca niciodată pentru că nu fusese deloc înţelegător şi o respinsese. Era mai rău decât un câine.

Lisa zâmbi amar acestor amintiri.

— Dacă era un câine rău, atunci n-ar fi fost lăsat liber. Şi în plus, am învăţat cum să mă port cu câinii.

De oameni nu sunt prea sigură. În timp ce alsacianul se dusese să întâmpine alţi clienţi, ea adăugă: Chiar şi cei civilizaţi se comportă uneori ca nişte animale.

Lisa îi aruncă o privire şi observă că lovitura ei îşi atinsese ţinta. Dane deveni foarte palid şi ochii lui deveniseră glaciali iar ea simţi o satisfacţie amară şi porni înaintea lui.

Descoperi că în interiorul hanului se făcuseră foarte puţine concesii modernităţii. Tavanul era încă sprijinit de grinzi iar în cămin ardea un foc enorm. Lângă acest cămin se afla o masă înconjurată de scaune solide, din lemn de stejar. Dane sugeră printr-un simplu gest să se aşeze amândoi acolo.

— Ce doreşti să bei? Dane luă de la bar un menu şi i-l întinse. Au o bere foarte bună aici.

Lisa clătină din cap.

— Niciodată nu mă ating de alcool în mijlocul zilei. Am să iau un suc de roşii.

Meniul era destul de scurt şi oferea mâncăruri gătite de obicei în casă, ca plăcintă cu carne de oaie sau cu brânză, supă de zarzavat sau sandvişuri de diverse feluri.

Dane se aşeză lângă ea. Lisa sperase că-şi va alege locul în faţa ei, dar reuşi să se stăpânească şi nu făcu nici un comentariu.

— N-am nici o îndoială că Chas a dat dispoziţie să fie pregătită o cină deosebită în seara asta.

— În cinstea întoarcerii fiicei risipitoare, răspunse Lisa pe un ton intenţionat uşuratic. În cazul acesta, am să iau doar o supă şi nişte sandvişuri cu brânză.

— Şi pentru mine acelaşi lucru, spuse Dane fetei zâmbitoare care venise să ia comanda. Lisa observă că fata îl salutase ca şi când l-ar fi cunoscut bine, la fel cum făcuse şi soţia proprietarului, care îi servise la bar.

Sorbi puţin din sucul de roşii şi încercă să ignore privirile curioase care se îndreptau spre ea din partea oamenilor din local, care o recunoscuseră şi încercau să-şi aducă aminte unde o mai văzuseră. Dar nu toate privirile erau îndreptate spre ea. Majoritatea femeilor se uitau la Dane. Unele o făceau mai discret iar altele destul de deschis. Desigur, asta nu era de mirare, întotdeauna femeile se uitaseră după el şi chiar făcuseră mai mult decât atât.

Lisa trebuia să recunoască faptul că dacă Dane ar fi fost un străin, pe care l-ar fi văzut atunci pentru prima oară, probabil că şi ea l-ar fi privit admirativ. Era incredibil de atrăgător, cu o sexualitate implicită şi cu o aură de bunăstare financiară şi succes care constituia un farmec în plus. Putea fi foarte fumecător dacă voia. Tânăra chelneriţă era evident vrăjită de el, în definitiv, gândi Lisa, ea nu avusese niciodată ghinionul să-i stea în drum şi probabil că nici nu avea idee câtă forţă, cruzime şi aroganţă masculină se aflau sub aspectul lui exterior, strălucitor.

„Dane este un prieten bun”, îl auzise odată Lisa pe Chas spunându-i unui partener de afaceri, „dar este un duşman foarte rău”.

Ei bine, ea avusese informaţii la prima mână despre cât de rău duşman putea deveni Dane, iar asta aproape că reuşise să o distrugă.

— Sper că n-am întrerupt o conversaţie prea importantă la tine acasă, înainte să plecăm? întrebă Dane.

După câteva secunde de confuzie, ea realiză că el se referea la telefonul lui Simon şi se înroşi uşor.

— Nu tocmai. Discutasem deja tot ce avusesem de discutat, înainte de apariţia ta.

— Era un bărbat.

Era mai mult o constatare decât o întrebare.

— Da, era. Dane auzise prea mult din convorbire pentru ca ea să mai poată nega presupunerea lui.

— Bărbatul?

El îşi luă paharul şi sorbi din el.

— Unul dintre ei.

Aceasta era o invenţie care putea să se întoarcă împotriva ei, gândi Lisa necăjită.

— Deci nu-ţi acorzi favorurile unui singur bărbat, în exclusivitate?

Întrebarea fusese pusă pe un ton lejer, dar ea simţi dispreţul din vocea lui. Dar de ce i-ar fi păsat ei de asta? Nu-şi dorea şi nici nu avea nevoie de aprecierea lui.

— Nici nu se aşteaptă asta de la mine. Asta cel puţin era adevărat. Există vreun scop ascuns în spatele acestui interogatoriu?

— Fireşte. Dane îi aruncă o privire lungă şi dură. Aş vrea să-ţi atrag atenţia că în timpul absenţei tale, sora mea a reuşit să atingă o oarecare stabilitate în viaţa ei. N-aş dori ca nimeni să pună în pericol această stare de fapt.

Lisa rămase neclintită.

— Nu cred că eu am atâta influenţă asupra Juliei.

— Iar eu cred că te subestimezi, spuse el.

— În cazul acesta, sunt uluită că ai insistat să mă întorc la Stoniscliffe. Ar fi trebuit să faci tot posibilul ca eu să rămân departe de Julie pentru totdeauna.

— Dacă ar fi fost numai după mine, probabil că aşa aş fi făcut, spuse el. Crede-mă că ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit este întoarcerea ta în viaţa ei, în viaţa noastră a tuturor, chiar şi în privinţa asta cred că şi tu aveai aceleaşi gânduri.

— Ei bine, îţi mulţumesc. Nu făcu nici o încercare să-şi mascheze dispreţul din voce.

— Am făcut tot ce am putut ca s-o împiedic pe Julie să-ţi scrie, continuă el. Dar când l-a atras şi pe Chas

de partea ei, spunându-i că vrea să-ţi scrie, că are nevoie de tine, că nu se poate descurca fără tine, eu nu prea am mai avut loc de întors sau de manevrat.

— Un lucru neobişnuit pentru tine, spuse ea uşor. Desigur, ai perfectă dreptate, aş fi făcut absolut tot posibilul ca să evit să te mai văd sau să-ţi mai vorbesc vreodată. Dar nu vreau să-i supăr şi pe ceilalţi. Am să fac ceea ce doreşte Julie să fac, după care mă voi întoarce la viaţa mea.

— Asta este foarte liniştitor, spuse el. Dar Chas?

Ea ridică din umeri.

— Nu trebuia să... să mă gândesc la ceva care să-l satisfacă. Făcu o pauză. Poate ar trebui să găsesc ceva care să mă liniştească şi pe mine. Probabil s-au făcut speculaţii legate de motivul pentru care n-am venit în vizită atâta timp. Aş putea şti şi eu ce motive mi-ai găsit tu?

— Cât mai vagi posibil şi în orice caz cât se poate dr departe de cele adevărate. Chiar dacă nu-ti vine Nfl crezi, prefer ca Chas să mai rămână cu unele iluzii despre noi doi. Altceva mai doreşti să afli?

— Nimic, răspunse ea, dar inima îi bătea frenetic. După felul în care vorbea Dane, nimeni nu şi-ar fi putut imagina că se despărţiseră în amărăciune şi violenţă. Fu aproape fericită că fata care servea se întorsese chiar în clipa aceea, aducându-le supa şi sandvişurile.

Lisa îşi luă lingura şi se forţă să mănânce. Dacă reuşea să-şi păstreze măcar calmul aparent, asta putea fi salvarea ei. Dar pe măsură ce înghiţea supa caldă şi gustoasă, o plăcere instinctivă dată de mâncarea bună începu s-o cuprindă şi o făcu să se relaxeze. Dacă n-ar fi fost prezenţa ostilă a bărbatului de lângă ea şi problemele care-o aşteptau în Yorkshire, poate că ar fi putut chiar să se simtă bine. După o scurtă pauză ea spuse:

— Doamna Arkwright încă mai deţine supremaţia la Stoniscliffe?

— Dacă aşa vrei să pui problema, da. Niciodată nu ţi-a plăcut de ea, nu-i aşa, Lisa?

Ea ridică din nou din umeri.

— Nu tocmai, dar de fapt şi ea mi-a arătat întotdeauna că are prea puţin timp pentru mine – sau pentru mama mea, adăugă ea.

Chipul lui Dane se întunecă pentru o clipă, după care spuse:

— Trebuie să-ţi aminteşti că ea este lângă familia noastră de foarte multă vreme.

— Nu mi s-ar permite să uit asta, spuse ea tristă. Privind înapoi în trecut, îşi putea aminti cât de grele fuseseră pentru Jennifer primele luni ca stăpână a casei Stoniscliffe. La început orice intenţie a ei de a face vreo schimbare era urmată de obişnuita replică a doamnei Arkwright la orice sugestie: „Doamnei nu i-ar fi plăcut deloc această idee”. Cuvintele erau rostite pe un ton sec, care nu suporta contrazicere. Dar cu timpul, Jennifer preluase conducerea încet, dar sigur, conştientă fiind de suportul moral al lui Chas, iar doamna Arkwright fusese nevoită să cedeze, chiar dacă mormăind. Dar sensibilitatea de copil a Lisei înregistrase faptul că femeia nu uitase şi n-o iertase niciodată pe aceea care devenise adevărata stăpână a casei şi pe care o considera o intrusă. Fiind încă un copil, Lisa fusese făcută să sufere în diverse feluri, dar ea nu fusese singura în această situaţie. Doamnei Arkwright nu-i păsase nici de Julie şi în general îi considera pe copii un obstacol în calea ordinii din casă.

De fapt, Lisa se întrebase de multe ori dacă pentru nervozitatea acută a Juliei nu era răspunzătoare şi severitatea doamnei Arkwright care mergea până la o face pe micuţa ei soră vitregă să doarmă pe întuneric,

când fetiţa era pur şi simplu înspăimântată de asta. În timpul adolescenţei, Julie avusese numeroase crize de hiperexcitabilitate, care uneori frizau isteria. La şcoală, comportamentul ei sălbatic şi chiar rebel crease nenumărate probleme. Vorba bună avea de obicei efecte benefice asupra ei, dar orice încercare de exercitare a autorităţii ducea la reacţii dezastruoase. Singura persoană de care Julie părea să ţină cont era Dane, îşi aminti Lisa cu tristeţe, dar ea ştia că până şi el fusese îngrijorat de extremismul comportamentului Juliei şi făcuse chiar unele concesii în privinţa ei.

Probabil, întoarcerea Lisei la Stoniscliffe era una din acele concesii, mai ales dacă Julie manifestase cumva vreun semn că ar putea deveni isterică. Aceasta era o armă pe care nu ezitase niciodată s-o folosească ori de câte ori părea că cineva încearcă s-o contrazică.

Lisa oftă, întrebându-se dacă Tony Bainbridge realiza în ce se bagă. Sau poate descoperise el vreo formulă magică ca s-o controleze pe Julie. Desigur, dragostea putea face minuni, şi totuşi...

Observă deodată că Dane o studia, cu chipul uşor încruntat, şi atunci ea i se adresă:

— Iartă-mă... ai spus ceva? Căzusem pe gânduri.

— Erai pierdută în gânduri, zise el sec. După toate aparenţele nu erau nişte gânduri prea plăcute. Făcu o pauză, aşteptând ca ea să-i dea o explicaţie, dar neprimind nici una, continuă: întrebasem numai dacă nu doreşti cafea?

— Da, aş vrea. Îşi termină şi ultimul sandviş şi apoi se rezemă sătulă de spătarul scaunului. A fost delicios. Acesta este un loc încântător, iar restul satului pare şi el interesant. Ar fi plăcut de locuit aici.

Dane spuse pe un ton glacial:

— Îndrăznesc să-ţi spun că asta s-ar putea aranja. Nu este sezon şi cu siguranţă că se găsesc camere libere.

Lisa se înroşi, nevenindu-i să creadă. Vocea începu să-i tremure când privirile li se întâlniră.

— Încercam doar să fac o conversaţie şi nu sugeram o invitaţie. Poate că ar fi trebuit să mă exprim mai clar.

— Poate, răspunse el. Ochii lui o cercetară cu cinism. Chiar dacă eşti o femeie uşoară, eşti în acelaşi timp o femie frumoasă şi atrăgătoare. Mai devreme ai afirmat că nimeni nu are drept de exclusivitate asupra ta. Chiar mă condamni pentru că am încercat?

Mânia ameninţa s-o cuprindă şi s-o depăşească, dar se sili să-şi păstreze calmul.

— Nu te condamn. Dar te dispreţuiesc. Iar acum n-am putea schimba subiectul? Pe acesta îl găsesc dezgustător.

— Aşa grăit-a tânăra domniţă neprihănită, bolborosi el. Dar noi doi ştim care este adevărul, nu-i aşa, Lisa?

Pentru o clipă ochii lor se întâlniră şi sânii ei se ridicară şi se coborâră în ritmul accelerat al respiraţiei ei, în timp ce mâinile i se strânseseră în pumni neputincioşi.

— N-am putea să plecăm acum, te rog? Nu cred că mai vreau cafea.

— Cum vrei, spuse el şi ceru să i se aducă nota de plată.

Lisa se scuză şi se retrase în camera de toaletă. Rămase multă vreme cu degetele încleştate pe porţelanul chiuvetei privindu-şi fără să vadă propria expresie în oglindă. Oare ce o făcuse să accepte să se întoarcă la Stoniscliffe? se întrebă ea disperată. Fusese probabil nebună că fusese de acord cu el.

Dădu drumul la apă rece şi îşi udă faţa şi încheieturile mâinilor, respirând adânc ca să-şi

recapete autocontrolul. Îl ura, gândi ea. Îl detesta. Nu avea nimic altceva decât dispreţ pentru el. Şi atunci de ce când ochii lui se opreau pe buzele şi pe sânii ei simţea acea excitaţie interioară, acea tensiune vagă care nu putea fi altceva decât dorinţă?

Avea impresia că se trădase, iar asta îi făcu rău. Otrava cu care se alesese cu doi ani în urmă păruse să-i fi părăsit trupul, dar Dane avusese întotdeauna puterea de a-i zdrobi toată încrederea în sine. Totuşi, cel mai important lucru era să nu arate nimic din zbuciumul ei interior. Într-un fel trebuia să se autoconvingă, şi să-l convingă şi pe Dane, că tot ceea ce simţea pentru el era indiferenţă şi că nici măcar cele mai răuvoitoare remarci ale lui nu o mai puteau răni.

Chiar dacă era greu, trebuia s-o facă, pentru că altfel ar fi fost nevoită să fugă din nou şi oricum nu putea fugi la nesfârşit.

Trase adânc aer în piept şi se întoarse încet la bar. Dane vorbea cu soţia proprietarului. Zâmbea şi când Lisa îl privi, deveni din nou conştientă de forţa atracţiei pe care o exercita. Nici o femeie nu putea fi imună la această atracţie, gândi ea şi totuşi ea trebuia să fie. Pentru că nu putea uita niciodată, că, în urmă cu doi ani, Dane îi violase trupul şi sufletul.

* * *

Începuse să plouă cam de la sud de Doncaster; picături mari şi reci loveau parbrizul maşinii, transformându-se treptat în lapoviţă. Era ca un semn rău, gândi Lisa uitându-se pe fereastră la cerul negrul care parcă coborâse pe pământ. Dar probabil că imaginaţia îi juca feste.

Aproape tot drumul călătoriră în tăcere. Dane îi adresase foarte puţine cuvinte, majoritatea legate de confortul ei. Îi era suficient de cald? Dorea ca el să

dea drumul la radio? După un timp, Lisa se prefăcuse că doarme. Era mai uşor decât să stea încordată lângă el, zbătându-se să găsească un subiect de discuţie care să nu evoce vreo amintire supărătoare şi să nu deschidă răni vechi. Asta nu pentru că Dane ar fi fost rănit vreodată, gândi ea cu amărăciune.

Acum ar fi fost bucuroasă să ajungă mai repede acasă. Maşina în care se afla era ultimul strigăt în materie de lux şi confort, dar Lisa se simţea paralizată, claustrată. O celulă luxoasă rămânea totuşi o celulă, iar ea trebuia s-o împartă pe a ei cu cel care o închisese în ea.

După ce părăsiră autostrada, Lisa începu, chiar fără să vrea, să fie ceva mai interesată de locurile prin care treceau, uitându-se după atât de cunoscutele peisaje. Numele înscrise pe plăcuţele de la intrarea în localităţi atingeau corzi sensibile ale sufletului ei şi majoritatea erau asociate cu lucruri plăcute: Wetherby, unde avusese loc cursa la care Chas o alesese mascota lui pentru că reuşise să ghicească trei câştigători la rând; Harrogate, unde ea şi Julie urmaseră şcoala; York, cu clădirile lui înalte, biserica luminoasă şi străduţele întortocheate care păreau trepte spre trecut. Până în clipa aceea Lisa nu realizase cât de mult îi lipsiseră toate acestea şi atunci o cuprinse un val de pură nostalgie. Îi fusese dor de acasă dar până atunci nu reuşise să se gândească deloc la asta, amintindu-şi obsedant că era imposibil să se mai întoarcă vreodată acolo.

Totuşi acum se întorcea, adusă chiar de bărbatul care o făcuse de fapt să fugă de acasă. Şi din nou se gândi că probabil înnebunise.

Autostrada era departe acum şi se întunecase. Abia se mai putea zări peisajul de afară, vâlceaua în care se afla Stoniscliffe.

Dar ea îşi putea aminti tot, îşi putea imagina fiecare bucăţică de muşchi de la baza stâncilor înalte care se înălţau până pe marginea drumului, cascadele şi casele gri construite solid ca să poată rezista vântului puternic şi vremii aspre.

Aproape că putea anticipa momentul în care Dane avea să încetinească înainte de a intra pe străduţa care ocolea dealul şi cobora spre sat. Când erau mici, ea şi Julie închideau ochii în acel moment şi numărau până la cincisprezece, dar nu prea repede pentru că de atâtea secunde mai era nevoie ca să ajungă la Stoniscliffe. Instinctiv, Lisa închise ochii şi începu să numere, simţind cum maşina trece de poartă şi auzind apoi scrâşnetul cauciucurilor pe pietrişul din curte. O cuprinse vechea şi binecunoscuta emoţie a întoarcerii acasă.

Dane spuse scurt:

— Poţi să deschizi ochii acum. Am ajuns.

Ea se supuse, ameţită de lumina puternică ce se revărsa din încăperile de la parter. Uşa de la intrare era deschisă, iar Lisa văzu silueta subţire a Juliei care aproape că dansa de bucurie şi emoţie.

Din nou fu nevoită să aştepte nerăbdătoare ca Dane să-i deschidă portiera, după care urcă în zbor cele trei trepte care o mai despărţeau de uşă. În clipa următoare se afla în braţele Juliei.

— Oh, Lisa, Lisa! Cât mă bucur că te văd! Ticăloasă ce eşti, să pleci aşa fără să-mi spui un cuvânt. Mi-a fost atât de dor de tine!

Julie îşi petrecu mâna pe sub braţul Lisei şi o conduse în casă. Doamna Arkwright aştepta în hol, foarte corectă în rochia ei bleumarin şi cu părul cărunt strâns în obişnuitul ei stil sever şi formal. Chipul ei nu exprima nici bun-venit, nici respingere, iar Lisa o privi la fel de calm cum fusese şi ea privită.

— Bună seara, doamnă Arkwright.

— Bună seara, domnişoară, replică menajera. Dacă doriţi să mă urmaţi, am să vă arăt camera dumneavoastră.

— Nu-i nevoie, interveni Julie nerăbdătoare. Ştie foarte bine care este camera ei. Asta este casa ei, ai uitat? În plus, tata vrea s-o vadă imediat. De la masa de prânz stă ca pe ghimpi, bietul de el. Apoi i se adresă Lisei pe un ton mai scăzut: Ţi-a spus Dane despre tata... despre scaunul cu rotile?

— Da, mi-a spus, oftă Lisa. De ce nu mi-ai scris, Julie, de ce nu mi-ai dat cumva de ştire?

— Pentru că m-ar fi spânzurat dacă aş fi îndrăznit să fac aşa ceva, spuse Julie sinceră. Nu suportă ca oamenilor să le fie milă de el sau să-i facă concesii. Insistă să se descurce pe cât posibil singur. La început am crezut că exagerează puţin, dar doctorul a spus că totul este în regulă. Fata trase uşor aer în piept. Şi acum eşti şi tu aici şi totul o să fie perfect. Suntem o nouă familie.

— Până când te vei mărita, spuse Lisa sec.

— Da, aşa cred. Julie râse puţin nesigur. Nu mi-am pus niciodată aşa problema.

Lisa îi strânse mâna cu afecţiune.

— Draga mea, eşti fericită?

— Nemaipomenit de fericită. Julie îşi coborî vocea în mod dramatic. Tony adoră până şi pământul pe care calc.

— Deci este soţul ideal, o tachină Lisa uşor. Sper ca această devoţiune să fie reciprocă.

— Normal că este, spuse Julie uşor, altfel n-ar trebui să mă mărit cu el.

O conduse pe Lisa până la uşa salonului, pe care o deschise cu o reverenţă.

— A venit, tată, anunţă ea.

Charles Riderwood nu se afla în scaunul cu rotile. Stătea în picioare, sprijinindu-se cu greu de două bastoane.

— Lisa, fetiţa mea dragă.

Lisa alergă la el. Când îşi recapătă graiul, spuse:

— Deci asta faci când mă întorc puţin cu spatele. Chas răspunse cu regret în voce:

— Aşa se pare. Apoi îi zâmbi. Lisa observă că el slăbise destul de mult şi chipul îi era brăzdat de semnele oboselii şi suferinţei. Dar Chas continuă: Dar eram hotărât să te primesc pe propriile mele picioare şi nu în scaunul acela blestemat. Aruncă o privire feroce respectivului obiect.

— Arată destul de inofensiv, răspunse Lisa. Pentru ce sunt toate dispozitivele acelea? Nu vrei să-mi faci o demonstraţie?

Julie îi aruncă o privire recunoscătoare, în timp ce Chas se instala din nou în scaunul cu rotile. Apoi arătă fetelor figură satisfăcută.

— Pot să mă descurc, vedeţi? Nu aveam nevoie de infirmiera aceea. De ce nu-i dăm papucii?

— Pentru că Lisa şi cu mine n-o să stăm la dispoziţia ta douăzeci şi patru de ore pe zi. Julie se aplecă şi îl sărută pe cap. Eşti odios, tată, şi o ştii foarte bine. Departe de a-i da papucii, trebuie să mă milogesc în fiecare zi pentru ca biata femeie să rămână aici.

Chipul lui Chas deveni şi mai mulţumit în timp ce începu să mormăie:

— Femeia este o proastă. Unde este Dane?

— Sunt aici. Dane intră imediat în salon. Aşteptam să se încheie reuniunea.

— Oh? Chas îl privi încruntându-se uşor. Ei bine, acum că eşti aici, am ceva să-ţi spun. De fapt, şi ţie şi Lisei. Nu sunt nici orb şi nici prost, să ştii, şi ştiu foarte bine că au existat nişte probleme între voi, înainte de plecarea Lisei. Nu ştiu despre ce a fost

vorba şi nici nu vreau să ştiu. Sunteţi oameni mari, nu copii şi aveţi tot dreptul să aveţi unele neînţelegeri, dacă ţineţi neapărat. Dar acum Lisa s-a întors la noi, în casa ei, unde-i este locul şi aşa vreau să rămână. Orice a fost, a trecut şi vreau ca între voi doi să fie pace de acum înainte.

— Atunci, pace va fi, dacă şi Lisa este de acord, spuse Dane rece. întinse mâna şi ameţită, incapabilă să vorbească, Lisa îşi lăsă o clipă degetele în mâna lui.

Chas bolborosi enervat:

— Asta este o pace destul de rece. Sărut-o şi împăcaţi-vă, omule! Dacă v-ar vedea cineva, ar zice că nici nu vă cunoaşteţi.

Lisa rămase ca paralizată pe loc. Văzu în faţa ei chipul lui Dane, întunecat şi imobil ca o mască. El se înclină spre ea, care închise ochii în semn de respingere. Lisa simţi atingerea scurtă şi rece buzelor lui pe obraz şi avu senzaţia că fusese arsă în locul acela.

Chas zâmbi şi spuse satisfăcut:

— Aşa e mult mai bine. Lisa se sili şi ea să zâmbească, dar muşchii fetei îi rămăseseră încordaţi. Avu impresia că nu reuşise să facă decât o grimasă.

— Mă duc să parchez maşina, spuse Dane, după care părăsi salonul fără să se mai uite la Lisa.

Chas privi în urma lui.

— Acum ce naiba l-a apucat? întrebă el indignat Doamna Arkwright va servi ceaiul imediat.

Julie chicoti.

— Arăta de parcă ar fi avut nevoie mai degrabă de un whisky dublu decât de ceai, spuse ea veselă. Haide, Lisa, să mergem sus şi să vedem dacă ai tot ce-ţi trebuie în cameră, înainte de a se servi ceaiul.

Când ajunseră sus, Julie întrebă curioasă:

— Ce Dumnezeu a fost asta? Chiar te-ai certat cu Dane?

Lisa ridică din umeri. Se simţea de parcă s-ar fi trezit încet, încet dintr-un coşmar.

— Într-un fel, răspunse ea evaziv.

— Ştiu că uneori se poate purta ca un porc, recunoscu Julie. De multe ori m-a făcut şi pe mine să mă simt ca o... insectă. Dar poate că în ultima vreme s-a mai îmblânzit, sau poate eu m-am mai maturizat. Nu mai sunt nici pe departe atât de speriată de el cum eram înainte. Îţi mai aduci aminte?

— Chiar prea bine, spuse Lisa sec, iar Julie începu să râdă.

— Întotdeauna mi-ai luat apărarea, nu-i aşa, draga mea? Niciodată nu ţi-a fost frică de Dane. Ce a putut să facă sau să spună ca să te determine să dispari aşa? Din ce v-aţi certat?

Lisa îşi alese cu grijă cuvintele.

— Ei bine, cred că ne-am certat din cauza ta.

— Din cauza mea? întrebă Julie, nevenindu-i să creadă. Dar asta este îngrozitor! N-am avut nici cea mai vagă idee. Oh, Lisa!

Lisa o îmbrăţişă uşor.

— N-are importanţă, dragostea mea. Aşa cum a spus şi tatăl tău, acum totul s-a terminat. Sau cel puţin aşa sper, gândi ea, cuprinsă de panică. Oh, oare de ce trebuia Chas să spună ceea ce spusese?

— Ba are importanţă, insistă Julie, deschizând uşa camerei Lisei, care se afla chiar lângă camera ei. Era camera pe care Lisa o ocupase din ziua în care fetele crescuseră deja şi părăsiseră odaia comună. Trebuie să-mi spui, Lisa. Am dreptul să ştiu.

Lisa ezită şi se îndreptă spre pat ca să-şi deschidă valiza. Începu să-şi scoată obiectele cosmetice, întinzându-le apoi pe toaletă.

— A fost vorba despre petrecerile la care obişnuiai tu să te duci, cu grupul acela oribil pe care îl frecventai. Dane mă condamna pe mine.

— Asta este o prostie! spuse Julie indignată. După o scurtă pauză, îi veni o idee şi aruncă Lisei o privire îngrozită. Vrei să spui că Dane ştia... ştia despre petreceri? Oh, Doamne! Dar nu mi-a spus niciodată nimic. N-a făcut nici măcar vreo aluzie că ştie, nici măcar când poliţia a descins la familia Hammond şi i-a prins pe toţi drogându-se. Fata se înfioră. Slavă Domnului că nu eram acolo.

Lisa o privi cu severitate.

— Dar ai fost acolo în alte seri? în ciuda a tot ce mi-ai spus?

Julie ridică jenată din umeri.

— Ei bine, da, dar nu-i aşa o grozăvie în treaba asta. Vreau să spun că oricine „fumează" o dată.

— Serios? Pe Lisa începuse s-o doară capul, aşa că îşi scoase agrafele şi îşi lăsă părul să cadă liber pe spate. Eu n-am făcut-o niciodată şi cred că nici Tony, adăugă ea.

— Tony? râse Julie. Doamne-Dumnezeule, el este mult prea mototol pentru asta! A parcat o dată greşit şi a fost amendat, iar după aceea s-a purtat ca şi când ar fi fost sfârşitul lumii.

Lisa o privi puţin nedumerită. Observase în tonul Juliei o undă de dispreţ care nu fusese întâmplătoare. Apoi spuse cu blândeţe:

— Draga mea, să ştii că nu-i nimic rău în a respecta legea. Sunt însă destui oameni care nu o fac.

— Da, ştiu, spuse Julie puţin enervată. Dar să revenim la cearta dintre tine şi Dane. Vrei să spui că Dane era de părere că e vina ta că eu mă duceam la acele petreceri?

— Ceva de genul ăsta, ezită Lisa.

— Şi v-aţi certat?

— S-ar putea spune şi aşa, zise Lisa obosită. Uite, Julie, aş prefera să fac aşa cum a spus Chas, să uit tot.

— Atunci am să-l întreb pe Dane. Chipul încântător al Juliei căpătase un aer de încăpăţânare. Lisa observă şi se sperie teribil.

— Nu! exclamă ea cu pasiune. Nu, Julie, să nu faci asta. Dacă îi sufli vreun cuvânt lui Dane, sau altcuiva, n-am să te iert niciodată. Am să plec de aici şi n-am să mă mai întorc niciodată.

După aceste cuvinte, rostite pe nerăsuflate, urmă o tăcere lungă. Apoi Julie fluieră uluită.

— Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa? spuse Julie încet. Îmi pare rău, draga mea. N-am să spun nimănui nimic, dacă aşa vrei tu. Dar nu pleca, Lisa. Te rog nu pleca. Am nevoie de tine, chiar am nevoie de tine. N-aş suporta să mă mai părăseşti încă o dată. Julie se răsuci brusc pe călcâie. Ne vedem jos peste câteva minute. Se îndreptă spre dormitorul ei, închizând uşa de comunicare dintre camerele lor.

Lisa se pieptănase în tot acest timp, dar acum lăsă peria să cadă la picioarele ei şi rămase aşa, nemişcată, încercând să-şi recapete autocontrolul.

Împăcarea organizată de Chas aproape că o scotea din sărite. Ridică mirată o mână şi îşi atinse obrazul unde o sărutase Dane, surprinsă să constate că nu avea nici un fel de arsură acolo. Se înfioră. Îşi amintea îngrozitor de clar ultima dată când gura lui îi atinsese pielea cu brutalitate, distrugătoare şi atotstăpânitoare.

Toată apărarea pe care o construia cu atâta grijă împotriva trecutului, a violenţei, a agoniei şi mizeriei acelei nopţi începea să se prăbuşească în jurul ei ca un castel din cărţi de joc. Bariera pe care o pusese amintirilor nu mai funcţiona.

Clătină din cap, alungând imaginile care ameninţau să o sufoce. Dacă le lăsa s-o copleşească, atunci trebuia să fugă din nou de aici. Dar Julie avea nevoie

de ea. Julie spusese că n-ar putea suporta dacă ar mai părăsi-o încă o dată.

Lisa şopti cu voce tremurătoare:

— Dar eu voi putea suporta să rămân?

CAPITOLUL IV

Dane nu apăru în timpul ceaiului, spre uşurarea Lisei. Dar chiar şi aşa fu mult prea încordată ca să onoreze dulciurile pregătite de doamna Arkwright. Chas se încruntă văzând-o că nu prea mănâncă, iar Julie îi aruncă de mai multe ori priviri insinuante.

Lisa se sperie puţin când auzi că, în onoarea întoarcerii ei la Stoniscliffe, se organizase în acea seară o petrecere de bun-venit. Încercă totuşi să manifeste un entuziasm moderat, măcar pentru faptul că Julie plănuise totul cu cele mai bune intenţii.

— Cine anume va veni? întrebă Lisa.

— Ei bine, Tony, desigur, începu Julie, iar Chas pufni batjocoritor.

— Tony, desigur, repetă el. Numărul de mese pe care acest tânăr le serveşte aici mă face să mă întreb dacă are o casă a lui!

În timp ce vorbea îi aruncă Juliei o privire glumeaţă plină de afecţiune, dar zâmbetul cu care-i răspunse ea fu puţin forţat, ca şi când ar fi fost vorba de o glumă care se făcea prea des şi începuse deja s-o deranjeze. Julie se întoarse spre Lisa.

— În afară de Tony, n-am mai invitat decât familia Dalton. Îi mai tii minte, nu-i aşa?

— Dalton? Lisa se încruntă puţin. Vrei să spui James şi Celia? Doamne-Dumnezeule, eu credeam că sunt în Africa, ajutând vreo naţiune în curs de dezvoltare să se pună pe picioare.

Chas izbucni în râs.

— Aşa a şi fost, până când naţiunea s-a pus pe picioare într-un fel care nu i-a plăcut deloc Celiei. Atunci s-au întors acasă.

Julie adăugă ca din întâmplare:

— Au cumpărat casa veche a familiei Hammond. James lucrează la Leeds pentru tatăl Celiei.

— Cu alte cuvinte, s-au întors de unde au plecat comentă Lisa. Observă că Julie nici nu clipise când vorbise de casa Hammond, ca şi când aceasta ar fi avut aceeaşi semnificaţie cu orice altă casă din vecinătate. Şi totuşi Lisa ştia adevărul. Îşi aminti că odată mama ei spusese cu amărăciune că Lisa are o conştiinţă uşoară şi o memorie confortabilă care nu reţinea eşecurile şi că aceasta era o combinaţie sănătoasă pentru orice fată.

— Ei bine, nu este vina lui James, spuse Julie pe un ton tăios. Din moment ce Celia este cea care are banii, ea poate dicta aşa cum vrea. Ştii asta.

Lisa ridică din umeri.

— Da, ceea ce mă face să mă întreb de ce i-ai invitat în seara asta. După câte îmi aduc aminte, Celia n-a fost niciodată favorita ta şi cu siguranţă nici a mea.

Julie îl privi pe Chas.

— Dar tata o place. Îi place să flirteze cu ea, nu-i aşa, dragul meu?

Chas zâmbi placid.

— Celia Dalton este o femeie atrăgătoare care ştie cum se joacă un asemenea joc, dar mai departe de atât nu mă bag. Cât despre James, niciodată n-a fost băiat rău, dar eu l-aş respecta mai mult dacă i-ar mai înfrunta câteodată pe Celia şi pe tatăl ei.

Julie râse.

— Mai bine n-ai spune aşa ceva în faţa Lisei! Avea o părere teribil de bună despre James şi poate că o mai are şi acum. Va trebui să-i urmărim foarte atent în seara asta.

Lisa îşi aminti de James Dalton. O vreme el fusese idealul ei de şcolăriţă; avea părul blond şi trăsături acviline şi romantice. Dar căsătoria cu aroganta şi răutăcioasa Celia îi răpise acel farmec special de om veşnic îndrăgostit. Viaţa departe de ţară făcuse restul.

— Să zicem doar că va fi interesant să-l văd, spuse ea degajată.

În timp ce vorbea, privirea îi alunecă pe lângă Julie spre uşă, în cadrul căreia se afla Dane. Lisa n-avea idee de când se afla acolo, ci numai că, fără îndoială, auzise ultima ei remarcă şi înţelesese la cine se referea. Gura lui schiţase o grimasă dispreţuitoare iar când o privi, ea simţi că se înroşeşte.

O cuprinse o furie teribilă. Cum îndrăznea el să stea acolo, criticând şi condamnând în tăcere, ca şi cum ar fi crezut cu adevărat că ea se gândeşte să aibă o relaţie cu James sau cu altcineva?

Ar fi vrut să se ridice şi să-i spună toate astea. Să-i strige-n faţă dacă era nevoie. Să-i arate limpede, că o dată pentru totdeauna, pentru ea asemenea relaţii erau iremediabil stricate şi întinate încă din faşă din cauza brutalităţii lui.

Putea atrage bărbaţii, dar nu asta era problema Mai devreme sau mai târziu, ei se săturau să se învârtă în jurul ei, ţinuţi la o distanţă respectabilă, aşteptând un răspuns care nu exista în ea.

Asta este vina ta, ar fi vrut ea să-i strige, cu degetul îndreptat acuzator spre el. Tot ce a fost dragoste şi dăruire în mine, tu ai distrus. În loc de afecţiune, tu m-ai învăţat ce înseamnă ruşinea. Tu ai făcut toate astea, Dane Riderwood. Tu şi numai tu.

Dar bineînţeles că nu spuse nimic cu voce tare. Nu trădă prin nimic faptul că era conştientă de prezenţa lui. Îşi luă numai ceaşca şi îi ceru foarte calmă Juliei să-i mai toarne nişte ceai.

Când îşi primi ceaşca plină înapoi şi murmură nişte mulţumiri, aruncă din nou o scurtă privire spre uşă şi observă că Dane plecase, la fel de tăcut cum venise,

— Părinţii lui Tony ar fi trebuit să vină şi ei în seara asta, spuse Julie. Dar aranjaseră deja mai de mult să cineze cu nişte prieteni. Sunt însă sigură că doamna Bainbridge va oferi una din faimoasele sale petreceri în cinstea ta cât timp eşti aici, Lisa.

— Sună destul de intimidant, spuse Lisa, iar Julie făcu o grimasă.

— Aşa şi este. Nu ştiu cum am să pot să trăiesc la nivelul ei. Bucătar francez, preşedinta unui Institut de Probleme Feminine, magistraţi, câştigătoarea unui premiu pentru aranjamente florale şi lista ar putea, continua la nesfârşit. Julie chicoti cu afectare. Tony vrea ca eu să-i spun mamă, dar nimeni n-ar putea s-o numească aşa. Nu pe Lydia Bainbridge. Este mult prea formidabilă. Ţi-o poţi imagina făcând ceva atât de uman ca naşterea? Presupun că pe Tony şi Melanie i-a comandat într-un catalog al unui magazin îngrozitor de scump.

— Da, poate că o fi ea formidabilă, spuse Lisa rar, amintindu-şi statura mică şi foarte dreaptă a viitoarei soacre a Juliei, precum şi eleganţa ei absolută. Dar aş fi considerat-o mult mai bună dacă te-ar fi ajutat cu pregătirile pentru nuntă în locul meu.

Julie se încruntă şi chipul ei căpătă o expresie furioasă.

— Nu, asta nu! exclamă ea. Eu vreau pe cineva din familia mea, nu a lui. Slavă Domnului că Melanie este în America, pentru că altfel ar fi alergat în jurul meu ca un cal de curse.

— Julie! protestă Chas. Eşti nedreaptă. Melanie este o fată drăguţă şi nu este mai mare decât tine şi Lisa.

— Vârsta nu are nimic de-a face cu asta, se revoltă Julie.

Lisa interveni grăbită:

— Cam cât de departe au ajuns planurile astea pentru nuntă? întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană. N-ar fi mai bine să faci ceremonia de Paşti? Am fi avut mai mult timp la dispoziţie şi ar fi fost şi vremea mai bună.

Julie ridică indiferentă din umeri.

— Nunţile de Paşti sunt nişte clişee îngrozitoare. Iar eu sper să ningă. Ador zăpada şi oricum, aş putea purta o rochie de catifea.

— Ei bine, iată încă un lucru la care ar trebui să ne gândim, zise Lisa. Sper că i-ai cerut doamnei Langtawaite să-ţi facă rochia? Şi sper că ai ales deja materialul şi garnitura, pentru că...

— De fapt... nu. Julie îşi răsuci pe deget inelul de logodnă cu diamant cu un gest puţin nervos. Eu... eu nu vreau să-mi facă ea rochia, Lisa. Ştiu eu un magazin în Skipton. Putem cumpăra de acolo rochia.

— Dar, Julie, sări Lisa. Doamna Langtawaite se ocupă de toate miresele de pe aici. Nu o să se simtă jignită?

— Oh, nu cred. Întotdeauna are mai mult de lucru decât poate duce. Nu o să-mi simtă mie lipsa printre atâtea comenzi. Tonul Juliei era repezit şi nu prea sigur, dar Lisa ştia foarte bine că nu avea rost să mai insiste, cu toate că era uluită de decizia surorii sale vitrege. Doamna Langtawaite era vestită pentru rochiile de mireasă pe care le crea anume pentru fiecare fată în parte. Ideea Juliei de a purta o rochie cumpărată dintr-un magazin, indiferent cât de luxos, avea să fie interpretată ca o jignire, gândi ea amărâtă.

Următoarele întrebări scoaseră la iveală că, din moment ce ziua şi ora fuseseră fixate, Julie comandase deja invitaţiile.

— Nu pentru că ar fi prea mulţi invitaţi, adăugă Julie încăpăţânată. Nu vreau ca nunta mea să se

transforme într-un spectacol public şi dacă eu restrâng numărul invitaţilor din partea mea, înseamnă că şi familia Bainbridge va fi obligată să facă la fel.

— Înţeleg, spuse Lisa încet, sau cel puţin începea să înţeleagă, gândi ea zăpăcită. Julie o chemase pentru că avea nevoie de întăriri şi pentru că deja se lansase în războiul cu viitoarea ei soacră pe tema pregătirilor de nuntă. Nu era o situaţie prea favorabilă pentru viitor şi Lisa spera ca Julie şi Lydia Bainbridge să ajungă totuşi la o înţelegere, pentru că altfel viaţa avea să fie foarte dificilă pentru Tony care le iubea amânndouă. Ar fi vrut să o scuture pe Julie şi să-i spună răspicat că Lydia Bainbridge ar fi mult mai valoroasă ca prietenă decât ca duşman, dar ştia că în acest caz n-ar fi reuşit decât s-o facă să se ambaleze şi mai tare.

— Petrecerea o vom face aici, continuă Julie. Dar nu-i nici o problemă pentru că deja am luat legătura co o firmă de furnizori din Harrogate şi se vor ocupa ei de toate. Cei de acolo au trimis nişte variante de meniu, dar încă n-am avut timp să le citesc. De şampanie se va ocupa tata, bineînţeles, adăugă ea.

Lisa o privi destul de mirată. Julie vorbea la fel de degajată cum ar fi vorbit despre o petrecere oarecare şi nu de propria ei nuntă, care ar fi trebuit să prezinte cel mai fericit eveniment din viaţa ei.

Încercă să-şi construiască un ton încurajator şi interesat.

— Ei bine, mâine o să facem împreună o listă cu tot ce avem de pregătit. Cred că meniurile acelea sunt o prioritate, nu? Şi rochia ta. După ce o să-ţi alegi tu rochia, o să mă pot hotărî şi eu cu ce o să mă îmbrac.

— Chiar dacă te îmbraci cu un sac, tu tot frumoasă eşti, spuse Julie. Asta este o idee nouă şi foarte bună. Dacă ar fi fost şi Melanie aici, aţi fi putut să vă

îmbrăcaţi amândouă în saci, iar Melanie ar fi putu să şi-l tragă pe al ei peste cap.

— Ajunge, spuse Chas deodată, pe un ton destul de autoritar. Fata asta este sora lui Tony şi măcar din cauza asta ai putea să manifeşti puţină afecţiune faţă de ea. Aşa că, te rog să ne scuteşti de aceste remarci răutăcioase, domnişoară.

— Da, tată, spuse Julie pe un ton exagerat de supus iar Chas clătină din cap exasperat.

— I-ai spus Lisei de apartament? întrebă el.

— Oh, nu, nu încă, răspunse Julie parcă prinsă pe nepregătite.

— Apartament? se miră Lisa. Înseamnă că aţi găsit unde să locuiţi?

— Oh, eu n-am avut nimic de-a face cu toată treaba asta, dar... da, avem o posibilitate. În spatele firmei Bainbridge este un grajd mare, scos din folosinţă Domnul Bainbridge se apucase să-l modifice cu câteva luni în urmă, dar când Tony şi cu mine am hotărât să ne căsătorim, părinţii lui l-au oferit imediat. A fost o ofertă pe care n-am putut s-o refuzăm.

— Dar este grozav! spuse Lisa încercând să-şi umple vocea de entuziasmul care Juliei îi lipsea în mod evident. Nu eşti încântată?

— Normal că sunt, zise Julie. Mai ales că nu voi fi nevoită să locuiesc chiar la fermă, ceea ce altfel ar fi fost singura posibilitate. Va fi minunat, desigur. Tony şi cu mine suntem cu adevărat incredibil de norocoşi. Îi aruncă Lisei o privire strălucitoare. Ai să mă fardezi în ziua cea mare, nu-i aşa, Lisa? Tu eşti aranjată acum cu produsele Amber? Este superb! Ador mirosul acesta. Eu de câte ori intru la Schofields, o rog pe vânzătoare să mă parfumeze din sticluţele care conţin mostre, povesti Julie chicotind. Într-o bună zi însă o să se prindă sigur şi atunci va trebui să dau bani şi să cumpăr şi eu un parfum.

— Nu-i nevoie să ajungem până acolo, spuse Lisa sec. Mai am o sticluţă pe care am să ţi-o dau ţie.

Lisa ar fi vrut să întrebe mai multe despre apartament, dar era evident că Julie voia să schimbe subiectul.

După ce îşi termină ceaiul, Lisa urcă în camera ei, spunând că este ostenită. Era obosită din punct de vedere fizic şi îi făcu plăcere să-şi scoată pantofii şi să se întindă în pat, dar mintea îi era prea neliniştită şi prea activă ca să-i permită să se relaxeze.

Era îngrijorată de ceea ce simţise ciudat în atitudinea Juliei. Era limpede că ceva nu e în regulă, iar Lisa nu putea să spere că totul nu era decât din cauza obişnuiţilor nervi ai tinerei mirese şi nu din alte motive.

În acelaşi timp era bucuroasă că Julie şi Chas nu-i împărtăşeau sensibilitatea, pentru că ştia foarte bine că ea nu avea nici pe departe talentul necesar ca să se prefacă suficient de bine că totul între ea şi Dane este aşa cum trebuie să fie şi asta, pe parcursul următoarelor săptămâni. Trebuia să-l evite, însă cât mai puţin vizibil, desigur, pentru că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit era ca Chas să observe că ceva nu este în regulă şi deci să se supere. Lisa îşi imagină că în cel mai bun caz putea spera la un fel de neutralitate armată iar această perspectivă n-o încânta deloc.

Dormi puţin, când sosi vremea să facă o baie şi să se îmbrace pentru cină. În mod deliberat îşi luase cu ea mai puţine haine decât ar fi fost normal, pentru a-şi arăta sieşi şi celorlalţi că nu avea de gând să rămână acolo prea mult timp. Totuşi, îşi adusese o rochie din mătase verde, cu mâneci lungi şi destul de decoltată la gât. Îşi perie părul şi şi-l lăsă să atârne în valuri pe umeri. În urechi îşi puse nişte clipsuri aurii, iar pe mână un inel din acelaşi set cu cerceii.

Înainte să coboare îşi mai aruncă o privire atentă în oglindă şi fu mulţumită de aspectul ei. Reclama pentru colecţia Amber prinsese viaţă, iar asta era o mască destul de bună ca oricare alta, din moment ce ea se putea ascunde în spatele ei.

Nici unul din invitaţi nu avea să recunoască în ea pe şcolăriţa timidă pe care-o văzuseră ultima oară. Inspiră adânc de câteva ori, aşa cum făcea de obicei când apărea în faţa camerelor de luat vederi şi apoi coborî în salon.

Încăperea era puternic luminată, iar în cămin ardeu un foc viu. Lisa rămase o clipă în cadrul uşii, uitându-se în jurul ei. Îl recunoscu imediat pe James Dalton, care era la fel de blond şi fin ca întotdeauna. Dacă ar fi fost îmbrăcat în vestimentaţia specifică unei epoci demult trecute în loc de costumul închis la culoare pe care îl purta de fapt, cu siguranţă că ar fi reprezentat arhetipul poetului romantic, gândi Lisa, reprimându-şi un zâmbet uşor.

Pe de altă parte, Tony Bainbridge, care discuta cu el, şi arăta exact a ceea ce era, adică un prosper fermier şi proprietar de pământ fără nici o picătură de sânge de poet în vine. Părea foarte bine hrănit, spre deosebire de James care era suplu şi părea veşnic flămând.

Celia Dalton şedea pe canapea şi discuta plină de admiraţie cu Chas. Lisa observă că era îmbrăcată foarte elegant şi că părea la fel de fragilă ca o statuetă de porţelan, aparenţă care era deosebit de înşelătoare. Dintre toţi cei aflaţi în salon, Celia ar fi fost ultima care s-ar fi frânt.

În acea clipă, Chas îşi ridică privirea şi o văzu.

— Oh, Lisa, draga mea! Intră, intră. Desigur, cunoşti pe toată lumea. Celia, ţi-o aminteşti pe fiica mea vitregă?

— Oh, da. Celia o privi aparent degajată, dar fără să omită nici un amănunt. Era genul de privire care ar fi făcut orice femeie să verifice dacă nu cumva i s-a dus un ochi la ciorap. Dar Lisa nu se lăsă intimidată şi zâmbi puţin. Desigur, acum eşti o adevărată celebritate.

Ultimele cuvinte sunară ca şi când a fi o celebritate ar fi fost ceva prea puţin onorabil, dar în definitiv pentru Celia nu apăreai în ziare decât şezând pe treptele unei cabane la o partidă de vânătoare sau la cronica mondenă ca participant la o acţiune de binefacere.

— Este mai mult decât atât, interveni James privind cu admiraţie sinceră. Lisa, de ce nu m-ai avertizat că vei devenei o asemenea frumuseţe?

Lisa râse, prea obişnuită cu asemenea remarci ca să se mai simtă flatată sau jenată.

— Poate că n-am ştiut nici eu, sau poate am vrut să fac tuturor o surpriză. Bună, James, Tony. Mă bucur că vă văd din nou.

— Pentru mine este mai mult decât o bucurie această revedere, spuse Tony sincer. În calitatea mea de viitor cumnat, pot primi şi eu un sărut?

El se întinse spre buzele ei, dar întorcând uşor capul, Lisa îi oferi obrazul zâmbind cu graţie; astfel gestul ei nu putea fi interpretat ca o ofensă.

— Ce doreşti să bei? întrebă deodată Dane.

Lisa nu se uitase după el. Nu trădase în nici un fel faptul că era conştientă de prezenţa lui, încă de când intrase în salon. De pe vremea de când era încă foarte tânără, avusese această capacitate deosebită de a-l percepe ca o antenă foarte, foarte sensibilă. Poate că forţa acestei emoţii te face ultrasensibil la prezenţa sau absenţa persoanelor pe care le deteşti.

Ceru un sherry cu o voce degajată, iar el i-l aduse. Lisa apucă paharul de picior, evitând până şi cel mai

mic contact cu el şi văzu cum gura lui schiţează un zâmbet uşor, ca şi când ar fi ştiut care fusese intenţia ei. Probabil că şi antenele lui funcţionau, gândi ea sorbind din sherry şi spunându-i zâmbind Celiei că da, era extraordinar de interesant să fii fotomodel, dar că era în acelaşi timp şi foarte multă muncă.

Cu toate că petrecerea fusese ideea ei, Julie coborî destul de târziu. Îşi ceru scuze zâmbind, dar pe un ton superficial, de parcă ar fi fost ceva obişnuit ca gazda să fie cea care apare ultima. Era îmbrăcată şocant într-o rochie de culoarea cireşelor coapte, dar era machiată puţin cam prea accentuat, observă Lisa cu ochiul ei de expert.

Cina a fost excelentă ca de obicei: supă limpede, friptură de vacă, sos şi cartofi copţi.

Dar nimeni, poate cu excepţia Celiei şi a lui Chas, nu se bucură cu adevărat de mâncare, gândi Lisa. Desigur, Tony era mult prea ocupat încercând să vorbească cu Julie a cărei atenţie zbura ca o libelulă de jur-împrejurul mesei. James, care fusese aşezat lângă Lisa, abia ciugulea din farfurie, ceea ce te făcea să te gândeşti că poate din cauza asta avea aerul acela de om slab şi veşnic înfometat. El discuta cu Lisa despre o sumedenie de lucruri, dar ea avu impresia că adevăratul James era în altă parte, ascuns într-un loc secret şi inaccesibil din propria lui minte. Lisa îşi aminti de vechiul James, care era mai cald şi mai deschis, dar probabil că cel pe care-l vedea acum era rezultatul celor câţiva ani de căsnicie cu Celia.

Nimic din ceea ce spuse sau făcu Celia în timpul cinei nu reuşi să readucă antipatia pe care i-o inspirase întotdeauna Lisei, deşi aceasta cu greu ar fi putut să explice de ce anume Celia o făcea să se simtă aşa. În viaţa ei de fotomodel întâlnise mai multă maliţiozitate şi invidie feminină decât putea manifesta Celia în zilele ei cele mai rele. La şcoală cunoscuse

snobi mult mai mari şi o mulţime de fete bogate şi răsfăţate. De obicei reuşea să fie tolerantă cu asemenea oameni dar Celia o scotea pur şi simplu din sărite.

Până acum crezuse că Julie îi împărtăşeşte aceste sentimente şi chiar puţin amplificate. Când era mai tânără, sora ei fusese chiar nepoliticoasă cu Celia, atunci când aceasta încercase s-o ia de sus. Totuşi, în seara aceea, Julie se extaziase pur şi simplu în faţa rochiei Celiei şi îi admirase din tot sufletul ceea ce părea o nouă pieptănătură.

Din ce în ce mai curios, gândi Lisa, sperând că Julie avea să manifeste la fel de mult tact în relaţiile cu noua ei familie, dar în acelaşi timp îndoindu-se de asta.

Stând toate trei în salon şi aşteptând să se servească şi cafeaua, Celia spuse:

— V-aţi hotărât unde o să petreceţi luna de miere?

Julie ridică uşor din umeri.

— Am discutat problema. Dar încă nu am luat o decizie fermă.

Celia izbucni într-un râs ascuţit pe care Lisa nu-l putuse suporta niciodată.

— Ei bine, patul este tot pat, oriunde te vei afla draga mea. Oricum, întotdeauna luna de miere se supraestimează. Eu şi James am fost la Nassau, iar el a făcut o indigestie tipică acelei zone. Ridică nepasătoare din umeri. Aşa că eu mi-am văzut de treburi şi m-am distrat grozav, practicând schiul nautic.

— Trebuie să fi fost foarte plăcut, spuse Lisa sec.

Celia o săgetă cu privirea ei albastră.

— Ei bine, n-avea rost să ne chinuim amândoi. Se întoarse spre Julie. Aşa că, draga mea, alege-ţi un loc unde să te poţi distra, dacă mirele se dovedeşte a fi un incapabil. Toate acestea, Celia le spusese zâmbind,

dar cu o lucire în ochi care arăta că se aştepta ca Tony să fie un mototol şi o adevărată dezamăgire pentru tânăra soţie. Lisa se aştepta ca Julie să sară în apărarea lui.

Dar Julie nu scoase nici o vorbă, cu toate că Lisa observă două pete foarte roşii în obrajii ei, care nu nveau nimic de-a face cu fardul şi de asemenea, în ochii ei apărură două fulgere care prevesteau furtună.

Lisa se ridică în picioare.

— Ce-ar fi să ascultăm nişte muzică? întrebă ea repede, îndreptându-se spre birou unde se afla combina muzicală.

— Dacă vrei tu, răspunse Celia, rezemându-se mai comod în pernele de pe canapea.

— Vreo preferinţă? Lisa începu să caute printre discuri.

— Orice în afară de Mendelssohn, spuse Julie pe un ton tăios.

— Te rog, pune discul acela cu muzica lui, Lisa, zise Celia.

— Se pare că nu-l pot găsi, spuse Lisa împăciuitoare. Mai bine hai să ascultăm Ravel. Foarte curând încăperea se umplu de acordurile pasionate şi misterioase din „Daphnis şi Chloe”.

Fusese o greşeală şi Lisa realiză imediat după ce auzi primele note evocatoare de amintiri. Brusc i se umeziră mâinile şi în acelaşi timp se trezi că îşi muşcă fără milă buzele. Nu se gândise deloc atunci când făcuse această alegere. Tot ce-o preocupase fusese ideea de a mai detensiona puţin atmosfera şi nu reuşise decât să preia ea toată tensiunea care plutea în aer.

Discul îi aparţinea şi era unul din numeroasele lucruri pe care le lăsase la Stoniscliffe atunci când plecase, după cum crezuse ea, pentru totdeauna. Fusese un cadou pe care-l primise de la Dane, când

împlinise şaptesprezece ani. Încă îşi mai amintea de surpriza şi bucuria pe care le trăise când îl despachetase. Toate cadourile pe care le primise până atunci de la el fuseseră clar făcute din obligaţie. Aceasta fusese prima ocazie când el păruse să aleagă în mod deliberat ceva ce ştia că ei i-ar face plăcere. După primul val de încântare care trecuse peste ea, urmase jena de a fi nevoită să-i mulţumească, în ciuda ostilităţii pe care o simţea pentru el, mulţumiri pe care până la urmă reuşise să le rostească, nu însă fără a se bâlbâi puţin.

Dane o privise atent şi îi zâmbise cu cinism. „Nu-ţi încălca principiile, Lisa”, o sfătuise el cu răceală. „A fost egoism pur din partea mea. Prefer să-ţi încurajez înclinaţiile spre muzica clasică decât să cazi în boala cerentului punk rock ca Julie.”

Julie protestase foarte indignată şi desigur totul se terminase cu nişte cascade de râs, dar Lisa se întrebase de multe ori după aceea ce fusese cu acea întâmplare. Până atunci nici nu-i trecuse prin minte că Dane ar putea fi la curent cu preferinţele ei muzicale. Crezuse întotdeauna că indiferenţa lui faţă de ea era totală, iar faptul că el părea să ştie despre ea mai multe decât îşi imaginase, era un fapt destul de tulburător.

Lisa se gândi că anul acela fusese ciudat şi tulburător în general. Fusese foarte capricioasă, sărind rapid de la o stare la alta, când gata să plângă, când mai să izbucnească în râs. Chas fusese înţelegător şi tolerant, punând starea ei pe seama durerii întârziate cauzată de moartea mamei ei, dar Lisa ştia că de fapt, fusese vorba de mai mult decât atât.

Darul lui Dane atinsese o coardă foarte sensibilă a sufletului ei, ceva ce părea fraged şi prea nou ca să poată fi numit. Tot ce ştia Lisa era că devenise din ce

în ce mai acut şi chiar dureros de conştientă de prezenţa lui. Se trezea străduindu-se să audă motorul maşinii lui şi privindu-l pe ascuns seara, când el stătea de vorbă cu Chas. Când era plecat în călătorii de afaceri, ceea ce se întâmpla destul de des, ea se simţea pierdută şi puţin speriată, ca şi când ar fi plutit în derivă pe marea tulburată a propriilor ei sentimente.

Iar când el primea vizita prietenelor lui, ea suferea. Zilele când se amuza cu Julie criticându-le pe aceste fete trecuseră de mult.

În tot acest timp ascultase discul pe care i-l dăruise Dane, până când ajunsese să ştie pe de rost fiecare notă. Iar când auzea piesa „Revărsatul zorilor", avea impresia că muzica învăluia toate sentimentele ei de parcă ar fi sugerat răsăritul din sufletul ei a ceva prea fantastic şi încântător pentru a putea fi cercetat.

Acum Lisa stătea încremenită, înfigându-şi unghiile în carnea palmelor, cu mintea ameţită de muzică şi amintindu-şi cum era să ai şaptesprezece ani şi să fii îndrăgostită nebuneşte de Dana Riderwood.

— Exact ca în vremurile bune, spuse Chas jovial intrând în birou pe scaunul lui cu rotile.

Lisa îl privi cu un aer vinovat, înroşindu-se când îl văzu şi pe Dane apărând în urma tatălui său şi auzindu-l spunând:

— „Revărsatul zorilor" seara? Nu prea cred. El se îndreptă spre combină, apăsă pe buton şi muzica se stinse, lăsând în urma ei o tăcere dureroasă, o linişte atât de profundă încât Lisa fu convinsă că probabil toată lumea îi putea auzi bătăile puternice şi neregulate ale inimii.

Apoi apăru doamna Arkwright cu cafelele şi Celia începu să descrie cu o voce monotonă planurile da extindere a afacerilor, întocmite de tatăl ei. Momentul greu trecuse. Din nou se auzi nişte muzică, dar numai

ca un fundal impersonal, fără nici o asociaţie cu cei care se aflau acolo.

Julie spuse deodată:

— Dacă am putea strânge puţin covorul, am putea să dansăm. Ce părere aveţi?

Lisa nu avea nici cea mai slabă dorinţă să danseze. Ar fi vrut numai să se retragă în liniştea camerei ei ca să rămână acolo, în siguranţă, până dimineaţa, însă ştia foarte bine că dacă ea şi-ar fi căutat o scuză ca să dispară, atunci petrecerea s-ar fi spart iar Chas ar fi fost dezamăgit, asta ca să nu se mai gândească la ceea ce ar fi simţit şi Julie.

Imediat ce spaţiul necesar fu eliberat, Tony se năpusti imediat spre Julie, înlănţuind-o posesiv cu braţele.

Celia chicoti.

— Ce minunat este să fii îndrăgostit, comentă ea. Apoi îi zâmbi destul de provocator lui Dane. Ei bine, dragul meu, nu vrei să-mi aminteşti cum era odată?

Fără o vorbă, Dane îi întinse o mână, iar Celia se aruncă în braţele lui, agăţându-i-se de gât şi privindu-l provocator în ochi.

Lisa rămase uimită de neruşinarea comportamentului ei şi se uită repede la James ca să vadă cum suportă aşa ceva, dar el părea să nu fi observat cum se lipa soţia lui de un alt bărbat şi din nou Lisa avu impresia că James se închisese undeva în adânc, în sine însuşi. Oare uitase sau, poate că nici nu-i păsa, că Dane şi Celia fuseseră odinioară împreună timp de câteva luni?

— James! strigă deodată Julie. Lisa nu dansează.

Lisa se înroşi de jenă, dar şi de nervi, în timp ce James se îndrepta spre ea cu un aer vinovat.

— E-n regulă, James, spuse ea. Am avut o zi foarte obositoare. Aş prefera oricum să stau liniştită, lângă Chas.

— Oh, nu te prosti, draga mea, spuse Julie, dezlipindu-se de Tony care o urmă imediat dezamăgit. De fapt, ştii foarte bine că vrei să dansezi cu James. La un moment dat a fost teribil de îndrăgostită de tine, adăugă ea, întorcându-se spre James.

Lisa se înroşi şi mai tare şi simţi că i-ar fi plăcut să o prindă pe Julie de umeri ca s-o scuture puţin.

— Sincer nu vreau să dansez, mulţumesc, spuse ea şi sunt sigură că James nu doreşte să audă detaliile scandaloase ale fanteziilor mele de şcolăriţă.

— Oh, nu ştiu, mormăi Celia. S-ar putea ca el să le găsească fascinante. James a cam uitat cum este să fii întruchiparea unui vis de fată, nu-i aşa, dragul meu?

— Dacă spui tu, Celia, răspunse James cu o voce plictisită. Vrei să-ţi mai aduc nişte cafea, Lisa? Sau poate un coniac?

Lisa refuză încet şi se aşeză lângă Chas. După o scurtă pauză Chas spuse pe un ton scăzut:

— Îţi jur că uneori nu pot să înţeleg ce-o apucă pe Julie. Cred că vrea să primească o bătaie. Chas oftă adânc. Dar Tony este un băiat bun şi echilibrat. Dacă există cineva care o poate îmblânzi, atunci el ar trebui să fie acela.

Lisa spuse „Da”, dorindu-şi să poată fi ceva mai convinsă de afirmaţia ei.

— Trebuie să schimbăm partenerii, declară Julie. Tony, tu ai să dansezi cu Celia. Şi tu, Lisa, trebuie să dansezi de data asta. Este petrecerea dată în cinstea întoarcerii tale. Nu se poate ca tocmai tu să stai sprijinită de pereţi.

— De ce nu? întrebă Celia zâmbind. S-ar putea să-i facă plăcere o asemenea experienţă nouă. Poate că, în definitiv, nimănui nu-i place să fie tot timpul în centrul atenţiei. Cuvintele „Nici măcar Lisei” rămaseră nerostite şi suspendate în aer ca o perdea de fum.

Lisa se ridică fără chef în picioare. De data aceasta avea să accepte invitaţia lui James, gândi ea. Dar nu James fu acela care se îndreptă spre ea luându-i mâna şi trăgând-o spre el, ci Dane. O clipă ea se încordă necontrolat, dar când realiză că Chas o urmăreşte cu atenţie, zâmbi şi se sili să se relaxeze.

— Aşa e mult mai bine, auzi ea vocea joasă şi sardonică a lui Dane.

Lisa nu-l privi ci se uită cu o infinită atenţie la umărul lui, de parcă ar fi vrut să memoreze cât mai exact fiecare firicel folosit la ţeserea materialului din care era croit costumul lui elegant.

— Ei, cum te distrezi? întrebă el după o pauză.

— Nu mă distrez deloc, şuieră ea printre dinţi.

— Păcat. Dar tu ştii mai bine să joci teatru. Faci asta în fiecare zi în faţa camerelor de luat vederi, aşa că poţi să faci acelaşi lucru şi pentru Chas.

— Exact asta şi fac acum, Dane, spuse ea cu calm. Nu ţi-ai dat seama?

Dane o privi cu ochii glaciali şi cu buzele strânse.

— Tata spune că este ca pe vremurile bune. El nu ştie, Lisa, dar greşeşte foarte mult. Nu există nici o cale ca tu să prinzi rădăcini în această casă. Prea multe s-au întâmplat din clipa în care tu ai făcut-o pentru prima oară. Nici măcar să nu te gândeşti să încerci aşa ceva.

Lisa îşi ridică brusc bărbia.

— Chiar că n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta Ştii foarte bine pentru ce mă aflu aici. Imediat ce se va termina cu nunta, am să plec şi nimic din ce ar putea să facă sau să spună Chas nu mă va putea convinge să procedez altfel.

— Mă bucur că aud asta, spuse el sec. Şi vreau să-ţi dau un avertisment. Dragoste de şcolăriţă sau nu, James Dalton este un bărbat însurat, iar Celia nu

renunţă uşor la ceea ce-i aparţine, indiferent cât de puţin ştie să aprecieze uneori ceea ce are.

— Îţi mulţumesc pentru avertisment, spuse ea încordată. Şi pe tine te consideră Celia una din proprietăţile ei – aşa, în amintirea vremurilor trecute?

— Nu cred că asta este treaba ta, răspunse el pe un ton deosebit de politicos.

— Cu alte cuvinte, viaţa dublă este în vigoare şi la modă la Stoniscliffe, zise ea. Bravo ţie, Dane. Întotdeauna ai ţinut la legi, numai că niciodată nu ţi le-ai aplicat şi ţie. Din acest punct de vedere tu şi Celia vă potriviţi perfect.

Chipul lui Dane se întunecă de mânie, dar nu răspunse. Imediat ce se termină melodia şi Lisa se eliberă din braţele lui, răsuflă uşurată.

Uşoara durere de cap pe care o simţise mai devreme ameninţa acum să ia proporţii şi să se trensforme într-o adevărată migrenă aşa că, după un timp, Lisa îi ceru scuze lui Chas şi se duse să caute o aspirină.

La etaj era ceva mai răcoare şi se învârti un timp colo, bucuroasă de întuneric şi de linişte şi aşteptând ca aspirina să-şi facă efectul. Ştia foarte bine că va trebui să coboare din nou, pentru că altfel Chas avea să trimită pe cineva s-o caute. Tocmai ajunsese în capul scărilor când auzi vocea Juliei undeva jos. Vocea fetei era aproape răguşită de pasiune şi dor:

— Oh, dragul meu – Doamne, iubitule – nu mai pot să aştept!

Lisa se opri imediat, conştientă de faptul că paşii ei pe covorul gros nu putuseră fi auziţi de jos.

Era o situaţie jenantă, iar ea se întoarse şi se îndepărtă, dar în acelaşi timp se simţi teribil de uşurată. Julie era îndrăgostită şi tânjea după iubitul ei. Nimeni nu s-ar fi putut îndoi de sentimentele ei dacă i-ar fi auzit vocea cu câteva clipe mai devreme. Deci ea

şi Tony aveau să se căsătorească, iar Lisa înţelesese acum, zâmbind, graba Juliei de a se mărita.

Tony avea probabil talente ascunse, dacă deşteptase în sora ei atâta pasiune şi dorinţă, gândi Lisa recunoscătoare pentru acest lucru. Julie avea nevoie de stabilitatea pe care numai dragostea şi căsătoria i-o putea aduce şi aşa stând lucrurile, nu era de mirare că arăta atât de puţin interes pentru nuntă. Ceea ce dorea Julie era dragostea lui şi nu mica ceremonie tradiţională care era legată de aceasta dragoste.

Lisa intră în camera ei şi închise uşa după ea, după care traversă încăperea şi se privi în oglindă. Văzu ceea ce putea vedea oricine – fotomodelul liniei de cosmetice Amber, o fată sigură pe ea şi foarte puternică, cu lumea întreagă la picioare. Apoi privi cum această imagine se dezintegrează sub ochii ei până când în faţa ei nu mai rămase decât Lisa – singură, nefericită şi speriată.

CAPITOLUL V

Se trezi cu senzaţia că se sufocă şi că cineva îi acoperă gura cu palma. Era întuneric şi pentru câteva clipe privi fără să înţeleagă negura din jurul ei, încercând să se orienteze. Atunci realiză ce se întâmplase.

Fusese atât de obosită atunci când în sfârşit se băgase în pat, încât uitase să oprească radiatorul sau să deschidă o fereastră. Consecinţa fusese faptul că acum camera ei semăna cu un cuptor.

Oftă din greu, coborî din pat şi se îndreptă desculţă spre fereastră. Închise mai întâi radiatorul, după care trase draperia grea ca să poată ajunge la închizătoarea geamului. Camerele neaerisite îi provocau o adevărată fobie, iar faptul că înainte de a se culca omisese să facă pregătirile obişnuite spunea foarte mult despre starea ei mentală şi emoţională din acel moment.

Închizătoarea era puţin înţepenită, iar Lisa luptându-se puţin cu ea, observă deodată o mişcare în grădină. Privi în jos şi văzu o siluetă înaltă plimbându-se încet, însoţită de licărul unei ţigări aprinse.

Nu exista nici un motiv pentru care el să se uite în sus. Nu avea nici un motiv să creadă că exista vreun martor la veghea lui şi totuşi Lisa se retrase în spatele draperiei, cu inima bătându-i puternic. Faptul că-l văzuse acolo, jos, fusese un şoc, deşi n-ar fi trebuit să fie. Plimbările lungi în mijlocul nopţii, în timp ce se străduia să rezolve vreo problemă de afaceri sau una

personală, erau un vechi obicei al lui Dane. De fapt, chiar din cauza asta...

Lisa îngheţă pe dinăuntru şi încercă să-şi controleze gândurile, reprimându-şi amintirile dureroase. Dar acum ele se dovediră mai puternice decât ea. Erau prea multe asociaţii care se făceau în mintea ei – casa aceasta, muzica pe care o ascultase mai devreme iar acum Dane care se plimba prin grădină exact cum făcuse şi în noaptea aceea, cu doi ani în urmă.

Lisa se întoarse în pat tremurând şi rămase întinsă privind umbrele din cameră. Existau şi unele diferenţe, desigur. În primul rând, atunci era vară iar Julie nu se afla dormind în patul ei din camera alăturată ca acum, ci bântuind cine ştie pe unde.

Încă de când se întorseseră acasă de la şcoală, Julie provocase o mulţime de probleme, îşi aminti Lisa. Se comportase foarte urât în timpul trimestrului care tocmai se încheiase şi chiar avusese unele confruntări cu diverşi membri ai personalului şcolar. Aşa că revenise acasă cerând în gura mare să fie trimisă în altă parte şi jurând că în septembrie nu se va mai întoarce la şcoală. Dar Chas fusese ca de piatră. Era o şcoală cu o reputaţie foarte bună iar Julie avea să rămână acolo, spusese el, adăugând furios că la sfârşitul trimestrului următor aştepta un raport de la şcoală mai bun decât cel pe care tocmai îl primise.

— N-am să mă mai întorc acolo. Urăsc locul acela! izbucnise Julie faţă de Lisa, atunci când fetele rămăseseră singure. M-am săturat de uniforma aia idioată şi să fiu tratată ca un copil – şi încă unul handicapat mintal. Auzi, să te culci la nouă şi jumătate!

— Adevărul este că nu ne-au făcut nici un rău, încercase Lisa s-o liniştească, dar Julie refuză să se lase calmată.

— Când eram mici, poate. Dar eu nu mai sunt copil, acum sunt femeie.

Acest argument fusese repetat atât de des în următoarele săptămâni încât Lisa ajunsese să se teamă.de el. La început nu asociase atitudinea rebelă a Juliei cu familia Hammond. Julie o cunoscuse pe Anthea Hammond la clubul de tenis pe care-l frecventa în vacanţă împreună cu Lisa. Cu toate că era considerabil mai mică decât Anthea, Julie era o jucătoare talentată şi se simţise evident flatată atunci când cealaltă fată o întrebase dacă nu doreşte să participe la campionatul de tenis al clubului în calitate de parteneră a ei la jocul de dublu.

Familia Hammond nu mai locuise multă vreme în zonă. Domnul Hammond era un industriaş foarte bogat, iar soţia lui era designer şi îşi petrecea o bună parte din timp la Londra. În consecinţă, cei doi copii ai lor, Laurie şi Anthea, erau mai mult singuri acasă decât cu părinţii. Aveau o casă imensă, luxos mobilată şi înconjurată de un teren destul de mare pe care se aflau inclusiv o piscină şi un teren de tenis. Această prosperitate i se părea Lisei ostentativă, poate şi pentru că nu-i iubea în mod special pe cei ce locuiau acolo şi pentru că avea senzaţia că ei aveau o influenţă negativă asupra Juliei.

Totuşi nu fusese găsită nici o cale de a o opri pe Julie să se ducă acolo. În fiecare zi se ducea să joace tenis cu Anthea, iar presimţirile negre ale Lisei începuseră să se întărească. Nu-i spusese nimic lui Chas şi pentru asta îşi găsise drept scuză faptul că relaţiile dintre Julie şi tatăl ei erau oricum suficient de încordate şi nu mai era nevoie şi de un conflict, fie el şi minor, din cauza celor doi Hammond.

Chiar şi după ce începuseră să circule unele zvonuri, Lisa continuase să ezite. Cei doi Hammond dădeau nişte petreceri teribile, dar erau amândoi

trecuţi de vârsta la care încă se mai cere încuviinţarea părinţilor pentru aşa ceva, şi deci erau destul de mari ca să consume băuturi alcoolice sau orice alt stimulent care le plăcea. Cel puţin Julie nu avea să facă nimic de genul acesta. Chas nu le-ar fi permis sub nici o formă, nici uneia dintre ele, să participe la petreceri la care părinţii gazdelor nu erau acasă. Julie protestase adesea că o asemenea pretenţie era învechită, dar Chas fusese extrem de hotărât şi regula rămăsese în vigoare.

Sau cel puţin aşa crezuse Lisa, până când, într-o noapte, o trezise un zgomot uşor. Se dusese în camera Juliei şi o găsise pe sora ei trează la ora trei dimineaţa şi încercând grăbită să-şi scoată hainele ca să se îmbrace după aceea cu pijamaua. Lisa simţise mirosul de alcool din respiraţia ei încă din celălalt capăt al încăperii.

— JIulie, nebună ce eşti! Fusese prima reacţie a Lisei. De când durează toată această poveste?

Julie o privise cu un aer ţâfnos.

— Oh, nu face atâta tapaj din chestia asta, Lisa; spusese ea supărată şi pronunţând puţin cam neclar cuvintele. Dacă tot o să fiu închisă trei trimestre pe an în închisoarea aia blestemată, măcar în restul timpului să mă distrez şi eu!

— Şi asta numeşti tu distracţie? întrebase Lisa cu ironie amară în glas. Să te furişezi din casă când toată lumea doarme, să trădezi încrederea tatălui tău, să te îmbeţi...

— Nu sunt nici pe departe beată, replicase Julie violent. Aşa că naiba să te ia pe tine, corectitudinea întruchipată!

— Mulţumesc, spusese Lisa încet şi se întorsese să plece.

— Lisa! Julie traversase în zbor camera şi o prinsese de braţ. Îmi pare rău, n-am vrut să te supăr. Da, am

băut câte ceva, dar nu sunt beată, sincer nu sunt. Iar Chas ştii bine că nu a obiectat niciodată cînd vreuna dintre noi a băut puţin!

— De Crăciun, puţin sherry şi duminica, obişnuitul vin sublinie Lisa. Dar niciodată în altă parte decât acasă şi oricum foarte puţin. N-ai vârsta legală pentru consumul de alcool, Julie. N-ai nici măcar şaisprezece ani. Şi ce altceva ai mai făcut în afară de faptul că ai băut?

— Ei bine, nu ceea ce crezi tu. Julie scosese un chicot şi îşi acoperise gura cu mâna, privind-o pe Lisa rugător, dar şi cu o oarecare insolenţă. Lisa, dar n-ai să-i spui lui tata nimic, nu-i aşa? Nu poţi tu să fii atât de rea! N-am vrut decât să mă distrez şi eu puţin şi mie îmi place Anthea, chiar dacă ţie nu-ţi place. Dar n-am să mai fac. Îţi promit că n-am să mai fac, dacă tu nu-i spui nimic lui tata.

Lisa se simţise sfâşiată pe dinăuntru când se uitase la chipul roşu şi ochii mult prea strălucitori ai Juliei. Ştiuse foarte bine că Chas ar fi trebuit să afle totul, dar realizase în acelaşi timp cât de mult l-ar fi supărat. Totodată, nu dorise să pună în pericol strânsa ei relaţie cu Julie, care avusese atâta încredere în ea întotdeauna. Toate acestea se asociaseră în mintea Lisei cu dispreţul natural pe care-l avea faţă de pârâcioşi. Iar Julie îşi dăduse cuvântul.

— E-n regulă, spusese ea oftând. N-am să-i spun lui Chas. Dar ar fi bine ca aceasta să fie ultima oară. Nu vreau să ştiu câte alte dăţi au mai existat în trecut, dar ceea ce trebuie tu să înţelegi este că aşa ceva nu trebuie să se mai repede. Cei doi Hammond sunt total imorali şi au început deja să circule zvonuri despre ei. Tata ar sări în sus dacă ar afla că ai vreo legătură cu toate astea. Ar fi mai bine să-i spui lui Anthea să-şi găsească alt partener de dublu la tenis.

— Nici o problemă. Julie zâmbise ca un om mult mai în vârstă decât era de fapt. Nu cred că Anthea mai este chiar atât de interesată de tenis.

Întorcându-se în camera ei, Lisa hotărâse că ar fi mai bine să nu întrebe mai multe în legătură cu ultima afirmaţie a Juliei.

Necazul era că proprietatea familiei Hammond era despărţită de casa lor numai de o grădină şi nişte grajduri, aşa că pentru Julie fusese foarte simplu să ajungă fără să fie văzută la vecinii ei.

Ei bine, trebuie ca în viitor să devină ceva mai complicat, îşi spusese atunci Lisa, chiar dacă Julie îşi dăduse cuvântul că nu se va mai duce acolo niciodată.

După ce hotărâse asta, Lisa trecuse chiar la fapte.

A doua zi se dusese la vecinii ei. Julie îşi petrecuse ziua în pat, plângându-se că în ziua precedentă stătuse prea mult la soare, dar suferind de mahmureală.

Ghidându-se după sunetul vocilor, Lisa se apropiase de casa alăturată pe partea unde se afla piscina. Laurie şi Anthea Hammond se găseau întinşi la soare pe marginea piscinei şi nici unul dintre ei, constatase Lisa jenată, nu avea costum, chiar dacă, văzând-o pe Lisa, Laurie avusese totuşi graţia de a se înfăşura în prosop cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

— Ei bine, salutare, mormăi Anthea. Cărui fapt datorăm această onoare?

— Nu este o vizită de plăcere, spusese Lisa foarte clar, ignorând gestul vag al celeilalte fete, care avea semnificaţia unei invitaţii de a lua loc. Am venit să vă spun că ştiu că Julie a luat parte la petrecerile voastre şi că voi aţi încurajat-o să bea şi Dumnezei mai ştie ce să facă. Am venit să vă spun că toate acestea trebuie să se termine, pentru că altfel am să-l informez pe tatăl meu vitreg şi atunci veţi avea nişta necazuri mai mari decât v-aţi putut imagina vreodată.

— Ameninţări! Anthea se întinsese ca o pisică şi se ridicase puţin, cu picioarele date cu cremă, lucind în soare.

Laurie zâmbise din nou şi îşi îndreptase ochi cercetători şi insolenţi spre Lisa.

— Nu intra în panică, tigroaico. Poţi să-ţi ei puiul înapoi. Privirea lui se oprise pofticioasă pe sânii ei plini, acoperiţi de rochia subţire de bumbac. Mai ales dacă tu te oferi să-i iei locul…

— Nu, mulţumesc, răspunsese Lisa pe un ton glacial.

— Nu? Păcat. Fratele şi sora se uitaseră unul la altul şi izbucniseră în râs. Lisa simţise cum se încreţeşte pielea pe ea.

— Şi încă ceva, zisese ea cu o voce foarte autoritară. Vă rog să nu comunicaţi în nici un fel cu Julie şi să n-o mai încurajaţi niciodată şi sub nici un fel de pretext să vină aici.

— Te păcăleşti singură, draga mea, răspunsese Anthea. Mieluşeaua ta nevinovată n-a avut nevoie de nici o încurajare. A fost propria ei idee. De fapt, noi nu dăm petreceri pentru copii. Şi acum sper că-ţi găseşti singură drumul să pleci.

— Ştiu, răspunsese Lisa şi se întorsese să plece.

Aproape trecuse de al doilea grajd când o voce o făcuse să privească înapoi şi atunci îl văzuse pe Laurie Hammond care o urmărise şi care se uita foarte calm la ea. Lisa ezitase, iar el mimase batjocoritor un sărut cu degetele. Ea se întorsese brusc cu spatele şi îşi continuase drumul, rezistând impulsului de a o rupe la fugă.

Când deschisese poarta grădinii casei lor, simţise o mână grea pe umărul ei şi îşi înăbuşise un ţipăt.

— Oh, Dane! Se simţise teribil de uşurată. M-ai… m-ai speriat.

— Am observat. Vocea lui fusese destul de aspră. Unde ai fost?

Ea ridicase evaziv din umeri.

— Am făcut o plimbare.

— Singură?

— Bineînţeles.

— Nu mă minţi, Lisa, zisese el plictisit. Am văzut pe fereastră cum şi-a luat la revedere de la tine însoţitorul tău. Sper că n-ai uitat că fereastra mea are vedere spre grajduri?

Fusese pe punctul de a nega vehement orice legătură cu Laurie Hammond, când o izbise gândul că Dane ar fi putut s-o întrebe de ce se dusese la casa vecină, iar atunci Lisa ar fi fost nevoită s-o implice şi pe Julie, iar acesta era ultimul lucru care şi l-ar fi dorit.

Ochii lui Dane avuseseră luciri de gheaţă. Nu credeam că Laurie Hammond este genul tău.

Ea ridicase din umeri.

— Într-un loc cum este Stoniscliffe nu prea ai de ales. Încercase să vorbească pe un ton degajat.

Gura lui schiţase o grimasă dispreţuitoare.

— Aşa se pare. Dar eu începusem să cred că ai mai multă minte, Lisa. Îmi pare rău să constat că am greşit.

Dane îi întorsese spatele, iar Lisa se uitase nenorocită după el. Îşi dorise atât de mult să-i spună adevărul, dar în circumstanţele date, ar fi fost imposibil.

Următoarele săptămâni trecuseră într-o oarecare linişte. Vremea frumoasă dispăruse, urmată de o perioadă ploioasă şi chiar furtunoasă. Asta o făcuse pe Julie să se plângă că viaţa la Stoniscliffe era la fel de rea şi plicticoasă ca cea de la şcoală.

Lisa îşi făcuse griji din această cauză şi deci o supraveghease şi mai atent pe sora ei vitregă. Uneori, noaptea verifica dacă Julie era în patul ei.

După toate aparenţele, Julie se ţinuse de cuvânt iar când Lisa aflase că cei doi Hammond plecaseră la Londra ca să-şi viziteze mama, începuse să se mai liniştească.

Revenirea timpului frumos fusese ca un semn de bun augur, crezuse ea, şi nici măcar plecarea lui Chas în Statele Unite pentru afaceri nu reuşise să-i strice buna dispoziţie şi să-i distrugă optimismul.

— Şi ce proastă am fost, gândi Lisa, foindu-se nervoasă în pat. Ce oarbă şi inconştientă am fost!

Coşmarul începuse fără prea multă gălăgie. Fusese o zi fierbinte, chiar cu zăpuşeală şi în aer parcă plutise o sămânţă de furtună. Julie lâncezise tot timpul, plângându-se de dureri de cap, aşa încât Lisa nu fusese surprinsă când după cină sora ei se retrăsese, spunând că vrea să se culce devreme.

Lisa rămăsese singură în salon. Dăduse drumul la televizor, dar nici unul dintre programe nu i se păruse interesant, aşa că până la urmă se hotărâse să asculte muzica ei preferată.

Melodia o absorbise atât de tare, încât nu auzise motorul maşinii lui Dane. Stătea ghemuită pe canapea când privise în sus şi văzuse că nu mai era singură în salon şi că Dane se uita la ea. Lisa scosese un ţipăt scurt, pentru că nu-l aştepta să se întoarcă decât a doua zi.

— Oh, te-ai întors. De ce nu ne-ai anunţat? Noi am cinat deja, dar...

— Nu-i nici o problemă. Dane ridicase plictisit o mână. Nu-mi este foame. Doamna Arkwright o să-mi aducă nişte cafea şi sandvişuri în birou.

— Oh, repetase ea şi apoi zâmbise timid. Ei bine, dacă aşa vrei tu...

— E-n regulă, spusese el. Am să te las să asculţi liniştită muzică. Unde este Julie?

— S-a culcat mai devreme. Lisei i se uscase deodată gura şi atunci îşi umezi buzele cu limba. Dar… nu trebuie să mănânci în birou, Dane. Poti să cinezi aici.

El făcuse o grimasă uşoară.

— Nu credeam că este atât de binevenită compania mea.

O privise drept în ochi, iar ea simţise atunci un fior străbătându-i trupul.

— Tu ai fost cel care m-ai evitat întotdeauna, zise ea cu o voce foarte scăzută.

— Ce urât din partea mea, spusese el grav. Să-i spui doamnei Arkwright să-mi aducă cina aici?

Încercând să-şi ia un aer nonşalant, Lisa răspunsese:

— De ce nu?

Dane îi aruncase o privire lungă şi enigmatică după care se îndreptase spre uşă şi ieşise.

Lisa se rezemase în pernele de pe canapea şi închisese ochii, conştientă de faptul că pulsul îi bătea ciudat. Până atunci mai rămăsese singură cu Dane. Locuiau amândoi în aceeaşi casă şi făceau parte din aceeaşi familie. Dar de data aceasta totul era diferit, iar Lisa fusese conştientă de asta. De data aceasta amândoi făcuseră o alegere în mod deliberat.

Înghiţise în sec, convulsiv, simţind cum sângele îi circulă nebuneşte prin vine. Se ridicase în picioare, se îndreptase spre combina muzicală şi alesese discul „Daphnis şi Chloe” de Ravel.

Muzica se revărsase în încăpere, parcă reflectând furtuna emoţională din sufletul ei. Lisa debarasase o măsuţă şi o adusese lângă canapea. Apoi se aşezase şi începuse să aştepte, cu mâinile încleştate şi cu inima bătându-i nebuneşte şi dureros.

Când se întorsese, purtând în braţe tava cu mâncare, Dane nu mai era îmbrăcat în costumul lui negru şi elegant ci în nişte pantaloni gri, lejeri şi un pulovăr asortat.

Când observase măsuţa mutată de Lisa, ridicase din sprâncene şi comentase:

— Foarte domestic. Lisa se înroşise puţin.

— Râzi de mine, îl acuzase ea pe un ton scăzut.

— Şi e interzis? Ei bine, având în vedere relaţiile noastre din trecut, poate că este. Dane aşezase tava pe măsuţă. Doreşti cafea?

Lisa clătinase din cap. Tremura atât de tare încât se temuse să nu verse cafeaua şi să nu facă ceaşca ţăndări. Altă dată asta n-ar fi contat, dar în această seară totul i se părea de o importanţă copleşitoare.

— Trebuie să iei ceva. Tonul lui fusese oarecum nerăbdător. Ai slăbit. Întinsese mâna şi îi prinsese bărbia în palmă, studiindu-i chipul de parcă până atunci nu-l mai văzuse niciodată.Ce s-a întâmplat?

— Nimic, se grăbise ea să răspundă. Doar că n-am dormit prea bine, atâta tot. Cred că este din cauza căldurii prea mari de afară.

— Sau din cauza stresului. Dane continua să-i ţină bărbia. Eşti îngrijorată din cauza şcolii? Din cauza viitorului, sau ce este? Lisa înghiţise în sec.

— Nu... nu este nimic.

Înţeleg. El rămăsese tăcut o clipă, după care îi dăduse drumul, parcă dintr-o dată dezinteresat. îşi lurnase cafea în ceaşcă şi apoi îşi luase un sandviş.

— În definitiv, de ce mi te-ai confesa mie? Niciodată nu te-am încurajat în sensul acesta.

— Nu, răspunse Lisa pe un ton supus.

— Dar cel puţin pot să te încurajez să mănânci. Îi întinsese farfuria. Cu pui sau şuncă?

Ea luase un sandviş şi se silise să-l mănânce conştientă de faptul că el o privea cu ochi cenuşii şi întunecaţi.

După ce terminase de mâncat, Dane aşezase farfuria la loc pe tavă şi apoi închisese ochii. Lisa se mişcase, intenţionând să ducă tava în bucătărie, dar el o prinsese de încheietura mâinii.

— Lasă astea, îi ordonase el. Stai liniştită şi relaxează-te puţin. Pari să ai nervii foarte încordaţi.

Ea se rezemase din nou pe pernele de pe canapea, muşcându-şi nervoasă buzele. Să ţi se ordone să te relaxezi era una, dar să te supui era cu totul altceva, mai ales când fiecare fibră a trupului era acut conştientă de prezenţa lui. Bâlbâindu-se puţin, Lisa spusese:

— Crezi că o să fie furtună? A fost o zi toridă şi atmosfera pare încărcată.

— Doar nu-ţi este frică de furtună? întrebase Dane, masându-i uşor cu degetul mare partea interioară a încheieturii mâinii. De asta eşti atât de încordată?

Dezmierdarea lui aproape indiferentă îi făcuse pulsul să capete un ritm drăcesc. În trecut, contactele fizice dintre ei fuseseră ca şi inexistente, aşă că Lisa nu avea cum să ştie că atingerea lui ar fi putut avea dintotdeauna acest efect asupra ei. Oricum, ea se îndoia de asta. Dacă totuşi el o mai atinsese şi în trecut, atunci o făcuse frăţeşte. Acum însă mişcarea blândă a mâinii lui pe pielea ei vorbea foarte clar, şi anume în graiul cărnii.

— Tremuri, Lisa. De ce, pentru că esti îngrijorată din cauza furtunii sau... din cauza... asta? spusese el calm.

Se aplecase asupra ei şi gura lui o atinsese extrem de uşor pe a ei, făcând-o totuşi să-şi simtă buzele ca rănite.

Ea suspinase, cu buzele despărţite, invitându-l în tăcere să repete sărutul. El trăsese adânc aer în piept şi o privise cu ochii deodată aspri şi foarte strălucitori, după care gura lui se lipise de a ei cu o intensitate care îi scosese orice gând coerent din minte.

Nu mai fusese conştientă decât de Dane, de mâinile lui şi de greutatea corpului lui peste al ei. Răspunsul ei fusese total, neechivoc. Îl dorise luni de zile, fără să ştie sau fără să vrea să recunoască. Dar acum realizase şi gemuse satisfăcută de presiunea gurii lui hotărâte.

Sărutul lui se accentuase şi depăşise experienţa ei. Lisa înota în ape adânci şi tulburi, prinsă de curenţi necunoscuţi, dar încântată să se lase purtată de torentul unor emoţii nemaiîntâlnite până atunci.

Îl urâse întotdeauna, niciodată nu avusese încredere în el şi totuşi acum toate simţurile i se treziseră şi o supuseseră total.

Mâinile lui începuseră să se mişte cu senzalitate, mulând-o peste trupul lui şi făcând-o să simtă prin toti porii excitaţia creată de degetele lui experimentate. Sub materialul subţire de bumbac, sânii ei se umflaseră şi sfârcurile i se întăriseră, lipindu-se de pieptul lui musculos.

Rochia ei era destul de decoltată, iar partea de sus era încheiată în doisprezece nasturi mici. Foarte încet şi deliberat, fără să-i tremure degetele, Dane începuse să-i descheie nasturii. Rochia îi căzuse de pe umeri iar el o privise cu respiraţia accelerată. Apoi îşi aplecase capul şi îi atinsese uşor, cu limba, mai întâi unul dintre sfârcurile roz şi apoi pe celălalt.

Lisa abia mai putea respira. Ochii îi deveniseră mai mari şi mai luminoşi, strălucind de bucuria primei experienţe de înrobire fizică.

Gura lui alunecase peste sânii ei, buzele şi limba lui desenând trasee erotice pe pielea ei, în timp ce

mâinile coborâseră şi se pierduseră încet, încet, în poalele rochiei. Lisa auzise atunci muzica ce se înălţa tumultuoasă în aer. Revărsatul zorilor, gândise ea ameţită, începutul vieţii, zorii bucuriei, de a se afla în fiecare dimineaţă în braţele lui Dane.

Şi atunci, ca pe un duş rece, auzise un alt zgomot, scurt şi enervant, sunetul paşilor doamnei Arkwright care se apropiau pe coridor, sunet urmat de o bătaie repezită în uşă.

Vraja dulce şi senzuală care-i învăluise până atunci fusese ruptă. Dane se dezlipise de ea mormăind un blestem şi trecându-şi degetele prin părul ciufulit.

— Încheie-ţi rochia, spusese el pe un ton sălbatic, în timp ce aşeza pe tavă vasele împrăştiate pe măsuţă. Lisa încercase să se supună, dar degetele ei tremurătoare erau neîndemânatice şi atunci doamna Arkwright ciocănise din nou, nerăbdătoare, în uşă. În cele din urmă reuşise să introducă şi ultimul nasture în butoniera lui. Dane îi spusese să intre în momentul în care se afla la fereastra care dădea spre grădină, ţinând cu o mână draperia grea de catifea.

Doamna Arkwright dăduse buzna înăuntru şi privise agitată în jur.

— Nu ştiam că domnişoara Lisa este aici, domnule. Lisa se roşise toată, sesizând tonul dezaprobator din vocea menajerei. Faptul că ea şi Dane se aflau în colţuri opuse ale salonului nu însemnase nimic. Doamna Arkwright nu era proastă, iar husa mototolită de pe canapea vorbise de la sine. Dane spusese pe un ton glacial:

— Are vreo importanţă?

— Am primit un apel telefonic pentru dânsa, domnule. Îndrăznesc să spun că nu aţi auzit telefonul din cauza muzicii. M-am dus să o caut în camera ei şi am fost nevoită să-i spun celui care telefonase că domnişoara a ieşit să facă o plimbare.

— Cine a fost, doamnă Arkwright? întrebase Lisa.

— Domnul Laurence Hammond, domnişoară Lisa. M-a rugat pe mine să vă spun că invitaţia pentru, această seară rămâne valabilă.

Doamna Arkwright luase tava şi părăsise salonul.

— De când accepţi invitaţii din partea lui Hammond? întrebase Dane, supărat.

— Dar n-am făcut aşa ceva, protestase ea. Trebuie să fie vreo glumă proastă.

— Mie mi se pare totul foarte clar, zisese el întunecat. După toate aparenţele, aveai întâlnire cu el în seara asta, întâlnire pe care eu am împiedicat-o în mod egoist. Scuzele mele!

Lisa se ridicase în picioare.

— Dar nu este devărat! N-aş putea ieşi cu Laurie Hammond. Nici măcar nu-mi place de el.

— Păreaţi însă să fiţi în relaţii foarte bune acun câteva săptămâni, zisese el. Şi totuşi te grăbeşti să negi orice legătură cu el. De ce, Lisa? Pentru că ştii că Chas nu ar fi de acord cu aşa ceva?

Abia cu câteva minute în urmă Dane fusese profesorul ei în prima şi cea mai intimă lecţie de dragoste, iar acum se aflau la mii de mile distanţă unul de altul, despărţiţi de vechea ostilitate şi neîncredere care vibra între ei.

— Nu, probabil că n-ar fi de acord, dar nu cred că ar fi prea plăcut impresioant de felul în care te-ai comportat tu în ultima jumătate de oră.

— Foarte adevărat, spusese el sardonic. Poate că doamna Arkwright ne-a întrerupt într-un moment mai potrivit decât credeam. Dar aşa, din pură curiozitate, ţi-ai făcut un obicei din a te comporta aşa? Pentru că vreau să te sfătuiesc să fii foarte atentă, mai ales atunci când Hammond şi gaşca lui sunt prin preajma ta.

Nota glasului lui o făcu să se înfioare şi atunci ceva muri în sufletul ei.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, dar te asigur că nu era necesar. Pot să-mi port singură de grijă, spusese Lisa înălţându-şi bărbia.

Fără să se grăbească, se întorsese şi părăsise salonul.

* * *

La început crezuse că tunetul o trezise cu zgomotul lui. Rămăsese întinsă pe pat în întuneric, ascultând ploaia care şiroia pe fereastră. Furtuna devenise serioasă, gândise ea somnoroasă. Suna de parcă n-ar mai fi fost ploaie, ci grindină. Sau parcă cineva ar fi aruncat în geam cu un pumn de pietricele…

Dăduse la o parte cuverturile şi sărise din pat. Deschisese fereastra şi privise afară, în întuneric, icnind când aerul rece intrase în contact cu trupul ei. Atunci fulgerase şi Lisei i se păruse că vede un chip oval şi palid care o privea implorator.

Înainte de a auzi tunetul, prinsese şi o şoaptă disperată.

— Lisa.

Vocea Juliei, gândise ea frenetic. Dar ceva mai devreme verificase dacă sora ei se afla în pat. Ar fi putut să jure că acolo se aflase.

Strigase totuşi pe un ton scăzut:

— Vin acum!

Fără să se mai obosească să-şi ia papucii şi halatul, se strecurase din cameră şi coborâse scările, îndreptându-se spre uşa din spatele clădirii. Când o deschisese, Julie se afla ghemuită în prag. Avea o haină uşoară de ploaie înfăşurată pe ea, părul îi atârna în şuviţe dezordonate în jurul feţei. Picioarele îi erau desculţe şi pline de noroi. Lisa icnise.

— Julie, ai să faci pneumonie! O trăsese în casă pe sora ei şi o scuturase puţin. Unde naiba ai fost?

Julie o privise cu un aer demn de milă.

— Oh, Lisa! Fusese gata să izbucnească în plâns.

Lisa îşi muşcase buzele.

— Bine, cred că pot să-mi imaginez. Vino imediat sus şi scoate-ţi hainele alea ude. Dar unde-ţi sunt pantofii?

— I-am aruncat, şopti Julie. I-am scos ca să pot alerga mai repede, dar am auzit pe cineva care mă urmărea şi, intrând în panică, i-am aruncat. Fata se înfiorase. Erau pantofii mei cei noi, aceia cu tocuri înalte. N-am putut să alerg cu ei în picioare şi...

— Nu-i nimic, draga mea, nu-i nimic, spusese Lisai cu blândeţe. Nu mai vorbi acum. Haide sus ca să te usuci şi să te încălzeşti.

În timp ce o împingea pe Julie în sus, pe scări, Lisa se întrebase îngrijorată ce anume o făcuse pe sora ei vitregă să fugă desculţă printr-o asemenea, furtună şi strânsese pumnii gândindu-se la cei doi Hammond.

Se bucurase că Chas nu era acasă. Camera lui era destul de aproape de a lor şi deci el s-ar fi putut trezi din cauza zgomotului, pentru că Julie deja plângea de-a binelea, suspinând lung şi monoton.

Lisa o luase pe Julie în camera ei, îi scosese hainele ude, o îmbrăcase într-un halat călduros şi dăduse drumul la apă fierbinte în cadă. Totodată umpluse o sliclă cu apă caldă pe care o dusese în camera Juliei unde scosese un ţipăt scurt, zărind silueta nemişcată din pat.

Julie apăruse atunci în uşă şi spusese:

— Am folosit o parte din pernele din dulapul cu lenjerie. Ştiam că obişnuieşti să verifici în fiecare noapte şi că ai fi venit să mă cauţi dacă nu mă găseai acolo.

Lisa smulsese cuvertura şi aruncase pernele pe podea.

— Inteligent, comentase ea scurt. De cât timp durează această mascaradă?

— Aceasta este prima dată. Chipul Juliei se strâmbă puţin... Ştiu că n-ai să mă crezi, dar...

— De ce te-aş crede? Mi-ai făcut o promisiune şi nu te-ai ţinut de ea. Lisa pusese sticla în pat şi o acoperise cu cuvertura.

— Dar n-am vrut. Julie ridicase amărâtă din umeri. Eram atât de plictisită. Iar când doamna Arkwright a bătut la uşa ta şi ţi-a spus că te-a căutat Laurie, m-am hotărât pur şi simplu să mă duc acolo. Dar n-am să mai fac asta niciodată. A fost oribil! Erau acolo o grămadă de oameni pe care nu-i cunoşteam, oameni mai în vârstă. Nu mi-a plăcut deloc de ei. Spuneau că tocmai voiau să înceapă un joc şi atunci eu i-am întrebat ce fel de joc pentru că păreau, ei bine, prea bătrâni şi ei au râs şi au spus că este vorba de jocuri de petrecere şi că mie îmi vor place. Julie îşi acoperise gura cu mâna şi închisese ochii. Era un fel de joc de gajuri, spusese ea pe un ton speriat. Iar când mi-am, dat seama ce voiau să facă – ce voiau să fac eu – m-am speriat şi am fugit, iar Laurie s-a luat după mine. Băuse şi mi-a zis nişte lucruri îngrozitoare; că aş fi o târâtură, o mironosiţă, o proastă şi că eu trebuie să plătesc primul gaj pentru că nu fusesem invitată. Se oprise şi o privise pe Lisa, făcând nişte ochi foarte mari. Am fugit, spusese ea.

Lisei i se făcuse greaţă, dar zâmbise vesel şi încurajator.

— Normal, draga mea, spusese ea pe un ton liniştitor. Şi acum totul s-a terminat şi nu va trebui să-i mai vezi niciodată pe nici unul dintre ei.

O ajutase pe Julie să-şi facă baia fierbinte, să se relaxeze puţin şi apoi mai târziu să se usuce şi să-şi

îmbrace pijamaua. Se comportase ca şi cum sora ei ar fi redevenit dintr-odată copil. Julie arătase foarte mică între pernele mari din pat, foarte roşie în obraji şi cu ochii plini de acea strălucire isterică, observase Lisa îngrijorată, după care spusese:

— Încearcă să te odihneşti puţin, draga mea. Esti aproape dimineaţă. Am să las uşa deschisă ca să poţi striga dacă ai nevoie de ceva.

— Dar am nevoie de ceva. Mâna Juliei se încleştase febril pe braţul ei. Vreau pantofii, Lisa. Te rog, trebuie să-mi aduci pantofii!

— Desigur că am să-ţi aduc pantofii. Mâine.

— Nu, acum. Te rog, du-te acum. Julie începuse să se frământe în pat. Dacă îi laşi până mâine acolo s-ar putea să-i găsească altcineva. S-ar putea să-i aducă cineva aici şi Dane ar afla totul şi i-ar spune lui tata. Te rog, Lisa, te rog să-mi aduci pantofii!

Lisa se detaşase cu blândeţe, încruntându-se puţin. Furtuna trecuse şi ploaia se părea că se oprise, dar perspectiva de a ieşi afară în întuneric şi în umezeală ca să caute o pereche de pantofi aruncaţi nu era prea atrăgătoare. Julie nu era absolut deloc rezonabilă, dar pe de altă parte, dacă intra într-una din crizele ei de isterie, nu te mai puteai înţelege cu ea, după cum ştia Lisa foarte bine şi din proprie experienţă. Aceasta o determinase să spună fără tragere de inimă:

— Bine, draga mea, am să mă duc.

Se întorsese în camera ei şi se îmbrăcase cu rochia pe care o purtase mai devreme şi cu o pereche de sandale în picioarele goale. Îşi luase o lanternă şi apoi se înfăşurase în haina de ploaie, încă udă, a Juliei, după care coborâse scările.

Spre surprinderea ei, descoperise că uşa pe care ea numai o închisese, era acum încuiată şi Lisa ştia foarte bine că nu ea făcuse acest lucru. Fusese mult prea preocupată s-o ducă pe Julie sus, ca să mai încuie

uşa. Se hotărâse să arunce numai o scurtă privire afară şi apoi să caute mai conştiincios pantofii dimineaţa, la lumina zilei.

Dar spre mirarea ei, zărise pantofii fără prea mare greutate, chiar în spatele porţii care mărginea grajdul de pe proprietatea lor. Lisa îi scuturase de apă, îi băgase în buzunarele hainei de ploaie, după care se întorsese în casă. Intrase fără zgomot şi de aceasta dată încuiase uşa. Pusese haina şi pantofii într-un dulap după care începuse să urce obosită scările.

Urcase abia două trepte de pe galeria ce ducea la camera ei când simţise o mână grea care se aşezase pe umărul ei. Dane spusese pe un ton muşcător:

— Bun-venit acasă!

Era foarte furios, realizase Lisa imediat, dar furia era amestecată cu un alt element, o altă emoţie pe care n-o putea analiza prea uşor, dar care o deranja. Încercase să scape, dar strânsoarea lui crescuse până când Lisa tresărise.

Era îmbrăcat într-un halat de baie şi nimic altceva după câte îşi putuse da seama, iar părul lui era ud ca şi când tocmai ieşise de sub duş. Dane spusese foarte răspicat:

— Când am observat că uşa nu este încuiată, mi-am pus unele întrebări, dar m-am gândit că poate a greşit şi doamna Arkwright o dată. Ar fi trebuit totuşi să-mi imaginez realitatea, mai ales după telefonul din seara asta. Ţi-a plăcut petrecerea, Lisa? Zvonurile spun că aceste petreceri sunt impresionante, dar nu credeam că tu, chiar tu, poţi cădea atât de jos.

Lisa ar fi trebuit să nege, să-i strige în faţă adevărul dar amarele cuvinte „chiar tu” o opriseră. Nimic nu se schimbase, gândi ea nenorocită.

Rămăsese trează ore întregi gândindu-se la Dane la tandreţea lui, sperând şi întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă doamna Arkwright nu i-ar fi întrerupt

în momentul în care a făcut-o. Dane o dorise cu ndevărat. Îi arătase asta cât se poate de sincer, dar în gesturile lui fusese şi tandreţe, sau cel puţin aşa crezuse ea...

Totuşi, privindu-l în clipa aceea, îi fusese imposibil să creadă că el ar fi fost capabil de un asemenea sentiment. Acum nu era nimic blând în el, ci numai o amărăciune rea care era aproape tangibilă şi care întunecase revărsatul zorilor.

— Te gândeşti la o minciună plauzibilă? continuase el nemilos. Las-o baltă, Lisa. Adu-ţi aminte că fereastra mea dă spre grajduri şi te-am văzut afară, cu lanterna. De ce n-ai stat acolo toată noaptea, sau amantul tău s-a plictisit deja de tine?

Fiecare cuvânt al lui fusese ca un pumn pentru ea şi aceste lovituri o făcuseră să se chircească şi să spună:

— Nu am nici un amant.

— Nu? Gura lui se strâmbase crud. Curios, pentru că nu esti deloc rezervată, nu-i aşa, dulceaţa mea? Eu nici măcar nu-ţi plac şi totuşi aş putea să te am în seara asta. Şi ştii ce m-a oprit, în afară de apariţia neaşteptată a doamnei Arkwright? M-am gândit că eşti virgină şi naivă şi că poate nu ştiai cu adevărat ce faci. Iar eu n-am vrut să-ţi distrug inocenţa. Dane râse scurt şi sălbatic. Dumnezeule, cât de prost şi cât de orb am fost! N-am putut dormi în noaptea asta, aşa că am ieşit să mă plimb. Nu-mi ieşeau din minte chipul tău, corpul tău. Eram ca un om flămând care se uită la un banchet de la distanţă. Şi în tot acest timp tu erai cu jigodia aia, lăsându-l să se înfrupte din tine.

O apucase strâns de umeri. Lisa crezuse că o să-i frângă oasele, dar nu scosese nici un sunet. Spusese doar:

— Ştiu să-mi port singură de grijă.

Vocea lui se înmuiase, dar tonul lui îi îngheţase sângele.

— Sunt convins că poţi. Aşa că hai s-o luăm de la capăt, draga mea Lisa cea cu ochii nevinovaţi. Numai că de data aceasta n-o să mai pierdem vremea din cauza nevinovăţiei tale. Hai să vedem ce alte talente mai ai.

Ea protestase, gemând îngrozită.

— Dane... nu! Nu este ceea ce crezi. De fapt...

El izbucnise într-un râs batjocoritor.

— Nu? De fapt, niciodată n-a fost aşa cum am crezut eu. Aşa că hai să nu ne mai obosim să ne gândim, scumpo. Avem destule de făcut în afară de asta.

O trăsese spre el, lipindu-şi brutal şi posesiv gura de a ei. Ea începuse să se zbată, lovindu-l cu pumnii în pieptul puternic, dar fără nici un rezultat.

Când Dane îi dăduse drumul, avea respiraţii neregulată şi ochii strălucitori. Spusese răguşit:

— Ce mai ai pe sub rochie… nimic? Cât de comod! Nu cred că de data asta am să mai pierd vremea cu blestemaţii aceia de nasturi.

Îi prinsese rochia în dreptul decolteului şi o sfâşiase ca pe o foaie de hârtie. Lisa ţipase scurt şi încercase să-şi strângă pe ea materialul, dar Dane fusese prea puternic, prea hotărât.

— Lasă aerul ăsta jignit, splendoarea mea. Ai mai lăsat şi pe alţii să te vadă aşa, să te sărute, să te atingă. Acum e rândul meu.

O luase în braţe şi o dusese în camera lui, închizând uşa cu piciorul în urma lui. Ea se luptase ca un animal sălbatic, muşcându-l şi zgâriindu-l, dar el nici măcar nu păruse să observe.

Când el o aruncase în pat, Lisa suspinase şi strigase:

— Dane... nu! Te rog, nu!

Zâmbetul lui batjocoritor îl făcuse să arate ca un diavol în timp ce arunca rochia ei pe jos. Vocea i se schimbase şi devenise foarte aspră.

Ba da, Lisa, ba da. Târfele nu au de ales. Tu oricum ai pierdut la gajuri.

Gajuri, gândise ea disperată. Julie vorbise despre gajuri. Se speriase şi fugise. Şi Lisa se speriase, mai rău ca niciodată, numai că ea nu avea unde să fugă.

Undeva afară, păsările cântau, anunţând începutul unei noi zile. Lisa visase un revărsat de zori în braţele lui Dane, dar nu aşa, niciodată aşa. Acesta era un coşmar.

Dane strigase sălbatic la ea:

— Relaxează-te, naiba să te ia, pentru că altfel o să ai de suferit.

Lisa suferise deja până în clipa aceea. Niciodată nu-şi imaginase atâta durere şi atâta amărăciune în minte şi în trup. Ca să nu scâncească, îşi muşcase buzele până îi dăduse sângele. Afară apăruseră raze de lumină pe cer, dar în cameră era numai întunericul care urcase în jurul ei, înghiţind-o, iar ea, umilită, se lăsase cuprinsă de el.

CAPITOLUL VI

Lisa stătea dreaptă în pat, cu ambele mâini apăsate pe gură. Tremura ca o frunză. Exact de asta se temuse. De asta nu vrusese să se întoarcă în această casă. Pentru că ştiuse întotdeauna că dacă se va întoarce, va trebui să se gândească la ceea ce se întâmplase atunci şi să-şi amintească toate detaliile.

Timp de doi ani de zile reuşise să se prefacă, să nu se gândească deloc, dar acum nu mai putea. Era silită să-şi amintească tot.

După aceea, după ce se terminase totul, rămăsese întinsă şi tăcută lângă Dane, aşteptând şi sperând că el va adormi. În cele din urmă, Lisa se miscase încet, îndreptându-şi trupul dureros spre marginea patului, departe de el. Atunci îl auzise râzând în întuneric.

— Te-ai plictisit deja de mine? glumise el. Nu te excit atât de tare ca Hammond? Ei bine, dulceaţa mea, şi tu ai fost o mare dezamăgire pentru mine. Unde este toată pasiunea de care ai dat dovadă mai devreme?

— Te urăsc, şopti ea. Dumnezeule, cât te urăsc! îl simţise încordându-se.

— Urăşte-mă cât vrei, spuse el rece. Dar n-ai să pleci. Încă n-am terminat cu tine, Lisa. Mâna lui îi cuprinse un sân, după care alunecase uşor spre coapse. Mai devreme în seara asta m-ai dorit şi ai să mă doreşti din nou. Este foarte simplu, Lisa. N-are nimic de-a face cu dragostea şi ura, sau cu binele şi răul. Este pur şi simplu o chestiune de sex. Dane îşi

înclinase capul, atingând cu buzele sfârcurile ei încordate. Dă-mi voie să-ţi arăt.

— Nu! Lisa intrase în panică, încercând să îndepărteze mâna care o mângâia de parcă ar fi fost un animal speriat.

— Taci, spusese el.

O sărutase pe gură, dar fără brutalitatea de până atunci. Îi despărţise cu senzualitate buzele, dezmierdându-i carnea chinuită.

— Nu te lupta cu mine, Lisa. Vocea lui devenise mai profundă şi mai răguşită. Şi nu te lupta nici cu tine.

Uluită şi ruşinată, Lisa realizase că el avea dreptate, în clipele acelea numai mintea ei încăpăţânată şi rănită mai rezistase. Dane o posedase fără milă, fără respect pentru inocenţa ei, pe care el tot nu era pregătit să i-o recunoască şi totuşi în ciuda sălbăticiei de care dăduse dovadă, el reuşise să trezească în ea o scânteie latentă, un foc nou în afara dorinţei ei naturale de împlinire.

O folosise cu cinism pentru propria lui plăcere, dar instinctul îi spusese Lisei că de această dată avea să fie cu totul altfel.

Numai că nu avea să mai fie nici o dată, gândi se Lisa, fără să-şi asculte propriile simţuri răscolite. Nu voia să-l mai însoţească pe acest drum întunecat şi iraţional al plăcerii. Nu voia să-şi mai lase mintea, sufletul şi trupul la cheremul lui. Dacă atunci i-ar fi cedat, atunci ar fi fost silită s-o facă necondiţionat. Lisa ştia foarte bine asta. Dane avea puterea s-o transforme într-un obiect, în sclava lui.

Oh, Doamne, gândise ea, plină de amărăciune. Oare n-o dispreţuia deja destul? Trebuia să plece de lângă el, departe de Stoniscliffe, înainte ca el să-şi dea seama cât de totală fusese victoria lui sălbatică.

Îi privise chipul întunecat care o studia cu atâta insistenţă, de parcă ar fi încercat să-i ghicească

gândurile din spatele ochilor goi. Lisa zâmbise, sugerând prin unduirea buzelor batjocură şi amuzament.

Reuşise chiar să râdă puţin, chiar dacă amar.

— Regret, Dane. Sunt sigură că ai intenţionat să fie teribil de represiv şi instructiv – şi chiar a fost, dat atâta tot. Ridicase din umeri. Nu poţi să câştigi întotdeauna.

Îl simţise încordându-se, apoi simţise mâna lui dezmierdând-o cu infinită senzualitate, după care se speriase de privirea lui. Se temuse atunci să n-o lovească. Furia lui devenise aproape tangibilă. Dar după o secundă de pauză, el se îndepărtase de ea.

Lisa rămăsese întinsă, cu inima bătându-i nebuneşte, aşteptându-l să vorbească şi întărindu-se în faţa cuvintelor aspre pe care ştia foarte bine că le provocase. Dar nu auzise nici un sunet când deschisese mirată ochii şi îl văzuse stând în picioare lângă pat şi uitându-se la ea.

Dane spusese foarte încet:

— Mă duc să-mi fac un duş, Lisa, ca să mă spăl de mirosul şi de gustul tău. Să nu te mai găsesc aici când mă întorc.

Şi nici n-o mai găsise, gândi Lisa. Iar din clipa aceea toate gândurile şi toate acţiunile ei avuseseră un singur scop – să părăsească Stoniscliffe şi să scape de Dane Riderwood pentru totdeauna.

Şi pentru un timp chiar reuşise asta, sau cel puţin aşa i se păruse. Dar, nu exista niciodată o scăpare adevărată. Lisa se prefăcuse numai, în acelaşi timp în care încercase să fugă de realitate fără să se mai gândească la ea.

Totuşi, asta fusese o necesitate. Luni de zile după ce plecase de la Stoniscliffe, după ce se hotărâse să-şi construiască o nouă viaţă, fusese urmărită de amintiea lui Dane. Nopţile erau cele mai rele. De

atâtea ori se trezise tremurând din tot corpul şi dorindu-şi împlinirea pe care n-o trăise. Pe timpul zilei, îşi putea controla cât de cât gândurile, dar noaptea era cu totul altfel.

De câte ori, se întrebă Lisa, zăcuse în pat la fel ca acum, repetându-şi încontinuu, cu ură şi ruşine litania, încercând să şi-l elimine din minte pe Dane? De câte ori, şi totuşi nu reuşise niciodată.

Pentru că iat-o acum, în prima noapte de când venise la Stoniscliffe, stând trează cu toate simţurile şi cu fiecare nerv încordat, gândindu-se la bărbatul care-şi continua plimbarea solitară afară, în întuneric.

Solitar? Lisa râse de ea însăşi. Aceasta era cu siguranţă o viziune mult prea romantică asupra situaţiei. Lui Dane îi plăcea să se plimbe noaptea. Întotdeauna îi plăcuse. Aceste plimbări solitare îl ajutau să judece mai clar problemele, iar Lisa nu putea decât să încerce să ghicească ce anume problemă îl frământa în această noapte.

Se strecură oftând sub pătură. Dar solitar? Lisa nu avea absolut nici un motiv să creadă că Dane era singur. Faptul că în seara care trecuse nu invitase nici o femeie să cineze cu ei, nu însemna deloc că în viaţa lui nu exista nici una. Dane avusese întotdeauna pe cineva, îşi aminti ea. Pe cineva care cu siguranţă că îl considera un amant excitant şi priceput şi care aprecia acea undă de cruzime din el, acea violenţă controlată ca pe un stimulent deosebit.

Şi aşa ar fi putut simţi şi ea, gândi Lisa cu sinceritate, dacă ar fi avut experienţa pe care el crezuse că o posedă.

Dar aşa cum fusese, el nu reuşise decât s-o îngrozească şi s-o facă să-i fie ruşine. Se simţise umilită şi ştia foarte bine că exact aceasta fusese şi intenţia lui, iar acesta fusese cel mai rău lucru dintre toate. Dane considerase că ea se dăruieşte oricui ar fi

dorit şi deci se comportase în consecinţă. Şi încă mai gândea aşa, pentru că ea îi dăduse în mod deliberat această impresie.

Şi aşa avea de gând să facă în continuare, gândi ea, dacă de asta era nevoie ca să-l ţină la distanţă. El credea că ea trăieşte cu cine ştie cine la Londra, iar pe de altă parte probabil că remarcile idioate ale Juliei referitoare la James Dalton îşi atinseseră ţinta.

Lisa închise ochii, gândind înnebunită: Oh, Doamne, fă-l să mă urască. Fă-l să mă dispreţuiască dacă trebuie şi dacă acesta este singurul mod în care eu mă pot simţi în siguranţă.

Probabil după acest gând, Lisa adormise, pentru că următorul lucru pe care-l observă fu lumina zilei şi apoi Julie care stătea în picioare lângă patul ei, cu o cană de ceai în mână şi zâmbind.

— Camera asta este un iglu, se plânse ea. Uitasem că tu ţii să ai mereu aer curat.

— Îmi pare rău, răspunse Lisa ridicându-se în capul oaselor şi luând cana de ceai. Dacă mai rămâi, ia halatul meu.

— Bineînţeles că mai rămân, spuse Julie, aşezându-se pe pat cu cana ei de ceai în mână. Oh, Lisa, este minunat că eşti din nou acasă! M-am simţit cumplit în ultimii câţiva ani.

— Cumplit – în timp ce-l făceai pe Tony să se îndrăgostească de tine? o tachină ea.

— Oh, spuse Julie ridicând din umeri. N-am vrut să spun asta. Dar n-am prea avut cu cine să stau de vorbă.

— Eu credeam că ai distribuit-o pe Celia Dalton în rolul de confidentă.

Julie o privi puţin surprinsă pe Lisa, dar momentul trecu repede şi ea zâmbi din nou.

— Nu-i chiar atât de rea cum crezi tu.

— Sper, spuse Lisa sec. Şi oricum, ce naiba te-a apucat să dai tuturor impresia că eu mor de dragoste pentru James? Ştii foarte bine că este o prostie.

Julie ridică din umeri.

— M-am gândit că poate ar face-o pe Celia să fie mai puţin plină de sine. Este teribil de posesivă.

— Iar acum o să vrea să se răzbune pe mine. Lisa clătină din cap. Mulţumesc frumos. Ce program avem azi?

— Oh, nu prea aglomerat, spuse Julie, zâmbind şăgalnic. Trebuie să avem grijă să te reaclimatizezi treptat.

— Dar eu nu pentru asta am venit, sublinie Lisa. Am venit ca să te ajut cu nunta şi deci ar trebui să începem să facem pregătiri. Asta dacă nu cumva ai de gând să amâni ceremonia.

— Nu, în nici un caz, spuse Julie enervată deodată. Nu face atâta caz, Lisa. Totul va fi gata la timp. Dacă vrei, putem să mergem să vedem apartamentul. Soacra mea mă pisează tot timpul să supraveghez lucrul acolo. Îşi imaginează că am de gând să urmăresc montarea fiecărei prize.

— Ei bine, majoritatea fetelor aşa ar face, spuse Lisa cinstit. Nu toată lumea are norocul să primească o casă la cheie.

— Poate, dar eu cred că instalaţiile sanitare si electrice sunt teribil de plictisitoare. Julie îşi termină ceaiul şi se ridică nerăbdătoare. Vrei să mergi tu prima la baie?

— Du-te tu, spuse Lisa cu promptitudine. Era din nou vag îngrijorată, deşi n-ar fi putut spune de ce.

Apoi se gândi că nu avea nici un pic de dreptate! Se iubeau foarte mult, iar dovada, Lisa o primise în seara precedentă. Probabil nu era decât o divergenţă uşoară şi banală între ei. Ar fi dorit însă ca Julie să-i spună

despre ce este vorba. Mai mult ca sigur că ea făcea din ţânţar armăsar.

Când Lisa coborî la micul dejun, rămase surprinsă că Julie nu ajunsese înaintea ei. Chas însă se instalase deja, iar infirmiera se afla lângă el; era o femeie cumsecade, cu păr cărunt şi ochelari.

Dane era şi el acolo, mâncând şuncă prăjită cu ciuperci şi sos de roşii. Când îl văzu, Lisa rămase în pragul uşii. Amintirea evenimentelor care avuseseră loc cu doi ani în urmă făcuse ca totul să pară că se întâmplase abia ieri, iar vederea lui, luându-şi foarte calm micul dejun, o şocă.

— În sfârşit, draga mea, o salută Chas jovial. Nu cred că ai cunoscut-o pe fiica mea vitregă, se adresă el infirmierei. Lisa, aceasta este domnişoara Henderson care se ocupă de mine şi care mă sileşte să fac exerciţiile acelea îngrozitoare.

— Cel puţin sunt sigură că nu mă vorbiţi de rău când nu sunt de faţă, remarcă senină domnişoara Henderson, dând mâna cu Lisa.

Doamna Arkwright intră în salon, aducând un vas plin cu cafea.

— Doriţi un mic dejun gătit, domnişoară Lisa? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. Lisa clătină din cap. Am să iau doar cafea şi pâine prăjită.

Doamna Arkwright se încruntă dezaprobator, dar nu făcu nici un comentariu. După ce femeia se îndepărtă, Chas spuse:

— Ar trebui să mănânci mai mult, Lisa. Aseară la cină, am observat că abia te-ai atins de mâncare. Şi aşa eşti prea slabă.

Lisa zâmbi.

— Nu cred că Jos ar fi de acord cu tine.

— Şi cine este Jos? întrebă de această dată Dane, făcând o uşoară grimasă.

— Fotograful meu, replică ea cu răceală. Mă rog, cel cu care lucrez cel mai des.

— Şi care face nişte poze încântătoare, comentă domnişoara Henderson. Dumneavoastră aţi făcut reclamă pentru cosmeticele Amber, nu-i aşa, domnişoară Riderwood?

Lisa înclină aprobator din cap, când Dane spuse:

— umele corect este Grayson – Lisa Grayson.

— Oh, făcu domnişoara Henderson puţin jenată. Desigur, ar fi trebuit să-mi fi dat seama...

— Este numai un amănunt de ordin tehnic, spuse Chas vesel. Lisa este o Riderwood adevărată, cu excepţia numai a numelui, nu-i aşa, draga mea?

Lisa se sili să zâmbească, conştientă de privirea ironică a lui Dane.

— Dacă spui tu, Chas. Ştie cineva unde este Julie?

— Probabil este afară, se plimbă. Adeseori face asta înainte de micul dejun, spuse Chas.

— Julie? ridică Lisa din sprâncene, nevenindu-i să creadă. Dumnezeule, cât s-a schimbat!

— Ce te aşteptai? Ochii lui Dane se fixară asupra ei. Credeai că în lipsa ta totul va încremeni pe loc în aşteptarea revenirii tale?

— Nu, sigur că nu, spuse Lisa pe un ton tăios. Numai că plimbările matinale nu sunt tocmai specifice Juliei, atâta tot.

— Poate că le consideri un prerogativ al tău. Sau te-ai schimbat şi tu, cel puţin în privinţa asta?

Cum îndrăznea? gândi Lisa furioasă. Cum îndrăznea s-o atace aşa când ştia că ea nu se poate apăra din cauza prezenţei lui Chas şi a infirmierei?

— Nici eu n-am încremenit pe loc în tot acest timp, spuse ea intenţionat degajat.

Dane o săgeta cu privirea.

— Nu, spuse el laconic.

În clipa aceea apăru Julie, cu ochii strălucitori şi obrajii foarte roşii.

— Bună dimineaţa la toată lumea. Îl sărută vesel pe Chas, după care o îmbrăţişă pe Lisa. Nu-i aşa că este o zi minunată?

— Prognoza pentru mai târziu este însă nefavorabilă, zise domnişoara Henderson.

— Oh, nu-mi pasă ce se întâmplă mai târziu, râse Julie. Atâta timp cât dimineaţa este soare.

— Şi ce planuri ai pentru această dimineaţă însorită? întrebă Chas cu un aer indulgent.

— Am să merg cu Lisa la apartament.

Dane îşi termină micul dejun şi se ridică în picioare, adresându-se tatălui lui:

— Dacă sună Christopherson, îi spui tu că am să fiu toată ziua la Leeds?

— Chas acceptă iar Julie interveni:

— Oh, Dane, dacă te vei afla la Leeds, o să trecem şi noi pe acolo mai târziu, iar tu ai putea să ne inviţi la masa de prânz. A trecut o veşnicie de când ai făcut-o ultima oară. Dane ezită, cu privirea fixată asupra Juliei. Nu azi, Julie. Am o grămadă de treabă de făcut. Poate altă dată.

Julie se îmbufnă, iar Chas spuse:

— Nu poţi refuza o asemena ofertă, băiete. Oricum trebuie să mănânci, iar perspectiva de a dejuna cu două fete încântătoare o să te facă să laşi la o parte munca.

Chipul lui Dane se întunecă mai rău ca niciodată.

— Foarte bine, spuse el rece. Vino la birou la ora douăsprezece şi jumătate şi vom vedea ce putem face.

Julie îl privi fericită.

— Dragul meu, eşti minunat, nu-i aşa, Lisa?

Lisa lăsă jos felia de pâine prăjită pe care o avea în mână şi murmură ceva de neînţeles, conştientă de privirea ironică a lui Dane. Când îndrăzni să ridice

ochii spre el, el plecase şi ea reuşi să se mai relaxeze puţin.

După ce se încheie micul dejun, Lisa îşi luă o haină şi se duse cu Julie la garaj unde se afla maşina acesteia.

— Foarte frumoasă, remarcă Lisa.

Julie chicoti.

— A fost un premiu, spuse ea. Tata n-a crezut niciodată că am să trec examenul de conducere. Dar eu am reuşit – la a patra încercare.

Privind-o pe Julie cum scotea maşina din garaj, Lisa se întrebă dacă într-adevăr a patra încercare fusese încununată de succes. Se urcă cu teamă în maşină şi apoi porniră.

Casa familiei Bainbridge era destul de retrasă faţă de drumul prtincipal, de care era despărţită printr-o străduţă străjuită de o poartă mare. Era o clădire mare, construită din piatră, în stilul tradiţional, care avea în faţă o grădină foarte bine îngrijită. Viitoarea locuinţă a celor doi miri se afla la marginea proprietăţii, dar Julie nu condusese maşina direct acolo. Se opri în faţa clădirii principale, punând o frână spectaculoasă. Apoi făcu o grimasă şi o privi pe Lisa.

— Haide, spuse ea. Trebuie să dăm raportul. Menajera le conduse într-o cameră de zi superbă.

Doamna Bainbridge stătea la biroul de la fereastră şi scria ceva, dar se ridică imediat şi le zâmbi fetelor.

— Julie dragă, ce drăguţ! Te vedem atât de rar. Iar aceasta este Lisa, desigur. Ce succes extraordinar ai avut. Cu toţii ţi-am urmărit cariera cu mult interes.

— Iar acum bazarul este deschis, îi şopti Julie Lisei, în timp ce doamna Bainbridge dădu dispoziţie să fie servită cafeaua.

Lisa o privi încruntată şi se resemnă, acceptând să discute o jumătate de oră încheiată despre viaţa de

fotomodel. Niciodată nu-i displăcuse doamna Bainbridge, cu toate că putea înţelege faptul că Julie era iritată de eficienţa ei senină. Întruchiparea acestei femei era această cameră impecabilă, focul vesel care domnea în cămin şi ghivecele de flori de pe pervazul ferestrei.

În timp ce beau cafeaua, doamna Bainbridge spuse:

— Chiar voiam să-ţi telefonez, Julie. Va trebui să punem faianţă în baie şi în bucătărie şi ţi-am trimis câteva mostre care mie mi s-au părut mai potrivite. Desigur, draga mea, nu eşti obligată să te rezumi numai la ele. Avem destule cataloage. Te-ai uitat pe cele pe care ţi le-am dat ultima oară?

Julie ridică din umeri cu un aer neglijent.

— Mă tem că n-am avut timp. Sunt sigură că ceea ce ai ales tu este foarte potrivit.

— Dar eu n-am ales nimic, draga mea, spuse doamna Bainbridge. Tu şi Tony trebuie să alegeţi. În definitiv, este casa voastră. Am lăsat mostrele în apartament şi tu nu trebuie decât să te hotărăşti şi să-i comunici şefului de echipă alegerea ta. Speram ca Tony să fie aici în această dimineaţă, dar a fost nevoit să plece la Skipton cu tatăl lui.

— Ei bine, n-are importanţă. Julie îşi aşează ceaşca de cafea pe măsuţă. Voiam numai să-i arăt Lisei apartamentul. Haide, Lisa, să mergem. Nu uita că la douăsprezece şi jumătate trebuie să fim la Leeds. După ce ieşiră din casă, Lisa spuse:

— Julie, ai fost foarte nepoliticoasă.

— Ei bine, totul este atât de stupid, spuse Julie pe un ton defensiv. Ştie foarte bine că până la urmă tot ea o să aleagă faianţa, aşa cum a ales totul până acum. Oh, are un aer fermecător, dar până la urmă tot ce aleg eu i se pare „mai degrabă nepotrivit”. Şi odată ce ei plătesc totul, n-are nici rost să mai comentăm.

După o scurtă pauză, Julie constată: Ei bine, uite că am ajuns.

Apartamentul părea destul de reuşit. La parter se aflau garajul şi un hol mare, din care porneau nişte scări din lemn de brad care duceau într-o cameră de zi cu o privelişte absolut superbă asupra văii. Bucătăria era destul de mare. Mai existau şi două dormitoare spaţioase şi o cameră de baie.

Mai mult ca sigur că apartamentul avea să fie gata până în ziua nunţii, aprecie Lisa, privind înjur. Totul era foarte frumos şi nu mai era de lucru decât la baie şi bucătărie. S-ar fi aşteptat ca Julie să fie încântată, dar aceasta se uită indiferentă la progresele făcute, după care se întoarse în camera de zi.

— Bănuiesc că astea sunt mostrele la care se referea, spuse ea, uitându-se spre catalogul de pe podea. Ce părere ai, Lisa?

— Cred că ar trebui să te uiţi tu şi să te hotărăşti singură, spuse Lisa cu oarecare asprime. Până la urmă, tu va trebui să locuieşti aici.

— Da, aşa este, mârâi Julie destul de nervoasă. Cu toată această familie. Se îndreptă spre fereastra mare şi privi afară. Lisa observă că soarele auriu dispăruse şi că începuseră să apară nori cenuşii.

I se alătură Juliei, în dreptul ferestrei.

— Cred că o să ningă, comentă Lisa pe un ton neutru. Ce privelişte extraordinară!

— Nu-i aşa? aprobă Julie râzând scurt. Iar de la celelalte ferestre se vede şi mai frumos. Uite! Traversă încăperea şi făcu un gest teatral cu mâna.

— Da, se vede clădirea principală, spuse Lisa.

— Deci iată-ne, foarte izolaţi, foarte mulţumiţi de noi, aşa cum subliniază cu plăcere doamna Bainbridge. Şi niciodată, totuşi, nu suntem pierduţi din vedere. Ne vede Dumnezeu! chicoti ea ciudat. Ce perspectivă luminoasă!

— Oh, haide, o rugă Lisa. Eşti la o distanţă destul de mare de casa lor – mult mai departe decât ai fi faţă de nişte vecini oarecare.

— Ne urmăreşte, spuse Julie. Ori de câte ori am fost aici, ea m-a urmărit. De două sau trei ori chiar mi-a făcut cu mâna. Poţi să-ţi imaginezi cum o să fie când voi locui aici?

— Oh, Julie! oftă Lisa tristă. Probabil este nerăbdătoare. Vrea să te ajute, să se asigure că totul va fi bine pentru voi. Tony este singurul ei fiu.

— Crezi că nu ştiu asta foarte bine? spuse Julie pe un ton sălbatic.

— Julie. Lisa îşi puse mâinile pe umerii ei şi o privi îngrijorată. Dacă asta este ceea ce simţi, nu crezi că ar trebui să mai amâni puţin nunta – până când ai să fii sigură că este bine ce faci?

Julie se smulse de lângă ea foarte supărată.

— Ce naiba tot spui? sunt foarte sigură că am să mă mărit cu Tony la data stabilită. Numai mama lui mă cam calcă pe nervi.

— Atunci crezi că ar fi imposibil să găseşti un alt apartament? întrebă Lisa cu blândeţe. Dacă te temi că va trebui să trăieşti sub tutela doamnei Bainbridge...

— Lasă, e-n regulă. Am să mă obişnuiesc. Julie se apucă să se uite la mostre. Cred că astea ar merge în bucătărie, ce zici? Iar astea cu modele aurii, în baie. Am să le dau şefului de echipă, după care plecăm la Leeds.

Lisa oftă.

— Crezi că este o idee bună? Este evident că Dane nu vrea să ne ducem acolo.

— Oh, câteodată Dane se poartă cam aiurea. Dar eu vreau să merg la Leeds. Este o ocazie bună ca să ne uităm după rochia de mireasă.

— Credeam că vrei s-o cumperi de la un magazin din Skipton, spuse Lisa puţin agasată.

— Ei bine, poate că aşa am să şi fac. Dar putem să căutăm mai întâi la Leeds. Julie luă împăciuitoare mâna Lisei. Oh, draga mea, îţi fac numai probleme, nu-i aşa?

— Ca întotdeauna, reuşi Lisa să glumească.

— Ne întoarcem acasă să ne schimbăm, stabili Julie încântată. Tu ai să te îmbraci cu ceva care să-i ia ochii lui Dane. Ar cam fi timpul ca voi doi să faceţi pace. Eu sunt sigură că de fapt, el te place. Nu i-a plăcut deloc când te-am tachinat în legătură cu James.

— Mie nu-mi pasă de asta, spuse Lisa. Dar, te rog, nu-ţi mai lăsa bogata imaginaţie să se ocupe de Dane şi de mine. Apoi adăugă pe un ton încordat: Noi ne simţim destul de bine cu antipatia noastră reciprocă.

— Dar n-ar trebui să fie aşa, spuse Julie cârcotaşă. Eşti superbă, Lisa. Iar pozele acelea din reviste au lost absolut fantastice. Dane este incredibil de sexy până şi eu pot să-mi dau seama de asta.

Lisa îşi umezi buzele.

— Julie, indiferent ce vrei să pui la cale, las-o baltă. Nu se poate pur şi simplu să aduni nişte oameni şi să obţii rezultatul dorit. Şi adevărul este că eu şi Dane nu ne-am plăcut niciodată.

— Dar eu vreau să vă plăceţi unul pe celălalt, spuse Julie încăpăţânată. Şi Chas vrea asta. Când a auzit că te întorci acasă şi că te aduce Dane, a fost grozav de încântat şi a spus că cea mai mare dorinţă a lui…

— Julie, te rog! o întrerupse Lisa tăioasă. Nu vreau să aud asta. Nici nu vreau să mai discut despre asta. Toată povestea este ridicolă şi dacă insişti, eu nu mai merg cu tine la Leeds. Chiar am să iau primul tren spre Londra.

— Bine, nu mai scot nici un sunet, promise Julie supusă, dar o privi mirată pe Lisa.

Spre uşurarea Lisei, Julie îşi ţinu promisiunea şi discută despre alte lucruri pe drumul spre casă şi,

ceva mai târziu, spre Leeds. Dar cu toate acestea călătoria nu fu mai liniştită. Julie conducea foarte ciudat, iar Lisa îşi ţinu tot timpul respiraţia. Răsuflă uşurată când Julie frână în faţa porţilor masive ale întreprinderii Riderwood. Se îndreptară spre clădirea unde se aflau birourile.

Julie intră sigură pe ea şi o salută pe portăreasă.

— Spune-i domnului Riderwood că urcăm chiar acum, îi aruncă ea peste umăr, îndreptându-se spre lift.

Faţă de perioada în care Chas mai era încă activ, birourile nu se schimbaseră prea mult, gândi Lisa, amintindu-şi cu nostalgie cum o aducea Jennifer aici, când era copil. Lisa se aşeza pe un scaun rotitor care se înălţa miraculos, cu cât îl învârtea Chas mai repede. Domnişoara Palmer, bătrâna secretară, îi dădea bomboane mentolate dintr-o cutie de tinichea din sertarul biroului. Uneori o lăsa să-şi bată numele la maşina de scris.

Pe jos erau tot mochetele verzi şi moi, iar birourile din lemn de stejar străluceau de curăţenie.

Dar domnişoara Palmer nu mai era acolo, desigur iar Lisa se întrebă dacă blonda subţire şi frumoasă care stătea în faţa ultimului tip de maşină electrică de scris ar putea avea în sertar ceva atât de banal ca bomboanele cu mentă. Poate doar vreo sticluţă de parfum Chanel numărul cinci.

Dane tocmai vorbea la telefon, aşa că fetele fură nevoite să aştepte câteva minute. Julie începu să discute cu secretara, iar Lisa se duse la fereastră şi privi afară. În aer plutea un miros de zăpadă. Câţiva fulgi trecură prin faţa geamului, iar Lisa speră să nu se depună prea tare. Julie conducea destul de prost şi pe şoseaua uscată. Cum conducea pe zăpadă era mai bine nici să nu încerci să-ţi imaginezi.

Se deschise o uşă din celălalt capăt al biroului şi Dane spuse brusc:

— Am rezervat o masă la Wharfe Court pentru ora unu, aşa că ar fi bine să ne grăbim. Sunteţi gata?

Lisa se întoarse repede, jenată de apariţia lui bruscă şi de nerăbdarea din vocea lui. Atinse din greşeală un teanc de dosare care se afla pe marginea biroului, împrăştiind totul pe podea.

— Oh! exclamă ea necăjită şi se aşează în genunchi ca să strângă dosarele. Erau multe hârtii, acoperite pu cifre.

— Lasă-le. O să le adune domnişoara Cartwright, spuse Dane.

Lisa se ridică în picioare, conştientă că se înroşise puternic.

— N-am vrut să fiu indiscretă, spuse ea.

— Sigur că nu. Îţi manifeşti numai interesul sănătos faţă de afacerile familiei. Ei bine, în cazul acesta, tu şi toate părţile interesate trebuie să vă liniştiţi, pentru că te asigur că firma Riderwood nu suferă mai deloc din cauza recesiunii economicei spuse el caustic. Dacă cumva asta te îngrijora.

— Nu asta mă îngrijora, răspunse ea. Pur şi simplu nu este treaba mea.

— Cu excepţia faptului că firma plăteşte suma de bani pe care tata ţi-o dă periodic, spuse Dane. Nu-i nevoie să-ţi iei un asemenea aer jignit – domnişoara Cartwright cunoaşte problema. Ea este cea care se, ocupă de transferul lunar al banilor.

— Atunci înseamnă că pot s-o scutesc măcar de una din îndatoririle pe care le are, spuse Lisa, tremurând de furie. Te rog ca din acest moment să opreşti trimiterea banilor. N-am nevoie de banii tăi.

— Nici nu-mi imaginam aşa ceva. Privirea lui se îndreptă cu cinism spre ea, oprindu-se asupra, elegantului costum de catifea verde, asortat cu

pulovărul scump, pe gât. Dar cu siguranţă că ai să le găseşti tu o întrebuinţare. Este dorinţa tatei, nu a mea, aşa că dacă vrei să faci vreo schimbare, va trebui să vorbeşti cu el.

Lisa era teribil de mâniată când se îndreptară spre lift. Chiar şi Julie o privi cu milă.

— Lisa ar trebui să stea în faţă, protestă ea. De fapt ea este invitata specială de azi. Eu nu sunt decât sora ta.

— Nu mi-am dat seama că sunteţi invitatele mele, spuse Dane sever. Dar dacă una dintre voi o să se hotărască să stea în faţă, poate că o să ajungem şi la masă.

Julie urcase repede în spate, aruncându-i Lisei o privire victorioasă. Lisa se uita îndârjită înainte când Dane porni maşina.

Wharfe Court era un loc încântător, observă Lisa. Era o casă ţărănească ce fusese cu iscusinţă transformată în hotel şi restaurant. Dacă ar fi fost într-o altă companie, gândi ea furioasă, poate că i-ar fi făcut chiar plăcere să vină aici să ia masa. Dar în condiţiile date, abia se uită la meniu, comandând supă simplă şi grătar, spre dezamăgirea evidentă a chelnerului. Dane spusese scurt:

— Eu am să iau acelaşi lucru.

Julie însă nu se grăbi, alegând în cele din urmă pepene şi friptură cu sos de vin roşu şi ciuperci.

Barul era aproape complet ocupat în timp ce ei îşi luau aperitivul aşteptând să fie invitaţi la masă. Foarte mulţi oameni îi recunoşteau pe Dane şi Julie care salutau aproape pe toată lumea. Lisa fu şi ea ţinta unui număr important de priviri, dar ea le ignoră, începuse să se obişnuiască cu asta şi n-o mai deranja. Fu chiar amuzată că o parte dintre bărbaţi se opriseră la masa lor dintr-un motiv sau altul, iar Dane fusese silit să facă prezentările.

— Să ieşi cu Lisa este un adevărat progres, remarcă Julie în timp ce se îndreptau spre sala de mese. Toate capetele se întorc după ea.

— Am observat, spuse Dane cu răceală.

— Eşti cam ţâfnos astăzi, spuse Julie cu reproş în glas. Tot mai eşti supărat că ne-am autoinvitat la masă? Dar oricum nu aveai cu cine să ieşi. Tina este plecată, nu-i aşa?

— Da, răspunse el scurt şi începu să discute imediat cu chelnerul care se ocupa de vinuri.

Deci numele actualei prietene era Tina, gândi Lisa. Încercă să şi-o imagineze pe Tina. Era blondă, presupuse ea şi probabil la fel de bogată ca şi Dane. Cam aşa erau toate femeile din viaţa lui.

— Ai fost să vezi apartamentul? i se adresă Dane pe un ton rece şi formal de parcă Lisa ar fi fost o străină cu care trebuia să fie politicos.

— Da. Cred că o să fie fermecător, replică Lisa la fel de politicoasă.

Dane ridică din umeri.

— Din moment ce este ceea ce-şi doreşte Julie…

„Dar este oare?” ar fi vrut Lisa să întrebe. „De ce oare nu punem toţi cărţile pe masă ca să putem afla exact ce doreşte Julie? Tu eşti fratele ei. Dacă nu vrea să-l supere pe Chas, atunci de ce nu ţi se confesează ţie?”

Dar chiar în acea clipă se aduse felul întâi, iar Lisa fu silită să păstreze tăcerea.

Masa se desfăşură destul de dificil. Dane era mai degrabă taciturn şi făcea cu greu faţă conversaţiei copleşitoare pe care o făcea Julie. Pentru Lisa, totul parcă era învăluit într-un aer bizar de irealitate. „Toţi -jucăm nişte roluri”, gândi ea, „Nici unul dintre noi nu spune ce gândeşte cu adevărat”.

Abia se atinse de mâncarea din faţa ei, iar când sosiră dulciurile, Lisa alese o porţie mică de salată de fructe.

— Te gândeşti la siluetă? râse Julie. Zău că nu e cazul.

— Aşa crezi tu, replică Lisa. Oamenii pentru care lucrez observă fiecare gram în plus!

— Inclusiv Jos? întrebă Dane pe un ton muşcător.

— Printre alţii, răspunse scurt Lisa.

Ochii lui erau reci şi cenuşii ca cerul de afară.

— Bănuiesc că este însurat.

— Da, este. Lisa încercă să pară interesată de salata de fructe pe care o avea în faţă şi se sili să zâmbească. Dar desigur că asta n-are nici o importanţă pentru mine.

Asta era perfect adevărat, gândi ea. De fapt, ironia era că Jos fusese întotdeauna ca un frate mai mare pentru ea, ocupând locul pe care Dane îl lăsase liber în inima ei. Dar oare ea îşi dorea ca Dane să joace rolul de frate în viaţa ei? se întrebă ea cu tristeţe.

Se purta stupid şi o ştia foarte bine, dar ce importanţă avea? Dane oricum o dispreţuia. Aşa fusese şi avea să fie în viitor, aşa că nimic din ceea ce putea Lisa să spună sau să facă nu va schimba nimic.

Julie se aplecă spre ea.

— Ce-i asta? Are cumva bietul James un rival? Imediat se lovi peste gură singură, privind-o pe Lisa cu ochii şăgalnici. Oh, Lisa, îmi pare rău. Ştiu că mi-ai spus să nu mai vorbesc despre el…

— Nu este exact ceea ce am spus, zise Lisa, mirându-se că putuse uita de înclinaţia Juliei de a lace pozne.

Dane spuse pe un ton acid:

— Eu bănuiesc că are mai mulţi rivali. Apoi făcu semn chelnerului să aducă nota de plată.

— Se spune că este mai sigur când numărul este mai mare, spuse Lisa degajată, deşi nu aşa se simţea.

Număr mare, gândi ea tristă, amintindu-şi de viaţa ei aridă din ultimii doi ani. Era aproape amuzant. Se gândi şi la Simon şi la relaţia lor prea prudentă. Apoi oftă.

Julie tocmai spunea:

— Lisa vrea să mă târască prin magazine azi, în căutarea rochiei de mireasă.

— Atunci este mai bine să vă las în centrul comercial al oraşului, spuse Dane, terminându-şi cafeaua şi achitând nota de plată. Sunteţi gata? mai întrebă el, fără să se uite la Lisa.

— Gata, confirmă Julie, făcând o grimasă. Nu cumva a fost puţin cam amară cafeaua asta?

Lisa rămase singură în hol, iar Dane să-şi ia haina de la garderobă. Nu-l auzi apropiindu-se pe mocheta groasă şi icni tare când îi simţi mâna pe umăr.

— Te avertizez, Lisa, spuse el aspru. Dacă ţii neapărat să-ţi faci jocurile tale sordide, atunci te rog să faci asta la Londra, nu aici. Nu vreau să apară scandaluri care să-l supere pe tata şi să întunece nunta Juliei. Ai înţeles?

— Am înţeles perfect. Lisa nu făcu nici o încercări să-şi ascundă amărăciunea şi privirea obosită şi ostilă. Dane îşi luă mâna de pe umărul ei şi o conduse spre parcare.

Vântul se înteţise şi viscolea zăpada. Lisa se opri instinctiv, cu răsuflarea tăiată şi îşi strânse mai bine haina pe ea. Se dezechilibră puţin şi se ciocni de Dane care o urmase afară. În aceeaşi clipă, vântul îi spulberă părul lung peste faţa lui Dane care se afla în spatele ei.

Timp de câteva secunde Dane nu se clinti, ci rămase încremenit. Apoi urmă ceva de neînţeles şi îşi

îndepărtă de pe faţă şuviţele ei de păr. Era foarte palid, şi un muşchi facial îi pulsa ciudat.

— Naiba să te ia, Lisa, de ce a trebuit să te întorci în viaţa noastră? întrebă el cu o voce răguşită.

Apoi se îndreptă spre maşină, lăsând-o singură în vântul rece.

CAPITOLUL VII

Când ea şi Julie ajunseră la primul magazin care se ocupa cu vânzarea rochiilor de mireasă, Lisa aproape că îşi recăpătase stăpânirea de sine.

Dane tăcuse aproape pe tot parcursul drumului spre oraş. Îi spusese numai Juliei că dacă vremea se înrăutăţea era mai bine să lase maşina la firmă şi să ia un taxi, el urmând să se ocupe de aducerea maşinii la Stoniscliffe. Lisei nu-i adresase nici un cuvânt şi nici măcar o privire, dar ea fusese tot timpul conştientă de prezenţa lui, ca şi când ar fi atins-o sau ar fi sărutat-o.

Acele câteva secunde în care trupul ei se sprijinise de al lui fuseseră o experienţă cutremurătoare, chiar dacă foarte scurtă, în acelaşi timp.

Dar nu trebuia să se gândească la asta, îşi spuse ea, uitându-se la mătasea şi dantela care îmbrăcau, manechinele ce stăteau în acele ciudate poziţii ireale şi cu un zâmbet mult prea vesel pe buze.

„Aş putea să iau locul unuia dintre aceste manechine de ceară”, gândi ea.

O tânără şi plăcută vânzătoare se apropie şi le întrebă cu ce le putea servi.

— Aş dori să văd o colecţie de rochii de mireasă! vă rog, spuse Julie. Am măsura zece.

Au fost conduse într-o cabină de probă plină cu oglinzi şi vânzătoarea o ajută pe Julie să se dezbrace şi să-şi schimbe cizmele grele cu o pereche de pantofi din satin, cu toc înalt. Apoi scoase din buzunar un metru de croitorie.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, spuse Julie destul de iritată. V-am spus că am măsura zece. Sunt sigură de asta.

Femeia murmură ceva despre faptul că dorise numai să verifice şi petrecu repede metrul peste bustul, talia şi şoldurile Juliei. Apoi se făcu nevăzută.

— Ce stupid, spuse Julie. Ar trebui să ne uităm şi după o rochie pentru tine. Doar vei fi naşa mea. Poate ceva verde.

— Se spune că ar purta ghinion, zise Lisa.

— Eu nu cred în superstiţii, răspunse hotărâtă Julie. Norocul şi-l face omul cu mâna lui.

În acea clipă se întoarse vânzătoarea, însoţită de o ajutoare. Amândouă purtau în braţe rochii albe şi elegante.

— Hmm, murmură Julie, uitându-se la ele. Ce părere ai, Lisa?

— Şifonul este frumos, spuse Lisa atentă. Şi dantelele îmi plac, dar n-aş alege mătasea, dacă aş fi în locul tău.

— Am să probez şifonul, hotărî Julie. Dar să mă uit mai de aproape. Începu să examineze cu atenţie rochia. Avea un corsaj strâmt cu nasturi mici şi rotunzi şi mâneci bufante. Lisa o văzu cum încremeneşte şi cum în ochii ei apare o licărire periculoasă. Cred că s-a făcut o greşeală, spuse Julie pe un ton foarte tăios. Această rochie este măsura doisprezece, iar eu v-am, spus cât se poate de limpede că port măsura zece.

Vânzătoarea începu să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău, doamnă, dar chiar eu v-am luat măsurile. Cred că iarna lumea ia puţin în greutate, fără să-şi dea seama. Dacă vreţi, vă rog mult să probaţi rochia.

— Nu m-am îngrăşat absolut deloc, spuse Julie printre dinţi. Nu vreau să probez o rochie care nu este

mărimea mea. Ar fi o pierdere de vreme. Dacă nu vreţi să-mi aduceţi mărimea mea, spuneţi numai şi atunci am să mă duc la alt magazin.

— Foarte bine, doamnă. Femeia se îmbujorase, dar îşi păstrase aerul demn. Am să vă aduc o rochiei mărimea zece. Apoi se retrase grăbită.

— Julie, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Lisa pe un ton tăios. Comportă-te ca un om normal. Poate că măsurile ţi s-au schimbat puţin...

— Sigur că nu s-au schimbat, negă Julie înfierbântată. Categoric este ceva în neregulă cu blestematul ei de metru.

— Ei bine, eu tot mai cred că este păcat să n-o laşi pe doamna Langtawaite să-ţi facă rochia. Se pricepe foarte bine şi...

— Nu! Julie numai că nu bătu din picior. Nici nu vreau să se apropie de mine femeia asta proastă şi bârfitoare!

— Să ştii că în general nunţile sunt evenimente publice, îi reaminti Lisa cu blândeţe.

— Ei bine, a mea nu va fi, spuse Julie supărată. Făcu o pauză şi-şi duse mâna la cap. Este teribil de cald aici. Bine ar fi ca individa aia să se grăbească puţin.

— Mă mir că îţi este cald, spuse Lisa privind amuzată sutienul decoltat al Juliei şi chiloţii din dantelă.

— Parcă totul este îmbâcsit, se apără Julie. Nu ţi se pare?

— Nu tocmai, replică Lisa. Oh, iată-ţi rochia. Vânzătoarea zâmbea din nou, probabil obişnuită cu asemenea crize ale mireselor, ca cea pe care tocmai o făcuse Julie, gândi Lisa.

— Aceasta este mărimea zece, doamnă. Haideţi s-o probaţi. Uitaţi, aici este un fermoar iar la spate are nişte nasturi mascaţi. Să vă ajut... Femeia trase de fermoar dar nu reuşi să-l mişte decât câţiva

centimetri, după care schimbă o privire semnificativă cu ajutoarea ei. Apoi mai trase o dată de fermoar. Era însă evident că rochia era prea strâmtă. De fapt, Lisa se întreba dacă nu cumva rochia se va rupe.

— Cred că sora mea şi-a dat deja seama că nu se potriveşte, spuse ea repede.

— Oricum rochia este încântătoare, completă vânzătoarea şi dacă ar fi mărimea potrivită...

— Aceasta este măsura potrivită! urlă Julie. Nici măcar nu v-aţi străduit să închideţi bine fermoarul. Faceţi asta numai pentru că nu puteţi suporta să recunoaşteţi că n-aţi avut dreptate.

Expresia vânzătoarei arăta foarte clar că ea nu se simte cu nimic vinovată, dar vocea ei rămase calmă şi politicoasă. Rochia era un model foarte scump iar materialul era deosebit de fragil, aşa că orice tensionare se putea dovedi dezastruoasă.

— Atunci am s-o scot de pe mine! ţipă Julie nervoasă. Luaţi-o de aici, luaţi-le pe toate. Oricum nu-mi place nici una dintre ele.

Lisa se afla pe punctul de a cere scuze, când un ţipăt scurt al tinerei vânzătoare o opri. Se întoarse ca s-o vadă pe Julie, care era foarte palidă, clătinându-se cu o mână la cap şi apoi alunecând fără zgomot şi foarte moale pe mochetă.

Toată lumea fu foarte drăguţă şi amabilă. Cineva aduse un pahar cu apă şi altcineva reuşi s-o ridice pe Julie şi s-o aşeze pe un scaun. La rugămintea Lisei, cineva se duse să cheme un taxi cu care să poată ajunge acasă.

Lisa îngenunche lângă Julie. În cele din urmi pleoapele i se mişcară puţin şi chiar îi reveni culoarea în obraji.

— Lisa, nu vreau să mai cumpăr nici o rochie azi. Mă... mă simt atât de rău.

— O să mergem acasă, spuse Lisa ferm. Nu încerca să vorbeşti. Gura i se uscase deodată. Sesizase, privirea cu tâlc dintre vânzătoare şi ajutoarea ei şi apoi o interpretă fără cea mai mică dificultate.

Julie, gândi ea furioasă, Dumnezeule, oare poate fi adevărat?

În taxi nu avură ocazia să vorbească, presupunând totuşi că Julie ar fi fost în stare s-o facă. Fata era încă foarte palidă şi mai tot drumul rămase ghemuită şi cu ochii închişi, pe locul ei.

Dar odată ajunse la Stoniscliffe, avea să aibă loc o confruntare serioasă, gândi Lisa nefericită.

Când taxiul opri în faţa intrării principale, doamna Arkwright apăru imediat, arătând destul de alarmată.

— Domnişoară Julie! Ce s-a întâmplat?

— Doar o ameţeală. Lisa încercă să aibă o voce cât mai liniştitoare. Vă rog să-i pregătiţi o sticlă cu apă caldă până când o duc eu sus. Unde este domnul Riderwood? N-aş vrea să se îngrijoreze.

— Se odihneşte, replică doamna Arkwright, continuând s-o privească neliniştită pe Julie. Este totuşi foarte palidă. Ce-ar fi să-i pregătesc şi un ceai?

— Da, ar fi splendid, spuse Lisa, întrebându-se dacă Julie nu se va plânge că ceaiul este amar, aşa cum făcuse cu cafeaua la prânz.

O duse pe Julie în camera ei, îi scoase cizmele şi o băgă în pat. Doamna Arkwright aduse sticla cu apă şi tava cu ceaiul, iar Lisa avu nevoie de toată diplomaţia ca s-o poată face să iasă din cameră. Apoi Lisa se aşează pe marginea patului în care se afla întinsă Julie, cu ochii închişi.

— A sosit clipa adevărului, Julie, spuse ea cu blândeţe, dar ferm. Eşti însărcinată, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Julie cu o voce răguşită, deschizând ochii.

— Ba eu cred că ştii, spuse Lisa nerăbdătoare. Totul se poate explica – creşterea ta în greutate, capriciile, lipsa de poftă de mâncare şi leşinul. Şi desigur, graba asta de a te căsători. Cred că tot din această cauză nu voiai ca doamna Langtawaite să-ţi facă rochia de mireasă. Te temeai că ar putea să bănuiască ceva.

— Bineînţeles că ar fi bănuit. Ea observă tot. Julie îi strânse mâna Lisei. Şi nu trebuie să afle nimeni, nimeni nu trebuie să afle. Nunta este destul de aproape iar copiii – primii copii – sunt câteodată prematuri, nu-i aşa, Lisa?

Lisa îşi aminti vocea Juliei când era mică: „Nu-i aşa că acolo, în întuneric, nu este nimeni, Lisa? Nu este nici o stafie care să mă fure dacă nu dorm, nu-i asa?”

— Nu-i aşa? repetă Julie întrebarea. Lisa oftă.

— Nu ştiu, draga mea. Şi oricum, are vreo importanţă? Asemenea lucruri se mai întâmplă, iar tu şi Tony vă veti căsători şi asa. Nu cred ca cineva să ridice din sprâncene.

— Oh, dar are importanţă, spuse repede Julie agăţându-se de mâna Lisei. Nu vreau să afle nimeni.

Lisa zâmbi.

— Dar există oricum oameni care ştiu. Eu, şi desigur şi Tony…

— Nu, spuse Julie.

— Nu înţeleg, murmură Lisa. Julie îşi umezi buzele.

— Lui nu i-am spus.

— Dar de ce nu? întrebă Lisa uluită. Draga mea, dar el are dreptul să ştie. Trebuie să înţelegi asta. Crezi că s-ar schimba ceva? Doar te adoră.

— Da, spuse Julie, ştiu. Dar numai că nu vreau ca el să afle despre copil. Deodată se înfioră. Nu vreau să ştie nimeni în afară de mine. Lisa îi aruncă o privire îngrijorată. Credea că înţelege. Tony ar fi putut să-i spună mamei lui, iar doamna Bainbridge ar fi dezaprobat acest lucru. Apoi, fără să vrea chiar, ar fi

avut altă atitudine faţă de Julie şi oricum situaţia era şi aşa destul de încordată între ele. Lisa putea crede că Julie voia ca soacra ei să nu afle până la nuntă, când vestea că mireasa aşteaptă un copil avea să fie întâmpinată cu bucurie.

Se aplecă şi o sărută pe Julie pe obraz.

— Încearcă să dormi, draga mea, şi încearcă să nu ţi se mai facă rău. N-ar fi bine pentru copil.

— Lisa. Degetele ei se încleştară o clipă pe mâna Lisei. Sunt atât de fericită că eşti aici. Sunt atât de fericită că eşti acasă. Aveam atâta nevoie de tine.

Lisa îi zâmbi.

— Asta-i bine. Este plăcut ca cineva să aibă nevoie de tine.

Coborî scările ca să-i telefoneze lui Dane ca să-i spună că Julie nu mai putea să-şi ia singură maşina. Pe drum realiză că ceea ce-i spusese Juliei fusese foarte adevărat. Era plăcut ca cineva să aibă nevoie de tine. Niciodată nu reuşise să se autopăcălească. Fusese singură de foarte multe ori în viaţă, mai ales când mama ei se recăsătorise. Până când apăruse Chas, ele fuseseră foarte apropiate şi dependente una de alta. Totuşi, niciodată nu purtase pică fericirii mamei ei, chiar dacă uneori se gândea cu dor la vremurile trecute. Iar familia Farrell nu avusese niciodată nevoie de ea. Simon? se întrebă ea, dar fără să găsească un răspuns ferm. Dacă Lisa n-ar fi fost relativ bine cunoscută, oare el şi-ar fi pierdut vremea cu ea? Cu siguranţă că oricum relaţia lor nu era făcută să reziste, cel puţin din punctul lui de vedere. Superbul fotomodel era ca de gheaţă, gândi Lisa, făcând o grimasă.

Nu era sigură că era bine pentru ea ca Julie să aibă nevoie de ea. Fata ar fi trebuit să apeleze la Tony în asemenea situaţii. Lisa se întreba dacă n-ar fi trebuit chiar ea să-i spună lui Tony, dar Julie fusese hotărâtă

să nu-i dea de ştire. Era atât de greu să-ţi dai seama cum este mai bine.

Lisa formă numărul şi apoi ceru biroul lui Dane. Se aştepta să-i răspundă domnisoara Cartwright, aşa că avu un şoc când auzi vocea lui Dane.

— Sunt Lisa, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Am venit mai devreme de la cumpărături pentru că Julie nu se simţea prea bine. M-am gândit să te anunţ.

— Mi-ai spus, răspunse el laconic. Ce s-a întâmplat cu Julie?

— Nu ştiu, minţi ea. Poate are gripă. Se întâmplă în perioada asta a anului. Apoi se gândi că nu face decât să flecărească spunând numai stupidităţi, când de fapt ea ar fi avut atâtea de spus, numai dacă şi-ar fi putut găsi cuvintele.

— Poate, zise el. Spune-i să nu-şi facă griji cu maşina. Şi te rog să fii amabilă să-i spui doamnei Arkwright că nu voi cina acasă.

— Am să-i spun, spuse ea aparent degajată. La revedere, Dane. Apoi închise repede telefonul.

Ducându-se ca să transmită mesajul, Lisa se întreba de ce nu cina Dane acasă. O întâlnire de afaceri, sau poate ceva mai personal? Nu cu Tina însă, îşi reaminti ea făcând o uşoară grimasă. Tina era plecată, dar asta nu însemna că în viaţa lui Dane nu mai exista şi altă femeie. Poate chiar mai multe.

Apoi Lisa se trezi întrebându-se cum ar fi să fie una dintre ele. Să fie Lisa Grayson, o necunoscută care să-l întâlnească pe Dane Riderwood la o petrecere sau în altă parte şi să accepte invitaţia lui la cină. Să fie cu el, fără umbrele trecutului. Să cunoască un nou început în locul unui sfârşit. Să fie în braţele lui. Să cunoască plăcerea în locul acestei dureroase iubiri. Lisa şopti:

„Şi să ştiu că are nevoie de mine, chiar dacă numai pentru foarte puţin timp, chiar dacă relaţia noastră n-ar rezista.”

Nu cerea prea mult, dar Lisa ştia că mai bine ar fi urlat la lună decât să ceară aşa ceva, iar această înţelegere a situaţiei îi stătea ca o piatră pe inimă.

* * *

Următoarele zile se scurseseră aproape fără evenimente. Julie trecuse peste uşoara ei indispoziţie şi nimeni nu bănui nimic.

Într-o după-amiază ele se duseră cu maşina la Skipton, iar Julie îşi cumpără rochia de mireasă din magazinul despre care vorbise mai demult. Era o rochie frumoasă dintr-un material uşor, cu broderii pe corsaj şi pe mâneci, iar Julie părea încântată de ea. De această dată, observă Lisa recunoscătoare, Julie ceru măsura doisprezece.

Tocmai se uitau în vitrinele magazinelor de pe strada principală, când auziră o voce masculină salutându-le. Privind în jur, Lisa constată surprinsă că vocea aparţinea lui James Dalton.

— James! Chipul Juliei se lumină busc. Cât mă bucur că te văd. Dar ce Dumnezeu cauţi aici?

— Vizitez un client, spuse el. Dar tu?

— Cumpărături, spuse Julie degajată, iar Lisa se aştepta ca sora ei să povestească despre rochia de mireasă, dar în loc de asta, Julie îl invită la un ceai. Ai puţin timp?

— Întotdeauna am, spuse el zâmbind şi instalându-se între ele. Probabil că azi este ziua mea norocoasă.

— De ce vizitezi tu clienţii? întrebă Julie după ce ajunseseră deja să bea ceaiul. Credeam că eşti prea important pentru a face aşa ceva.

El făcu o mutră amărâtă.

— Teoretic, da. Dar practic fac ce mi se spune.

Lisa îl studie pe ascuns în timp ce discuta cu Julie.

Era extrem de atrăgător, decise ea, dar era cam slab, cu o undă de amărăciune în aerul gurii şi bărbiei lui, pe care nu-l observase până atunci. Probabil că nu avea o viaţă prea uşoară, gândi ea sincer, amintindu-şi de frumuseţea şi răutatea Celiei şi felul ei de a domina. Dar în definitiv, niciodată nu fusese altfel Iar el văzuse asta înainte de a se căsători cu ea. Dacă crezuse cumva că optase pentru o viaţă uşoară, acum probabil că îşi schimbase părerea.

Ce ciudat era, îşi spuse Lisa, că a existat o vreme când ar fi sărit în sus de bucurie şi emoţie în faţa perspectivei de a lua ceaiul cu James Dalton. Pe atunci avea încă o viziune romantică şi idealizată despre iubire, pe care acum n-o mai avea. Dane îi distrusese toate idealurile, şi asta pentru totdeauna.

Lisa îşi luă ceaşca şi sorbi puţin ceai, încercând să scape de nodul ce i se pusese în gât. Cât de înţeleaptă fusese că şi-l scosese pe Dane din suflet şi din viaţă pentru atâta timp. Fusese destul de greu să suporte agonia psihică de a-şi aminti mereu cât de greşit evoluase relaţia lor, dar niciodată nu reuşise să scape de puternica reacţie fizică pe care o avea ori de câte ori se pronunţa numele lui.

În timp ce se îndreptau spre parcare, Lisa încă mai era adâncită în gândurile ei dureroase, aşa că exclamaţia bruscă a Juliei o surprinse.

— Oh, la naiba! Lisa, mi-am uitat mănuşile înăuntru, pe masă. Mă duc să le iau, conchise ea plictisită.

— Nu, aşteaptă-mă în maşină. Mă duc eu, spuse Lisa scurt, observând că Julie era palidă şi destul de obosită.

Se duse apoi la masa la care băuseră ceaiul, dar nu găsi mănuşile şi, în cele din urmă le găsi în magazinul de unde cumpăraseră rochia de mireasă. Lisa le puse

repede în geantă, mulţumi şi alergă înapoi spre parcare.

Imediat cum ajunse acolo constată că maşina Juliei dispăruse. James se dezlipi de Jeep-ul lui verde şi se îndreptă spre ea.

— Mă tem că Julie a fost nevoită să plece, spuse el Şi-a amintit că are o întâlnire cu vicarul. Bănuiesc că în legătură cu florile pentru ceremonie, aşa că m-a rugat pe mine să te duc înapoi la Stoniscliffe.

Lisei îi venea să urle de supărare, dar reuşi să zâmbească politicos, să îngâne nişte mulţumiri şi să se urce în maşina lui James.

Dacă n-ar fi părut totul atât de grozav de stupid, Lisa ar fi putut s-o suspecteze pe Julie că încerca s-o împingă în braţele lui James. De fapt, era pentru prima oară când auzea că Julie are întâlnire cu vicarul. Mai toate detaliile pentru nuntă fuseseră hotărâte, după câte ştia Lisa. După remarcile Juliei despre pasiunea ei pentru James, era aproape jenant să se trezească deodată şi în aceste condiţii în compania lui.

Cel puţin James părea la fel de jenat, dacă asta putea constitui o consolare. Schimbară câteva remarci neutre despre vreme, despre faptul că dacă avea să ningă aşa zilnic, stratul de zăpadă va creşte simţitor şi despre diferenţa dintre viaţa în Yorkshire şi viaţa de la Londra. James părea puţin invidios pe ea, gândi Lisa.

— Dar compania socrului tău nu are o filială la Londra? întrebă Lisa. N-ai putea obţine un transfer acolo?

— Nu-i aşa de uşor cum pare, ridică el din umeri. Asemenea slujbe sunt privite de obicei ca o răsplată pentru buna purtare. Cred că eu n-am dat dovadă de uşa ceva.

— Dumnezeule! spuse Lisa mirată. Dar ce-ai făcut?

— Păcatul omisiunii, spuse el liniştit. Cel puţin aşa cred că s-ar putea numi. Incapacitatea de a mă dărui cu trup şi suflet muncii pe care o am de îndeplinit. Şi, mai serios de data asta, faptul că n-am asigurat bătrânului Lewison un nepot şi deci un moştenitor.

— Oh, spuse Lisa dezarmată. Dar categoric mai este timp pentru asta. Tu şi Celia nu v-aţi căsătorit de prea mulţi ani. Probabil că o sfârşiţi prin a avea şase copii.

— Mă îndoiesc de asta, spuse James cu cinism, iar Lisa se grăbi să schimbe subiectul, jenată şi conştientă de faptul că intrase pe un teren interzis, chiar dacă James o încurajase s-o facă. Problemele căsniciei lui, care existau fără îndoială, oricum nu erau treaba ei. Se cufundară într-o tăcere neplăcută, iar când ajunseră la Stoniscliffe, Lisa se bucură că se încheiase această călătorie. James parcă în faţa casei, unde Lisa îi mulţumi pentru că o adusese şi îl invită formal în casă să bea ceva, invitaţie pe care, după cum se aşteptase şi Lisa, el o refuză politicos.

Onoarea a fost satisfăcută, gândi ea, întorcându-se şi zâmbind uşor, observând în aceeaşi clipă cu neplăcere că o altă maşină o urmase pe cea a lui James, o maşină pe care o recunoştea cu uşurinţă.

— Oh, la naiba! murmură Lisa furioasă, după care intră repede în casă, lăsându-i pe Dane şi pe James să se salute. Scurte salutări, pentru că Lisa abia terminase de urcat scările când Dane apăru în hol.

— Lisa. Vocea lui era reţinută, dar evident mânioasă. Vrei să cobori, te rog? Avem ceva de discutat. Ea ezită, iar el adăugă ferm: Te rog, nu mă pune în situaţia de a venit să te iau pe sus.

Speriată, Lisa se întoarse şi coborî scările, trecând pe lângă el ca să intre în birou. El o urmă înăuntru, aşezându-şi servieta pe birou. O studie cu chipul întunecat şi ameninţător.

— Deci nu vrei să asculţi nici de sfaturi, nici de avertismente, Lisa. De câte ori ţi s-a spus că James Dalton nu este pentru tine?

Vocea ei tremură puţin.

— Şi de câte ori trebuie să-ţi spun că nu mă interesează deloc persoana lui?

— Mă îndoiesc că soţia lui ar găsi afirmaţiile tale acceptabile, spuse el. S-ar putea întreba de ce ţi-ai petrecut după-amiaza cu el şi cum de poate James să-şi rupă din timpul de lucru ca să viziteze împrejurimile cu tine.

— Este atât de uşor să faci presupuneri, nu-i aşa? întrebă ea încruntată. Nu mi-am petrecut după-amiaza cu James. Acum o jumătate de oră eram cu Julie la Skipton dar ea m-a lăsat acolo, iar eu am fost nevoită să accept oferta lui James, dacă nu voiam să aştept cine ştie câte ore autobuzul.

— Şi cu James cum te-ai întâlnit aşa, din întâmplare? Dane arăta foarte neîncrezătoar. Iar Julie desigur s-a hotărât să joace rolul lui Cupidon. Mă întreb a cui a fost ideea?

— Lisa rămase pe gânduri. Oare acesta fusese cu adevărat motivul Juliei? Doar ea nu credea că mai putea avea vreo dragoste patetică pentru James?

— În orice caz n-a fost ideea mea. Îşi înălţă bărbia şi-l privi curajoasă. James nu mă mai impresionează absolut deloc.

— Sigur că nu. Un fotomodel poate să-şi permită să aleagă, iar James este un ratat pentru o scârbă interesată ca tine.

Lisa încremeni observând furia din cuvintele lui.

— Mulţumesc, spuse ea. Acum pot pleca, sau mai ai alte insulte să-mi arunci în faţă?

— Adevărul doare, nu-i aşa? întrebă el cu răutate. Adevărul, repetă ea înfiorându-se. Ce ştii tu despre asta?

— Ştiu tot ce trebuie despre tine, Lisa. Am avut ocazia să te studiez de aproape atâţia ani, dacă e nevoie să-ţi aduc aminte. Şi recunosc că o vreme chiar ai reuşit să mă păcăleşti. Începusem chiar să cred că... Dane ezită puţin, cu chipul întunecat. Dar acum nu mai contează.

— Câtă dreptate ai, spuse ea, palidă de furie. Opinia ta contează prea puţin. Întotdeauna te-am urât şi am ştiut că eşti un porc arogant şi nesimţit. Cum am putui să fiu atât de proastă să te las să te apropii de mine...

— Dar lasă-mă pe mine! o întrerupse el batjocoritor. Prea sună ca şi când ai fi o regină care acordă favoruri, Lisa. Hai să ne aducem aminte cum a fost. Am fost amândoi foarte înfierbântaţi. A fost o revelaţie, Desigur, dacă aş fi putut gândi clar, mi-aş fi dat seamn de la început de realitate, de faptul că orice bărbat ar fi obţinut din partea ta acelaşi răspuns. Până şi un ticălos pervers ca Laurie Hammond.

Cuvintele lui căzură ca un ciocan peste sufletul ei rănit, dar Lisa refuză să-l lase să-şi dea seama cât dei mult rău îi făcuse.

— Dar, Dane, spuse ea dulce, doar nu poţi fi gelos pe bietul Laurie, nu-i aşa?

Îl văzu cum înnebuneşte şi se întrebă dacă violenţa din vocea lui avea să devină realitate fizică.

— Nu, draga mea, spuse el în sfârşit. Nici pe el şi nici pe alţi fraieri care au beneficiat de... generozitatea ta. Numai că nu vreau ca James să devină unul dintre ei. Îmi este prieten şi nu cred că ar putea rezista dacă ar afla că nimic nu este real.

— Ce nu e real? Fusese o proastă că întrebase, gândi ea disperată.

— Felul cum arăţi, Lisa. Ochii aceştia nevinovaţi şi gura ta pasionată. Probabil că aşa trebuie să fi arătat şi Eva când Adam a văzut-o prima oară în Paradis. Dar tu nu eşti Eva, iubito, tu eşti o căţea cu chip de înger

şi suflet de curvă. Mâna lui îi cuprinse bărbia cu atâta putere încât ea se întreba dacă în locul acela nu se vor forma vânătăi. Nu-mi pasă câţi bărbaţi ai avut la Londra, Lisa, sau ce fel de viaţă duci acolo. Dar aici trebuie să te comporţi civilizat. Nici Chas, nici Julie nu trebuie să fie făcuţi să sufere pentru că circulă tot felul de zvonuri despre tine.

— Zvonuri? Lisa se smulse din mâna lui. Vrei să-mi explici exact la ce te referi?

— Vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat acum doi ani, spuse el cu răceală. Chiar credeai că vizitele tale la Hammond puteau trece neobservate? Şi că măcar o singură persoană din această comunitate mică n-o să observe şi n-o să-mi facă aluzia de a supraveghea mai bine persoanele de sex feminin din familia mea? Eu am ignorat zvonurile, privirile ciudate şi aluziile voalate. Chiar şi atunci când te-am văzut cu ochii mei la lumina zilei, întorcându-te de la Hammond, am încercat să-mi spun că bârfitorii locali fac din ţânţar armăsar şi că inocenţa din ochii tăi este reală.

Un icnet părăsi buzele ei. În ciuda a tot ce făcuse, în ciuda suferinţelor ei, tot apăruseră nişte zvonuri. Lisa realiză că, desigur, la Julie se refereau bârfele şi că probabil nimeni nu folosise nici un nume. Poate folosise ceva penibil, de genul „una dintre fete” sau „sora ta” iar Dane bănuise că despre ea este vorba. De fapt, fusese o presupunere firească, înţelese ea. Julie era mult prea tânără ca să fie bănuită.

Lisa simţi deodată că i se face rău. Oamenii aveau memorie bună. Dacă reputaţia Juliei fusese deja stricată cu mulţi ani în urmă, atunci ar fi fost un dezastru dacă se afla că aştepta un copil. Nu era de mirare că fata voia să rămână totul secret.

— Ei bine? Vocea lui întrerupsese cu asprimi reveria ei. Văd că n-ai nimic de spus.

— Ar avea vreun rost? replică ea repede. Acum pot pleca?

— Deocamdată, spuse el. Dar mai târziu vreau să-i dai cuvântul, indiferent cât de puţin valorează el, că ai să-l laşi în pace pe James. Nu ştiu ce mijloace ai folosit ca s-o convingi pe Julie să te lase singură cu el la Skipton, dar…

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede, îl întrerupse ea. Foarte bine, ai cuvântul meu. Îl voi cruţa pe James. Acum esti mulţumit?

Dane rămase o clipă tăcut, după care un zâmbet crud îi apăru pe buze.

— Dacă ţi-aş spune, nu m-ai crede, o ironiză el cercetând-o cu privirea, parcă trecând prin haina, pulovărul şi fusta ei, reamintindu-i cât se poate de clar că odată stătuse goală în braţele lui. Lisa îşi aminti şi cât de mult îl dorise, ce nevoie şi pasiune aprinsese în ea, lăsând-o în cele din urmă îndurerată, speriată şi deziluzionată.

Ultimii doi ani fuseseră ani irosiţi pentru ea. Îşi spusese că acţiunea crudă a lui Dane ucisese în ea toată căldura şi tandreţea. Îşi folosise sexualitatea şi aspectul fizic ca pe nişte arme care să ţină pe toată lumea la distanţă. Şi chiar reuşise asta. Dar ştia foarte bine că fusese un succes trist. Ea se purtase glacial, ţinându-şi admiratorii şi eventualii amanţi foarte departe, mai ales prin faptul că nici unul dintre ei nu reuşise să trezească în ea acea dorinţă puternică pe care o avusese pentru Dane şi pe care nici măcar neîncrederea şi brutalitatea lui nu o distruseseră complet.

De acest gând încercase să se ascundă în ultimii doi ani sterpi, de gândul că indiferent ce se întâmplase între ei şi câtă amărăciune îi despărţea, ea tot îl dorea din tot sufletul.

Oh, Doamne, gândi ea înnebunită, dacă m-ar atinge, dacă m-ar săruta...

Îl văzu mişcându-se, făcând un pas rapid spre ea, după care Dane se opri, cu un aer batjocoritor.

— M-ai întrebat dacă poţi pleca. Ce mai aştepţi? spuse el cu asprime în glas.

Buzele ei se mişcară cu greu, îngânând:

— Nimic.

După care Lisa se întoarse şi părăsi biroul.

CAPITOLUL VIII

În seara aceea, Lisa fu gata să se certe cu Julie.

— Ce naiba te-a apucat să faci aşa ceva? se înfurie Lisa. M-ai făcut să par o mare proastă şi chiar mai rău. Şi ce este cu această presupusă întâlnire cu vicarul?

Julie ridică din umeri. Stătea în faţa toaletei şi îşi peria părul. Îi aruncă deodată Lisei o privire şireată/

— Doar nişte probleme cu imnurile, spuse ea aiurea.

— Imnuri? întrebă Lisa. Credeam că este vorbi despre flori.

— Asta s-a rezolvat. Ştii doar cum este în parohiile astea mici. Durează o veşnicie până se organizează totul. Vocea Juliei era foarte liniştită, dar Lisa nu se lăsă păcălită atât de uşor.

— Şi n-ai putut să mai aştepţi cinci minute? Ceru ea explicaţii.

— Era târziu, spuse Julie. Iar James nu s-a supărat sunt sigură.

— M-am supărat eu, spuse Lisa foarte clar. Şi chiar şi Dane, gândi ea. Ai rezolvat tot ce era de rezolvat la biserică?

Julie se jucă cu peria în păr.

— Nu tocmai. Vicarul plecase la căpătâiul unui bolnav, aşa că a fost o pierdere de vreme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Julie, oftă Lisa obosită, ce încerci să faci? Eu nu cred că ai vrut deloc să-l întâlneşti pe vicar.

După o scurtă pauză, Julie spuse enervată:

— Bine, n-am vrut. Adevărul este că James mă enerva şi pur şi simplu m-am suit în maşină şi am plecat. Nu m-am gândit la tine decât la jumătatea drumului spre casă, iar atunci nu mai avea rost să mă mai întorc. Mi-am imaginat oricum că James se va oferi să te aducă el.

— Ei bine, îţi mulţumesc foarte mult, spuse Lisa sec. Ce Dumnezeu a putut să-ţi spună ca să-ţi provoace o asemenea reacţie?

Julie începu să-şi aplice parfum după urechi şi la încheieturile mâinilor.

— Nu cine ştie ce. Ea râse ciudat. Probabil totul s-a întâmplat numai din cauza stării mele. Se pare că mă enervez mai repede decât de obicei. Iar James agravează situaţia.

— Nu vreau să te contrazic, pentru că nu-l cunosc prea bine, încercă Lisa să spună degajată, deşi în sinea ei avea o senzaţie neplăcută pentru care de fapt nu găsea nici o explicaţie. Vine şi Tony la cină în seara asta?

— Nu, spuse Julie grăbită. Au nişte musafiri şi el trebuie să fie acasă ca să-i distreze.

— Şi Tony n-a dorit ca tu să te duci-acolo? întrebă Lisa puţin surprinsă.

— De fapt, a vrut, spuse Julie pe un ton aspru. Dar eu am refuzat. Am să văd destul în viitor această familie nemaipomenită, mai ales după nuntă. Nu văd de ce ar trebui să încep de acum. Se răsuci pe scaun şi-i zâmbi larg Lisei. Mergem jos? Îmi place foarte mult rochia ta. Mi-ar place să pot purta şi eu nuanţa asta de verde, este o culoare subtilă.

Pe scări, Julie sporovăi mai departe despre modă şi nuanţe până când ajunseră în salon unde le aştepta Chas. Era în toane foarte bune şi le anunţă că în sfârşit, psihoterapia pe care o făcea dăduse rezultate.

— Până la urmă s-ar putea totuşi să mă întorc pe terenul de sport. Zâmbi larg, după care o privi pe Julie. Dar, draga mea, nu voi putea să te duc la altail decât printr-o minune. În legătură cu asta trebuie să ne resemnăm. Dacă nu cumva vrei să amâni nunti pentru câteva luni, adăugă el râzând.

— Nu! strigă Julie aproape cu violenţă. Tatăl ei o privi surprins, iar Dane care stătea în cealaltă parte a camerei pregătind băuturile ridică şi el ochii şi ridică din sprâncene. Julie se sili să zâmbească, rezemându-se de spătarul scaunului, dar Lisa observă cum îşi strângea pumnii. Îmi pare rău, tati.

— Nu contează, draga mea, spuse Chas cu blândeţe Ştii bine că n-am vorbit serios. Nu vreau să stau în calea tinerei tale iubiri. Ce păcat că Tony n-a fost aici să-ţi audă strigătul pasionat. S-ar fi simţit flatat!

Julie murmură încordată o replică şi momentul dificil trecu.

* * *

Pe măsură ce nunta se apropia, începuseră să sosească din ce în ce mai multe cadouri de nuntă. Deşi Julie insistase să fie o ceremonie cu minimum de agitaţie şi musafiri, existau totuşi destui oameni care ştiau şi voiau s-o felicite.

— Mi-aş fi dorit să n-o facă, spuse ea aproape cu furie într-o dimineaţă, privind ultimele cadouri primite. Niciodată n-o să am destul loc pentru toate astea.

— Dar n-ai să-ţi petreci toată viaţa în apartament, sublinie Lisa. Când vei avea o familie mai mare, vei avea nevoie şi de o casă mai mare şi până atunci toate aceste lucruri pot fi depozitate undeva.

— Da, spuse Julie înfiorându-se uşor.

— Ce este, draga mea? întrebă Lisa.

— Oh, mă gândeam numai. Julie râse neconvingător. La toţi acei ani pe care-i am înaintea mea, ani de căsnicie cu Tony. Ce ciudat pare. Văzând că Lisa o priveşte îngrijorată, fata zâmbi. Sunt o mare proastă, nu-i aşa? Crezi că toate miresele simt aşa?

— Poate, spuse Lisa. Nu prea ştiu.

— Nu. Julie o privi gânditoare. Nu te-ai gândit niciodată să te măriţi, Lisa? Fiind fotomodel, cu siguranţă că ai întâlnit o mulţime de bărbaţi. Nu se poate să nu-ţi fi plăcut nici unul.

Lisa îi zâmbi.

— Mulţumeşte-te cu propria nuntă, draga mea. Nu încerca să-mi găseşti şi mie o pereche. Sunt foarte fericită aşa.

Aceste cuvinte o înfiorară pe Lisa. Fericită? Oare aşa fusese? Chiar şi umilinţa şi durerea care o făcuseră să părăsească Stoniscliffe cu doi ani în urmă erau preferabile stării în care se afla acum.

Stătea trează noaptea, privind neliniştită în întuneric, rugându-se s-o cuprindă somnul, dar când acesta venea, era presărat cu vise febrile.

Nopţile, gândi Lisa, erau cele mai rele. Ziua era mai ocupată ajutând-o pe Julie să despacheteze cadourile şi plimbându-se cu Chas. Vremea devenise aproape primăvăratică. Zăpada şi viscolul dispăruseră. Dar, după cum spunea şi Chas, era prea bine ca să fie adevărat.

Pe Dane îl evita pe cât era posibil, problemă uşurată şi de frecventele lui absenţe. Chas mormăia că nu-l vedea prea des, fapt care o făcu pe Lisa să creadă că el nu făcea decât să încerce să-i găsească scuze lui Dane. Lisa îşi spuse că ar fi trebuit să se simtă recunoscătoare, când în realitate sufletul îi plângea.

Dar, foarte curând, Julie avea să se mărite iar Lisa avea să poată părăsi Stoniscliffe pentru totdeauna, îşi

spuse ea ferm. La Londra o aştepta cariera. Chiar şi Simon o aştepta. Îi telefonase lui Jos ca să-i spună când se va întoarce, iar el o avertizase că Simon încercase de mai multe ori să afle unde este plecată.

Familia Dalton venise de mai multe ori la cină, iar Lisa observase imediat că în atitudinea Celiei faţă de ea apăruse o răceală evidentă. Nu exista nici un dubiu că cineva îi spusese că ea se aflase în maşina lui James, gândi Lisa resemnată.

Dar evenimentele care urmară fură neaşteptate. Lisa se afla într-o după-amiază singură în salon, când uşa se deschise brusc şi Celia fu introdusă de doamna Arkwright care era foarte îmbujorată.

— Oh. Lisa lăsă la o pare ziarul pe care-l citea şi se i ridică în picioare. Bună, Celia. Voiai să vorbeşti cu Julie? Acum nu este aici. Este...

— Nu voiam să vorbesc cu Julie. Eu cu tine am treabă. Celia se răstise cu ochii sclipind de mânie.

— Nu cred că înţeleg, spuse Lisa prudentă.

— Oh, ba sunt sigură că înţelegi. Celia râse într-un mod foarte neplăcut. Păcat că nu este cineva aici cu o cameră de luat vederi. Ar ieşi o imagine de vinovăţie exprimată de chipul tău. Se îndreptă spre Lisa şi se i opri în faţa ei, săgetând-o cu privirea. Să nu te mai atingi de soţul meu!

— Oh, haide! explodă Lisa. Nu l-am văzut decât de faţă cu tine.

— Mincinoaso! Respiraţia Celiei se precipitase. Erai cu el, în maşina lui, când de fapt ar fi trebuit să fii în altă parte. Şi te-ai întâlnit cu el pe ascuns. Eu nu sunt proastă!

Lisa îşi controla cu greu nervii.

— Sunt sigură că nu eşti, Celia, dar, serios, eşti pe punctul de a te comporta prosteşte. James m-a adus acasă cu maşina, o singură dată. Nu avem absolut nimic unul cu celălalt.

— Şi tu te aştepţi să cred aşa ceva? Celia râse, dar fără pic de veselie. De când te-ai întors, James s-a schimbat, a devenit capricios, neliniştit, abia îmi mai răspunde civilizat. Nici la serviciu nu se comportă satisfăcător. Tata este furios.

— Poate că nu se simte bine, sugeră Lisa, aparent calmă.

— Poate că e îndrăgostit! izbucni Celia. Cu siguranţă că a fost flatat de interesul tău, ca orice bărbat. Dar să nu-ţi imaginezi că poate fi mai mult decât atât. James n-o să mă părăsească.

Lisa se simţi deodată foarte plictisită şi dezgustată de vulgaritatea remarcilor Celiei.

— Eşti absolut sigură de asta? Credeam că această vizită a ta aici este un semn de insecuritate şi nu de altceva.

Celia ridică mâna şi îi trase Lisei o palmă. Lisa ţipă şi imediat auzi în spatele ei o voce aspră.

— Ce se întâmplă exact aici?

— Dane! Celia se repezi,cu mâinile întinse spre el. Îmi pare rău că am făcut o scenă, dar nu mă pot înţelege cu fata asta. Nu-şi dă seama cât rău îmi face, mie şi căsniciei mele. Am venit aici ca să fac apel la ea, să încerc să-i explic ce efecte poate avea, inconştienţa ei şi mă tem că mi-am cam pierdut cumpătul.

Vocea lui Dane deveni mai blândă.

— Te sfătuiesc să te duci acasă, Celia. N-ai ce să mai faci aici. Am să mă ocup eu de Lisa. Apoi dispărură amândoi.

Lisa rămase încremenită lângă canapea şi auzi maşina Celiei demarând.

Când Dane se întoarse, era aproape înnebunită de furie.

— Înainte de a spune vreun cuvânt, ascultă-mă, zise ea printre dinţii încleştaţi. Nu am şi nu am avut

vreodată vreo legătură cu James Dalton. Dacă el are cumva vreo altă legătură, şi Dumnezeu ştie că eu nu l-aş condamna, atunci fermecătoarea lui soţie ar trebui să caute în altă parte vinovatul. Nu sunt eu.

— Proastă mică! Vocea lui Dane era muşcătoare. Nu te-am avertizat în privinţa Celiei şi a geloziei ei obsesive? Este clar că tu ai făcut tot posibilul să pui paie pe foc, vorbind despre dragostea ta de fetiţă pentru Dalton şi acceptând să fii plimbată cu maşina lui.

Lisa ar fi vrut să protesteze. În definitiv, nu ea pomenise de „dragostea de fetiţă", ci Julie şi tot Julie o pusese în situaţia de a fi trebuit să se întoarcă acasă cu James. Ar fi vrut să-i spună toate astea dar ceva o opri, ceva ca un fel de jenă sau disconfort.

Între timp, Dane continuă:

— Ar trebui să mulţumeşti Cerului că n-a făcut decât să te pălmuiască. N-ar fi fost prea bine pentru faţa ta dacă şi-ar fi folosit unghiile, fapt de care Celia este perfect capabilă.

Lisa se simţea ca de gheaţă. Continua să vadă în faţa ochilor chipul contorsionat de furie şi gelozie al Celiei. Se clătină o clipă, ridicându-şi mâna spre obrazul lovit, care încă ardea.

— Lisa! Vocea lui Dane cuprindea o nuanţă nouă care părea să fie îngrijorare.

— Sunt bine, spuse ea pe un ton scăzut. Lasă-mă numai să stau jos o secundă.

El mormăi ceva, după care se îndreptă spre ea ca un tigru urmărindu-şi prada, o luă în braţe şi o depuse pe canapea.

Lisa intră în panică.

— Lasă-mă în pace!

— Stai cuminte! spuse el scurt. Am să-ţi aduc nişte coniac.

— Urăsc coniacul. Lisa se trezi plângând. Lacrimi enorme, pe care nu şi le mai putea controla, îi curgeau pe obrajii palizi. Lasă-mă, te rog. Oh, de ce a trebuit; să mă aduci înapoi aici? Mai bine aş fi murit!

Vocea lui Dane era aspră şi răguşită.

— Dar eu? Cum îţi imaginezi că mă simt eu? Crezi că eu n-am blestemat ziua când te-ai întors aici? Crezi că nu mi-am dorit ca trecutul să fi fost mort şi îngropat de o mie de ori? Dar nu este chiar aşa de uşor, Lisa. Glasul lui devenise aproape o şoaptă. Eşti ca o nebunie în interiorul meu, ca febra de care nu mă pot vindeca. Întinse o mână spre părul ei, cercetând şuviţele mătăsoase ca şi când ar fi fost vreun material exotic, total necunoscut. Privirea lui se opri dureros pe buzele ei întredeschise. Dane spuse răguşit, cu o voce aproape de nerecunoscut: Doamne-Dumnezeule, Lisa, dă-mi înapoi liniştea sufletească!

Dane se înclină spre ea, iar gura lui o acoperi posesiv pe a ei, cu atâta forţă de parcă ar fi vrut să-i soarbă toată dulceaţa.

Lisa începu să se zbată, dar trupul ei era ţintuit pe pernele moi de greutatea corpului lui, iar ea nu se putea mişca decât înălţându-se şi lipindu-se mai mult de el. Mâinile lui îi cuprinseră faţa, dezmierdându-i linia fină a bărbiei, curba gâtului şi atunci toată dorinţa de a se lupta cu el se topi sub atingerea lui pricepută.

Buzele lui se dezlipiră de ale ei şi începură să-i sărute pielea uşor, repetat, făcând-o să-şi dorească mai mult. Se opri apoi asupra lobului urechii şi în locul de pe gât unde i se simţea pulsul.

Lisa icni. Mâinile i se strânseră convulsiv şi cuprinseră capul lui Dane, trăgându-l cu insistenţă spre ea. Nimic nu mai conta în afară de excitaţia sălbatică pe care Dane o crea în interiorul ei. Amărăciunea şi singurătatea ultimelor luni părură să

dispară iar Lisa se simţi din nou ca o tânără fată, abia ieşind din criza copilăriei, trăind experienţa primei pasiuni fizice cu un bărbat pe care începuse să-l iubească cu toată inconştienta inimii ei tinere.

Această revelaţie o ameţi. Toată viaţa ei îşi spusese că îl urăşte. Dar nu era adevărat. Acum ştia asta. Oh, la început nu-i plăcuse atitudinea lui superioară, dar părerile lui contaseră teribil de mult pentru ea. Chiar şi numai un biet şi întâmplător cuvânt de laudă o făcea să sară în sus de bucurie şi, cu toate că aceste cuvinte fuseseră foarte rare, ea le păstrase în amintire.

Chiar şi atunci când glumea cu Julie despre, prietenele lui Dane, ea fusese conştientă de această suferinţă adâncă şi intensă din sufletul ei.

Îşi spusese mereu că-l urăşte, că violul lui plin de furie şi dispreţ îi veştejise floarea feminităţii, lăsându-i pe umerii fragili povara frigidităţii, povară de care nu avea să scape niciodată. Ori de câte ori un bărbat o sărutase sau încercase să se atingă de ea, Lisa se închisese în sine. Iar acum ştia de ce.

În timp ce gura lui Dane o săruta pe a ei, în timp ce mâinile lui îi dezmierdau trupul, instinctul o purta, orbeşte spre capitularea în faţa pasiunii. Aceasta era puterea pe care o avea Dane asupra ei; chiar şi atunci când el o rănea cumplit, ea era în stare să se târască, la picioarele lui pentru un cuvânt tandru sau pentru o mângâiere. De asta fugise ea, de recunoaşterea capitulării, de dorul pentru el care trecea până şi peste brutalitatea de care Dane dădea dovadă.

Acum îl săruta şi ea, buzele ei mişcându-se uşor şi febril pe pometii lui înalţi şi linia puternică al fălcilor. Acum se putea gândi la acel revărsat de zori cu regret în loc de amărăciune şi înţelegea cât de diferit, cât de minunat ar fi putut fi.

Lisa gemu uşor în timp ce Dane îşi strecură mâini sub pulovărul de lână şi îi desprinse catarama sutienului. El îi atinse sânii de parcă ar fi fost flori iar ei se umflară şi se treziră la viaţă sub degetele lui.

Dorinţa ei pentru el devenise o agonie. Lisa se mişcă disperată spre el, cu degetele înfipte în părul lui des, gustându-l, mirosindu-l şi dorindu-şi să i se dăruiască în cea mai intimă îmbrăţişare care exista.

— Nu! gemu el deodată şi se îndepărt? de ea. O privea cu ochii arzători. Părul umed îi atârna în şuviţe dezordonate pe frunte. Lisa îi întoarse privirea, lăsându-l să citească în ochii ei semideschişi dorinţa ei puternică. Avea trupul languros şi gura tremurătoare şi dulce.

— Dane, şopti ea rugătoare.

El clătină din cap aproape cu violenţă, aşezându-se pe cealaltă parte a canapelei, fără s-o atingă.

— Oh, Doamne, Lisa, ce facem noi? Probabil suntem nebuni! murmură el. Privea în jurul lui cu buzele strâmbate într-un râs batjocoritor. Suntem în biroul meu, spuse el sec. În orice clipă ar putea intra cineva. Cu toate astea tu mă faci să uit de toate, chiar şi de simţul decenţei.

Lisa se ridică ţeapănă, încercând să-şi bage la loc pulovărul în fustă, dar mâinile ei tremurau prea tare ca să îndeplinească chiar şi o sarcină atât de simplă.

Lasă-mă pe mine, spuse el hotărât. Lisa rămase cu capul aplecat în timp ce el îi încheia şi îndrepta hainele ca şi când ar fi redevenit copil. Respiraţia lui caldă îi aburea obrazul plecat. Simţi că el îi ridică părul încâlcit şi îşi îngroapă faţa în şuviţele lui înmiresmate. Lisa se înfioră, amintindu-şi cum abia cu câteva zile înainte el se speriase de atingerea întâmplătoare a părului ei de parcă l-ar fi contaminat. El îi sărută curba netedă a gâtului cu buze moi şi

excitante, iar ea se întoarse plină de pasiune căutându-i gura.

Dane murmură ceva neinteligibil, după care se aplecă şi o sărută din nou, explorându-i îndelung gura dulce care se lipea fără rezerve de a lui.

Când Dane o eliberă, capul ei căzu pe umărul lui.

— Trebuie să te am, spuse el cu o voce groasă şi răguşită. Trebuie să ne avem unul pe celălalt. Ştii asta, nu-i aşa? Mi-ai intrat în sânge, Dumnezeu să ne ajute. Dane îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă şi o privi cu intensitate şi întrebător din ochi. Vino la mine în noaptea asta, Lisa.

Ea nu-l putea refuza şi nici propriile simţuri înnebunite. Aşa că răspunse oftând uşor:

— Da, oh, da!

Dane se aplecă şi îşi trecu gura peste a ei posesiv ca o promisiune, după care ieşi repede din încăpere.

Lisa îşi ridică o mână şi o lipi de buze ca şi când ar fi vrut să păstreze pentru totdeauna ultimul sărul al lui Dane. Era aproape ameţită. Ceea ce se întâmplase între ei depăşea orice imaginaţie, iar acum ea avea nevoie de timp ca să se gândească şi să înţeleagă tot.

Auzi voci apropiindu-se şi se ridică repede în picioare, se îndreptă spre uşă şi ieşi afară în aerul rece. Era târziu după-amiază şi se întunecase deja. Câţiva fulgi de zăpadă pluteau prin aer iar Lisa coborî treptele terasei fără să-i pese de frig.

Trebuia să evadeze, gândi ea. Nu putea da ochii cu nimeni, nu putea lua parte la nici o conversaţie normală acum când sentimentele ei erau atât de prinse într-un vârtej.

Julie era probabil prea absorbită de propriile afaceri ca să-i dea vreo atenţie, dar Chas ar fi observat că era distrată, gândi ea, ridicându-şi mâinile şi lipindu-le de obrajii îmbujoraţi.

Îşi dăduse seama că Dane nu spusese nici un cuvânt de dragoste. Vorbise de dorinţă, febră a sângelui, pasiune fizică, dar atâta tot. Ea se înfioră deodată, spunându-şi că aceasta se întâmpla din cauza vântului rece. Îşi cuprinse corpul cu braţele şi începu să se plimbe încet în jurul casei, la adăpostul ei.

Nu fi proastă, îşi spuse ea cu asprime. Dane nu caută o relaţie permanentă. Este vorba numai despre un leac care să-i vindece febra. Când va trece nunta şi se va întoarce la Londra, totul se va termina.

Dar cel puţin voi fi trăit această noapte şi voi trăi cu ajutorul ei oricât va fi nevoie. Poate că mă voi vindeca şi eu, poate că mă voi elibera din aceste lanţuri cu care el m-a cuprins încă de când l-am văzut prima oară. Am să-mi pot construi o viaţă a mea departe de aici, departe de el. Am mai făcut asta o dată şi am reuşit.

Dane va avea munca lui, casa asta şi pe Tina sau pe oricare altă femeie pe care o va considera potrivită.

Lisa se opri şi privi în gol înaintea ei în timp ce fulgii de zăpadă se lipeau de faţa ei ca nişte lacrimi îngheţate.

Intră din nou în casă însă pe uşa din spate, sperând să se strecoare sus ca să se schimbe pentru cină, dar holul era neobişnuit de aglomerat. Era şi Chas acolo, frumos şi calm în sacoul lui verde iar Dane se afla în spatele lui.

I se opri inima în loc când îl văzu. Oh, Doamne, cât îl iubesc! gândi ea nelinişitită.

Ar fi vrut s-o privească, să-i zâmbească, să împartă cu ea secretul lor comun că în noaptea care urma vor fi împreună. Dar el nu-i zâmbi. Când îi întâlni ochii, ai lui erau reci, ca ochii unui străin.

Julie îi ieşi înainte.

— Oh, iată-te, draga mea Lisa, doar n-ai ieşit afară în zăpadă fără haină? Ai să faci pneumonie până la nuntă. Nu-i de mirare că nu te-am putut găsi!

— M-ai căutat? Era o întrebare, gândi ea, dar ce mai conta? De fapt tot ce dorea cu adevărat să afle era de ce Dane părea un străin.

Julie râse.

— Prin toată casa. Ai primit un telefon de la cineva cu o voce foarte sexy, cineva care se numea Simon. Se pare că îi este dor de tine.

Lisa rămase nemişcată şi spuse:

— Dar este imposibil! Nici nu i-am spus unde plec.

— Se pare că a făcut rost de adresă de la o persoană numită Dinah. A spus că sigur ai să-l ierţi. Julie râset din nou. Ei bine, draga mea, cred că ai putea să pari ceva mai încântată. Nu-i plăcut să existe un biet om devotat care să te aştepte să te întorci?

Lisa se uită spre Dane şi spuse:

— Fantastic. Acum dacă vreţi să mă scuzaţi, am să mă duc sus să mă schimb.

— Dar n-ai de gând să-l suni? întrebă Julie mirată.

Lisa încleştă degetele pe balustrada de lemn.

— Mai târziu, poate, spuse ea şi apoi urcă scările fără să privească înapoi. Când ajunse în camera ei, se gândi că era evident că Simon îi dăduse de înţeles Juliei că erau foarte apropiaţi. Era clar că se supărase din cauza bruştei ei dispariţii din viaţa lui şi nu şi-ar fi putut găsi un moment mai nepotrivit ca să atragă din nou atenţia asupra lui. Lisa oftă. Bietul Simon, medita ea cu amărăciune. Fără îndoială că ar fi fost şi mai supărat dacă ar fi realizat că în ultimele zile ea nici măcar nu se gândise la el. Nu avea absolut nici o importanţă în viaţa ei şi nici nu va avea vreodată, iar asta trebuia ea să-i explice, cât mai blând posibil, când aveau să se întâlnească din nou.

Făcu un duş şi se schimbă la fel de repede ca pentru o şedinţă de pozat. Se fardă cu grijă, după care îmbrăcă o rochie din mătase neagră, destul de simplu croită. Îşi perie părul când acesta căzu ca o masă strălucitoare pe umerii ei şi îşi puse în urechi nişte clipsuri cu perle.

Când Lisa coborî în salon, Tony era deja acolo şi chiar un observator întâmplător ar fi putut jura că el nu se simţea prea grozav. El şi Julie erau lângă fereastră, angajaţi într-o conversaţie şoptită, dar evident plină de furie. Tony părea foarte supărat, iar Julie foarte rebelă. Lisa tresări când primi de la Dane un pahar cu sherry, după care îi mulţumi pe un ton formal. După ce îşi îndeplini îndatoririle de gazdă, el se întoarse tăcut şi se îndepărtă. Lisa îi urmări silueta înaltă când se îndrepta spre Chas, care se afla în cealaltă parte a încăperii. Încercă să se autoconvingă că răceala lui era justificată de, dorinţa de a păstra discreţia şi că mai târziu, când vor fi singuri, totul va fi diferit. Lisa îşi încleştă pumnii între faldurile bogate ale rochiei. Oh, Doamne, fă să fie aşa, gândi ea disperată. N-ar mai fi putut să suporte o nouă respingere din partea lui.

Lisa se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo privind în întuneric. Părea să ningă şi mai tare ca până atunci. După un minut sau două, Julie i se alătură, îmbujorată şi cu ochii neobişnuit de strălucitori.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? întrebă Lisa. Julie râse scurt şi amar.

— Nu mare lucru. Tony s-a supărat pentru că persoana cu covoarele a fost azi la apartament şi eu n-am fost acolo.

Lisa o privi scurt şi pătrunzător pe sora ei.

— Ştiai că omul acela va veni?

— Am uitat, ridică Julie din umeri.

— Oh, Julie! oftă Lisa. Cum ai putut uita aşa ceval

— Destul de uşor, după cum vezi, spuse Julie cu dezinvoltură. Mai am şi alte lucruri pe cap decât blestematul acela de apartament, dar Tony, desigur, a luat totul ca un afront personal pentru că mama lui a fost acolo, fiind nevoită să-şi amâne din cauza asta cine ştie ce întâlnire şi aşa mai departe. În orice caz, covoarele au fost alese în mod corespunzător, aşa că nu înţeleg de ce face atâta gălăgie pe chestia asta.

— Poate din cauza lipsei tale de interes faţă de noul tău cămin, spuse Lisa încercând să nu fie prea tăioasă. N-ar fi mai bine să-i spui lui Tony ce părere ai despre apartament şi să încercaţi împreună să găsiţi o soluţie satisfăcătoare?

— Măcar de ar exista o asemenea soluţie, mormăi Bulie, muscându-şi buzele.

Urmărind-o pe furiş în timpul cinei, Lisa observă cu îngrijorare că ea şi Tony abia vorbeau unul cu celălalt şi că el avea întipărită pe chip o expresie jignită şi posomorâtă, dealtfel foarte puţin atrăgătoare. Nu fu deloc surprinzător că imediat ce doamna Arkwright servi cafeaua, Julie anunţă brusc că are o migrenă şi că se duce să se culce.

La rândul lui, Tony murmură cu greu nişte scuze şi plecă la numai câteva minute după aceea. Dane se retrăsese deja în birou ca să rezolve nişte hârtii, iar Lisa începu o partidă de şah cu Chas.

Tot el o învăţase să joace cu câţiva ani înainte şi era foarte mândru de talentul ei. În seara aceasta însă, Lisei îi fu imposibil să se concentreze, aşa că Chas învinse fără nici o dificultate. Observând evidenta lui dezamăgire, Lisa se scuză şi spuse că este obosită.

— Nimeni nu prea este în apele lui în seara asta, mormăi Chas, aşezând piesele de şah la loc, în cutia lor. Sper că nu v-aţi îmbolnăvit cu toţii de gripă. Ce s-

a întâmplat între Tony şi Julie? Să nu-mi spui că nu s-au certat.

— Oh, nu cred că mare lucru, încercă Lisa să-l liniştească pe Chas. Este o perioadă grea pentru amândoi. Julie este nervoasă ca orice fată înaintea nunţii şi din cauza asta sare în sus din orice.

— Nervoasă! spuse Chas ironic. Şi de ce ar fi atât de nervoasă? Îl cunoaşte pe Tony de o viaţă. Nu se schimbă nimic major. Este un băiat bun, de nădejde şi niciodată n-am sperat că va avea bunul simţ să se mărite cu el.

Lisa zâmbi şi spuse ceva neutru, dar în sinea ei era departe de a fi convinsă că sora ei îşi găsise o pereche atât de potrivită până la urmă şi se întrebă dacă Julie s-ar fi căsătorit dacă n-ar fi fost însărcinată. Indiferenţa şi chiar antipatia ei faţă de noul cămin era din multe puncte de vedere iraţională, dar în acelaşi timp, şi lipsa de sensibilitate legată de această situaţie a lui Tony, era şi ea supărătoare.

Când urcă, Lisa bătu uşor la uşa Juliei ca să vadă dacă sora ei mai este trează, dar nu primi nici un răspuns.

Se dezbrăcă încet şi îşi puse halatul, fără să mai aprindă lumina în cameră. Apoi se aşeză pe marginea patului şi aşteptă. Îl auzi pe Chas intrând în camera lui şi apoi pe infirmieră urându-i noapte bună. Rămase pe loc ascultând cum zgomotele casei scad şi apoi dispar, în timp ce inima ei bătea rar şi tare. Dură o eternitate până nu se mai auzi nimic şi abia atunci Lisa se mişcă. Când se ridică, picioarele îi tremurau foarte tare. Se duse din nou la uşa Juliei şi îi şopti numele, dar nu primi nici un răspuns. Se întoarse şi o luă repede şi fără zgomot, ca o stafie, pe culoar.

Peste tot era întuneric şi umbre şi atâta linişte încât Lisa putea auzi fulgii de zăpadă lovindu-se de geamuri.

Când ajunse la uşa lui Dane se opri, în timp ce amintirile îi reveneau în minte cu violenţă, încercând să-şi stăpânească respiraţia agitată.

Dar de această dată avea să fie altfel, gândi ea, plină de pasiune. Dane n-o iubea, dar cel puţin n-o mai ura, iar ea avea să se mulţumească cu atâta fericire câtă putea obţine.

Fără nici un zgomot, apăsă clanţa şi intră în camera lui. Era întuneric, dar prin fereastră pătrundea suficientă lumină pentru ca Lisa să observe că patul mare era gol şi nici nu fusese atins în noaptea aceea. Cuvertura era aşezată în modul inconfundabil al doamnei Arkwright, iar pernele se aflau la locul lor.

Multă vreme, Lisa rămase încremenită ca o stâncă, după care ridică o mână şi îşi atinse obrazul ca şi când cineva ar fi lovit-o acolo, iar acum ea încerca să-şi îndulcească durerea.

— Dane, spuse ea cu o voce care semăna cu un oftat.

Părăsi camera şi străbătu coridorul până la casa scărilor. Când ajunse în hol, văzu lumină pe sub uşa biroului. O deschise brusc şi intră fără să mai bată.

Lampa de pe birou era aprinsă şi peste tot erau împrăştiate tot felul de hârtii. Totuşi, Dane nu lucra. Stătea răstignit pe scaun, cu cravata şi sacoul scoase şi cu cămaşa descheiată aproape până la talie. Avea mânecile suflecate şi braţele puternice şi musculoase dezgolite. Părul negru îi atârna în dezordine pe frunte în timp ce privea fără să vadă paharul de whisky pe care-l avea în mână şi sticla pe jumătate goală de pe masă.

— Ce este, Lisa? întrebă el foarte încet.

Ea nu-i răspunse imediat, ci rămase uitându-se fix la el, nevenindu-i să creadă. El bău ce mai rămăsese în pahar, după care îl umplu la loc. Apoi repetă:

— Ce este, Lisa? Voiai ceva?

— Am fost în camera ta. Întinse rugător mâinile spre el. Nu erai acolo, aşa că am venit să te caut.

— Pot să te întreb de ce? Dane continuă să n-o privească. Avea vocea calmă şi străină, de parcă ar fi fost mai absorbit de propriile gânduri decât de conversaţie.

— Ştii foarte bine de ce, spuse ea înfierbântată. Mi-ai cerut să vin la tine, aşa că sunt aici.

— Da, eşti într-adevăr, spuse el rar. Totuşi aş fi crezut că bunul tău simţ ar fi putut să-ţi arate că nesăbuita mea invitaţie din această după-amiază a fost contrazisă de... de alte evenimente şi că nici nu am nevoie şi nici nu-ţi solicit prezenţa aici sau în patul meu.

Lisa tresări puternic.

— Dar de ce? şopti ea. De ce îmi faci asta, de ce ne faci asta?

— Dintr-o grămadă de motive. El ridică indiferent din umeri. N-am să te plictisesc enumerându-le pe toate, aşa că să spunem numai că din cauza consideraţiei, nepotrivite, ce-i drept, pe care o am pentru acest biet fraier care te aşteaptă la Londra. El crede probabil că merită să te aştepte, aşa că ar fi mai bine să nu-l dezamăgeşti prea tare.

— Simon, te referi la Simon? Lisa nici măcar nu se mai gândea la acel telefon neaşteptat pe care-l primise mai devreme. Dar el nu înseamnă nimic pentru mine.

— Trebuie să însemne ceva, din moment ce de obicei îţi împarţi viaţa cu el, spuse el sec.

— Viaţa mea? începu ea nevenindu-i să creadă, după care făcu o pauză, amintindu-şi că mai demult îi dăduse lui Dane în mod deliberat impresia că ea şi Simon locuiesc împreună. Înghiţi în sec. Oh, înţeleg.

— Mă bucur că înţelegi. Dane o privi cu pleoapele pe jumătate lăsate. Făcu o grimasă batjocoritoare. Ai

un chip încântător, Lisa, şi un trup tentant, dar totul nu este decât faţadă. Nu este nimic în spatele acestui zâmbet şi al acestor ochi frumoşi; nici loialitate, nici feminitate, nici căldură. Din cauza asta te risipeşti în întâlniri întâmplătoare, pentru că ştii că nu ai destulă profunzime ca să ai o relaţie adevărată cu un bărbat? De ce nu vrei să ieşi din acest tipar? Dacă Simon te iubeşte...

— Nu mă iubeşte, îl întrerupse ea încet. Şi nici eu nu-l iubesc pe el. După cum ai spus chiar tu, nu este decât o relaţie întâmplătoare.

Dar nu în sensul pe care ţi-l imaginezi tu, adăugă ea în gând, cu inima sfâşiată. Niciodată în sensul acela.

Apoi continuă cu voce scăzută:

— Dane, imediat după nunta Juliei, am să plec şi nu va mai trebui să mă vezi niciodată.

— Sunt perfect conştient de asta, crede-mă, spus el aspru, iar ea tresări uşor. Trebuia să-şi adune tot curajul ca să poată continua.

— Ştiu că întotdeauna ai avut o părere proastă despre mine, spuse ea. Niciodată nu ţi-a convenit ca am devenit membru ai familiei tale, eu şi mama mea.

— Pe mama ta am învăţat s-o accept. Dane trânti cu zgomot paharul pe birou şi o parte din lichid se vărsă pe suprafaţa lucioasă.

— O să rămână urme pe lemn. Lisa privi în jurul ei. N-ai nişte şerveţele sau vreo cârpă?

— Încerci să mă convingi de talentele tale domestice? o ironiză el. Nu ţine, Lisa, aşa că păstrează distanţa... şi încheie-te mai bine la halat, adăugă el puţin răstit. Se pare că s-a desfăcut puţin.

Lisa se supuse, îmbujorându-se toată.

— Memoria mea funcţionează perfect, continuă el după o scurtă pauză. Îmi amintesc exact cum arăţi goală. Este o imagine pe care am păstrat-o în minte timp de doi ani, Dumnezeu să mă ajute. Aşa că nu este

nevoie să pozezi în vampă. Păstrează-ţi trucurile ieftine pentru aparatul de luat vederi şi pentru prietenul tău, fotograful. Ar trebui să deschideţi o piaţă nouă.

Lisa se înlănţui cu propriile braţe ca şi când ar fi vrut să se apere de dispreţul din vorbele lui. Dane continuă nemilos:

— Tocmai ai vorbit despre mama ta. Ce-ar fi gândit Jennifer dacă ţi-ar fi văzut pozele împrăştiate prin toate revistele posibile? De exemplu poza aceea în care erai îmbrăcată în nişte bikini aurii aproape invizibili. Ce-ar fi spus dacă şi-ar fi văzut fetiţa, mândria şi bucuria ei, expusă privirilor lacome ale tuturor? Nu s-ar fi întrebat de unde ai învăţat să-ţi umezeşti buzele şi să te uiţi la aparatul de fotografiat de parcă ai promite din ochi Paradisul de pe pământ?

— La tine mă uitam, Dane, şopti ea.

— La mine? El râse sălbatic. Şi de ce asta, Lisa? Ce mă face atât de important printre atâţia alţii?

Vocea ei deveni deodată amară.

— Este o tradiţie să-ţi aminteşti mereu de bărbatul cu care ai făcut prima dată dragoste. Dumnezeule, dragoste! Îşi lăsă capul pe spate şi se uită fix la el. Ai vorbit despre mama şi despre ce ar fi crezut ea despre viaţa de fotomodel. Dar ce-ar fi gândit despre tine, Dane, dacă ar fi trăit să afle că m-ai violat?

— Bine gândit, Lisa, spuse el sardonic. Dar nu şi convingător. Porcul ăla pervers de Laurie Hammond nu s-a ostenit în viaţa lui cu o virgină, iar petrecerile pe care le dădea erau deja notorii. Dacă brigada împotriva drogurilor n-ar fi făcut raidul acela la locuinţa lui, sunt sigur că s-ar fi găsit câţiva localnici care să-şi facă singuri dreptate. Şi după ce te-ai înhăitat cu un asemenea ticălos, îndrăzneşti să pretinzi că eşti nevinovată?

— Cine ţi-a spus că m-am înhăitat cu el? întrebă ea furioasă. Bârfe, zvonuri şi aluzii. Dar pot să bag mâna-n foc că nimeni nu a pomenit numele meu. Nimeni nu ţi-a spus că Lisa Grayson a fost la una din petrecerile de la casa Hammond, pentru că nimeni n-ar fi putut spune aşa ceva, Dane. Pentru că eu n-am fost niciodată acolo, în afară de o singură dată, într-o după-amiază când m-am dus să-i avertizez... Lisa se opri, conştientă că intrase pe un teren periculos.

— Ca să-i avertizezi? Că va urma o razie? Că se forma deja un comitet local împotriva lor?

Ea ridică disperată din umeri.

— Că, după cum ai spus tu, deveniseră notorii.

— Cât spirit critic din partea ta, o ironiză el. Chiar te aştepţi ca eu să cred basmul ăsta?

— Are vreo importanţă? întrebă Lisa epuizată. Orice ţi-aş spune despre mine, tu tot ai să crezi ce poate fi mai rău. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc până acum. Lisa râse scurt. Doamne, ar fi trebuit să mă obişnuiesc! Ce proastă am fost când am crezut că lucrurile pot fi altfel!

— Un punct de vedere nerealist, desigur. Dane termină băutura care-i mai rămăsese. Chiar dacă te-aş fi avut în noaptea asta, mai devreme sau mai târziu Simon, sau altul, ar fi intervenit între noi, iar eu n-am de gând să devin unul dintre trofeele din lungul şirag pe care-l porţi la centură, draga mea.

— Fii atent, dragul meu. Era rândul ei să fie ironică. Sună periculos, ca un semn de slăbiciune.

— Dacă este, spuse el calm, privind-o în ochi, atunci sunt sigur că am să pot trece peste această slăbiciune. Acum poate vrei să te întorci în camera ta, iar de mâine ne vom purta ca şi până acum şi vom pretinde că nebunia din după-amiaza trecută nici n-a existat.

— Este chiar atât de simplu? întrebă Lisa zâmbind ciudat. Ce bine pentru tine! Dar eu nu pot uita chiar

atât de uşor. De fapt, în ultimii doi ani n-am făcut altceva decât să mă lupt cu amintirile. Acum nu mai pot lupta. Eu... te doresc, Dane.

În timp ce vorbea, îşi dezlegă cordonul şi îşi trase halatul de pe umeri. Halatul căzu pe covor, la picioarele ei. În ochii ei se putea citi adevărul, dorinţa ei întreagă şi aerul umil prin care se ruga ca el să simtă la fel.

Dane nu se clinti. Era nemişcat ca o statuie.

— Bineînţeles că nu este chiar atât de simplu, spuse el cu o voce mai profundă decât de obicei. Dacă aş spune că nu sunt tentat, ar însemna să fiu ori sfânt, ori mincinos, iar eu sfânt n-am fost niciodată, după cum ai avut chiar tu ocazia să-ţi dai seama. Dar este o problemă de priorităţi, iar ale tale se pare că au altă ordine. Acum îmbracă-te şi ieşi afară de aici.

Lisa rămase o clipă încremenită, nevenindu-i să creadă că ratase din nou. Era aproape absurd, gândi ea uluită. Cunoştea bine efectul pe care-l producea asupra majorităţii bărbaţilor care se uitau la ea. În ochii lui Simon se citea o foame greu de reţinut, ori de câte ori se afla în aceeaşi încăpere cu ea. Şi totuşi stătea acolo, goală, în faţa lui Dane, iar asta nu conta deloc. El o respinsese din nou.

Se aplecă repede şi îşi recuperă halatul şi se înfăşură în el cu graţie şi cu un soi de demnitate patetică, în timp ce încerca din răsputeri să-şi controleze emoţiile.

Dane se ridică în picioare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă! spuse el cu o voce extraordinar de încordată. Stăpânirea lui de sine se clătina, iar ea ştia asta. Dar această stăpânire nu cedase iar ea nu mai putea găsi la Dane decât respingere, aşa cum se întâmplase de fapt întotdeauna.

Fără un cuvânt, Lisa se întoarse şi părăsi camera. În timp ce urca scările se simţea amorţită. Avea numai o senzaţie de sufocare în zona gâtului iar ochii îi ardeau teribil. Dar nu voia să plângă. Vărsase deja prea multe lacrimi.

Mai târziu, gândi ea detaşată, îi va fi ruşine că i se oferise aşa lui Dane. Dar nu acum. Acum nu se mai putea gândi decât la cum să fugă, de această casă şi de acest bărbat, pentru totdeauna.

CAPITOLUL IX

Lisa intră pe întuneric în camera ei şi rămase pe loc, încercând să-şi pună ordine în gândurile care i se învârteau nebune prin minte, gânduri pe care trebuia neapărat să le canalizeze într-o direcţie concretă şi comună, decisivă.

Dar ce să facă? gândi ea. Era imposibil să plece acum. Trebuia măcar să aştepte să se facă lumină afară şi să ajungă într-un fel la Leeds, de unde să ia primul tren spre Londra. Trebuia să se gândească la o poveste care să-l satisfacă pe Chas şi va trebui să-i spună şi Juliei că nu mai putea rămâne la nuntă, să găsească o explicaţie convingătoare pentru absenţa ei. Desigur, nu adevărul. Asta era de asemenea imposibil.

Când auzi un geamăt estompat, avu impresia pentru o clipă că vine chiar de la ea. Îşi duse mâna la gură, încercând să perceapă din nou zgomotul pe care tocmai îl auzise.

Lisa realiză că zgomotul provine din camera alăturată. Se încordă, ascultând cu foarte multă atenţie. Probabil că nu era nimic, încercă ea să-şi spună. Poate un coşmar. Uneori oamenii ţipă când au vise urâte. Dar plânsul Juliei deveni din ce în ce mai puternic şi mai persistent.

Lisa oftă adânc şi chiar simţi o oarecare ciudă. Ea era teribil de nefericită şi totuşi Julie era cea care plângea în noapte, iar ea, Lisa, trebuia să se ducă s-o calmeze şi s-o consoleze aşa cum făcuse de atâtea ori de când erau copii.

Veioza din camera Juliei era aprinsă iar ea stătea întinsă în pat, tremurând toată şi cu faţa pe jumătate ascunsă în pernă. Lisa se aşează pe marginea patului şi-i puse o mână timidă pe umăr, observând cu adâncă mirare că Julie era complet dezbrăcată.

Lisa îşi depăşi nodul din gât şi întrebă cu o voc J foare blândă:

— Draga mea, ce este? Te rog, spune-mi.

— Nu pot, gemu Julie. Nu pot să spun nimănui.

Lisa oftă din nou.

— Dar nici nu poţi să continui să-ţi porţi singură în spate povara secretului tău. Ce este? Făcu o pauză, amintindu-şi de mânia de pe chipul lui Tomy în timpul cinei şi de furtuna care plutea atunci în aer. V-aţi certat?

Urmă o tăcere, după care Julie se ridică puţin, aruncându-şi braţele pe după gâtul Lisei şi lipindu-şi faţa udă de lacrimi de umărul ei.

— Da, se văită ea, tremurând din ce în ce mai tare. Da, şi oh, Lisa, nu pot să îndur! N-am să-l mai văd niciodată.

Lisa îşi muşcă buzele.

— Julie, dragostea mea, asemenea lucruri se întâmplă frecvent înaintea nunţii. Sunt sigură că nu este nimic cu adevărat serios. Am văzut că nu eraţi în termeni tocmai buni, dar...

— Este adevărat, insistă Julie aproape isterică. Mi-a spus că nu trebuie să ne mai întâlnim. El spune că a fost o nebunie. Aproape că i-am spus despre copil. Am vrut să-i spun, dar n-am găsit cuvintele.

— Vrei să-i spun eu?

Urmă o scurtă pauză şi apoi Julie clătină din cap.

— Nu, spuse ea amărâtă.

— Dar nici el nu poate să scape chiar aşa de uşor de responsabilităţi, spuse Lisa pe un ton tăios. Nunta este foarte aproape. Ce va crede familia lui?

— Familia lui? Julie râse sacadat şi strâmb. Te referi la familia Bainbridge, nu-i aşa? Tu crezi că eu vorbesc de Tony?

— Desigur. Lisa simţi deodată că i se face frig, de parcă ceva foarte vag până atunci prindea formă, o formă înfricoşătoare. Nu asta mi-ai spus tu? Că te-ai certat cu Tony?

Julie clătină încet din cap, uitându-se cu ochii plini de lacrimi la Lisa.

— Este vorba de James, spuse ea cu răsuflarea tăiată. James Dalton. Îl iubesc de peste un an. Dar ea n-o să-i dea drumul niciodată. James îi aparţine, la fel ca toate celelalte bunuri pe care le-a cumpărat cu banii tatălui ei. El n-are absolut nimic al lui. Chiar şi casa este pe numele ei. Cuvintele se rostogoleau chinuite, iar Lisa le asculta stupefiată. James n-o iubeşte. Celia îl tratează ca pe un gunoi. Îl condamnă până şi pentru faptul că n-a avut copii, ea spune că este vina lui. Dar eu ştiu că greşeşte.

— Oh, Doamne, murmură Lisa, înghiţind în sec. Julie, tu încerci să-mi spui că James este tatăh copilului?

— Da, răspunse Julie simplu şi cu oarecare mândrie.

— Dar Tony, ce caută el în toată povestea asta? întrebă Lisa înnebunită.

Julie ridică din umeri.

— Tony voia oricum să se însoare cu mine. Eu nu-l puteam avea pe James şi aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

— Dar nu poţi face aşa ceva, spuse Lisa repede şi cu insistenţă. Simţul tău de decenţă, de moralitate, nu ţi-a spus că nu te poţi mărita cu un bărbat ca să-l faci tatăl copilului altcuiva?

— Dar Tony vrea să se însoare cu mine. Julie se încruntă. Dintotdeauna se ţine de capul meu. El este fericit, aşa că pentru ce atâta agitaţie?

— Nu părea prea fericit în seara asta.

— Oh, asta. Julie ridică din nou din umeri. N-a fost nimic important. Va trebui numai să fiu drăguţă cu el, atâta tot. O să se obişnuiască.

— Deci în timp ce de fapt ar fi trebuit să alegi covoarele, presupun că erai la una din întâlnirile tale cu James. Şi îmi imaginez că tot aşa se explică şi plimbările tale matinale, spuse Lisa supărată. Îmi dai voie să te întreb, aşa, din curiozitate, de ce ai vrut să mă arunci pe mine în braţele lui?

Julie îşi muşcă buza de jos. Părea foarte tânără iar Lisei îi veni să-i dea o palmă.

— Celia bănuia ceva. Aproape că îl acuza pe James că are o legătură... aşa că...

— Aşa că te-ai gândit să mă faci pe mine ţinta suspiciunilor ei justificate, continuă Lisa ideea. Îţi mulţumesc foarte mult! Nu prea o să te pot invidia dacă Celia va afla adevărul. Probabil o să te sfâşie.

— Doar n-ai să-i spui? Lisa, promite-mi...

— N-am să suflu o vorbă. Lisa se ridică în picioare. Am să plec mâine dimineaţă cu primul tren.

— Din cauza asta? întrebă Julie mirată.

— Din motive personale.

— Dar dacă pleci, n-ai să fii aici la nuntă.

— Julie! Lisa se întorsese să plece, dar acum se răsuci brusc spre sora ei. Eşti nebună? Doar nu intenţionezi să faci totuşi această căsătorie. Nu se poate să faci aşa ceva. Nu-l iubeşti pe Tony, asta este mai mult decât evident, chiar dacă la început eu n-am vrut s-o cred. Ţi-ai bătut jos de propria viaţă, dar n-ai voie să-l amesteci şi pe el în ea. N-ar fi drept.

— Dar trebuie să mă mărit cu el! ţipă Julie intrând în panică. Dar copilul? Ce-aş putea face?

Lisa oftă şi se aşează din nou pe pat, luând mâinile tremurătoare ale Juliei în ale ei.

— Ar trebui să începi să-ţi controlezi propria viaţă, în loc s-o laşi pe ea să te controleze, spuse ea mai aspru ca de obicei. Nu poţi să fugi şi să te ascunzi în spatele altora. În afară de asta, mai este şi partea practică. Te-o fi iubind Tony ca pe ochii din cap, dar nici prost nu e. Dacă nu aţi fost deja amanţi, atunci el nu va putea accepta că acest copil este al lui şi după câte am înţeles de la tine, până acum nu te-ai culcat încă cu el. Ai făcut-o?

Julie se uită în pământ, dar cu o expresie rebel! pe faţă.

— Nu, mormăi ea în cele din urmă. Tremura destul de tare şi se agăţase convulsiv cu degetele de marginea patului. Lisa, sunt atât de speriată! Te rog, ajută-mă! Ce să fac?

— Ai putea veni cu mine la Londra, spuse Lisa şovăitoare. Este ceva loc în apartament, cu toate că va fi puţin cam aglomerat. Şi te-aş putea întreţine eu, măcar până la naşterea copilului. Primesc de la tatăl tău o alocaţie, de care nu m-am atins absolut deloc. Am putea folosi acum aceşti bani.

— Nu pot face asta, Lisa, şopti Julie făcând ochii mari. Ar afla toată lumea şi eu n-aş putea îndura aşa ceva.

— Va trebui totuşi să iei odată lucrurile aşa cum sunt, replică Lisa obosită. Te-ai gândit vreodată ce se va întâmpla când Tony o să afle de sarcina ta şi o să facă nişte calcule?

— N-o să afle, spuse Julie, însă nu prea convinsă! Dar nu pot contramanda nunta, Lisa. Trebuie să înţelegi asta. Tata încă nu şi-a revenit complet. Şocul o să-l îmbolnăvească din nou.

Vocea Juliei se mai înviorase, ca şi când tocmai îşi găsise o justificare, gândi Lisa tristă. Oare Julie credea cu adevărat că mai putea câştiga ceva protejându-l acum pe Chas de un scandal, când de

fapt, în viitor îl aşteptau necazuri mult mai mari? Lisa încercă să vorbească foarte calm:

— Nu mă mai pot certa cu tine, Julie. Mai vorbim mâine dimineaţă, înainte să plec. Pot conta pe tine să mă duci cu maşina până la Leeds? De acolo am să iau trenul.

— Sigur că da, o asigură Julie, după care ezită. Da, dar eu n-am să vin cu tine, Lisa. Pur şi simplu nu pot.

Lisa se sili să zâmbească.

— Atunci n-am să mai spun nimic despre asta. Dar trebuie să te gândeşti la ceea ce ţi-am spus, Julie. Nu se poate să ruinezi viaţa altora numai ca să te protejezi pe tine.

Lisa se întinse pe pat, dar îi fu imposibil să adoarmă. Se hotărî să se gândească la Julie pentru că asta punea o barieră între ea şi imaginea lui Dane. Agonia din sufletul ei aştepta cea mai mică ocazie ca să se dezlănţuie, iar Lisa nu putea accepta asta. Aşa că rămase culcată în întuneric, întrebându-se de ce nu ghicise adevărul despre Julie când avusese atâtea indicii la dispoziţie.

Poate că, până la urmă, faptul că o protejase atât de mult pe sora ei vitregă nu fusese benefic, gândi Lisa amărâtă. În loc să ia pe umerii ei toată vina lui Julie, poate ar fi fost mai bine să-i spună lui Dane că sora lor obişnuia să ia parte la petrecerile familiei Hammond. Lisa încercase s-o ferească pe Julie de mânia lui Dane şi nu reuşise decât s-o atragă asupra ei.

Totul ar putea fi atât de diferit, gândi Lisa. Totuşi acum Julie cea iubită şi protejată avea impresia că se afla deasupra obişnuitelor legi morale ale societăţii.

Ne-am purtat cu toţii cu mănuşi cu ea pentru mult prea multă vreme, recunoscu Lisa în sinea ei, privind pe fereastră cum se revarsă zorii cenuşii ai zilei care tocmai începea.

Imediat ce se lumină, Lisa îşi făcu repede bagajele aşezând ordonat şi mecanic în valiză hainele pe care le adusese cu ea. Ninsoarea se oprise în timpul nopţii dar peisajul de afară părea ostil şi străin în mantia lui albă. Lisa îşi muşcă buzele până la sânge, temându-se că până la urmă nu va putea pleca. Atunci auzi cum sună lăptarul şi ceva mai târziu poştaşul şi se mai relaxă. Cel puţin drumurile erau accesibile, chiar dacă condiţiile de circulaţie erau departe de a fi ideale.

Aşteptă în camera ei până când maşina lui Dane părăsi curtea, după care coborî şi îşi luă micul dejun compus din pâine prăjită şi cafea. După ce termină, se îndreptă spre camera lui Chas. Îl găsi îmbrăcat şi aşezat pe scaunul lui cu rotile, puţin încruntat asupra rebusului din faţa lui. Tocmai primea posomorât pastilele pe care infirmiera era hotărâtă să i le administreze. Când ea intră, Chas se lumină la faţă.

— Iată-te, scumpa mea. Se pare că nunta Juliei va fi albă din toate punctele de vedere.

— Da, nu-i aşa? spuse ea calmă. Dar se pare că eu nu voi participa. Am primit azi-dimineaţă o scrisoare de la agentul meu. Este vorba despre un contract – unul foarte important – care însă nu mă poate aştepta prea mult. Dacă nu mă întorc chiar azi la Londra, am să-l pierd.

— Asta ar fi aşa de cumplit? Chas părea rănit, iar Lisa se simţi deodată teribil de vinovată.

— Dar e viaţa mea, sublinie ea cu blândeţe.

— Chiar voiam să-ţi vorbesc despre asta, spuse Chas repede. Nu trebuie să munceşti ca să te întreţii, Lisa. În ciuda recesiunii, pot să-mi întreţin familia, slavă Domnului. Şi dacă Julie o să plece, casa o să fie goală. Speram ca tu să rămâi aici.

— Nu pot, spuse Lisa cu voce spartă. Trebuie... trebuie să plec la Londra. Locul meu nu este aici, Chas. Sunt o intrusă şi asta voi fi întotdeauna. Te

iubesc şi am să-ţi fiu întotdeauna recunoscătoare, dar este mai bine pentru toată lumea dacă plec, trebuie să crezi asta.

Plină de tact, infirmiera părăsise camera. Chas se înclină puţin, destul de îngrijorat.

— Draga mea, nu vreau să fiu indiscret, dar este vorba de Dane, nu-i aşa? Ştiu că poate fi foarte dur. Te-a jignit? Am să vorbesc eu cu el...

— Nu, te rog. Lisa încercă să reziste privirii rugătoare a tatălui ei vitreg. Nimeni nu putea spune sau face nimic. Este mai bine să stăm departe unul de celălalt, atâta tot. N-ar fi trebuit să mă întorc niciodată aici. Făcu o pauză. Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse Chas binevoitor. Mai rău decât îţi poţi imagina. Dar trebuie să-ţi trăieşti viaţa ta, Lisa, iar eu n-am dreptul să mă amestec în ea. Chiar trebuie să pleci înainte de nuntă? Julie şi toată lumea se vor supăra.

— Lui Julie i-am explicat deja, spuse Lisa încet. Cred că a înţeles. Iar eu nu mă pot amesteca în viaţa ei şi nu pot să-ţi spun că nunta nici n-ar trebui să aibă loc, gândi Lisa nefericită. Julie trebuie să facă ce este mai bine pentru ea, iar eu nu pot decât să mă rog să nu distrugă prea multe vieţi în drumul ei.

Când Lisa se întoarse în camera ei, Julie o aştepta.

— Ai vorbit serios, nu-i aşa? întrebă ea, arătând spre valiza Lisei. Chiar vrei să pleci. Din cauza mea?

— Nu numai, spuse Lisa intenţionat evaziv. Julie o privi dureros de neliniştită.

— Ţi-ai luat rămas bun de la tata? I-ai... i-ai spus?

— Nu, spuse Lisa şi oftă când văzu expresia de uşurare de pe chipul Juliei. Din partea mea, secretul tău este în siguranţă.

— Eşti un înger! Julie o sărută repede pe obraz. Totul o să se rezolve, Lisa, ai să vezi.

— Ai un talent special să te amăgeşti singură, spuse Lisa pe un ton amar. Dar hai să nu mai discutăm. Rişti să mă duci cu maşina sau, mai bine, să chem un taxi?

— Oh, nu-s probleme cu zăpada, spuse Julie neglijentă. Apoi făcu o scurtă pauză. Nu mai vrei să spui la revedere la nimeni?

— Nu. Lisa evită s-o privească în ochi pe sora ei. Julie ridică din umeri.

— Atunci hai să mergem. Vocea ei părea nonşalantă dar privirea pe care i-o aruncă Lisei era evident jenată.

În timp ce pornea maşina din faţa casei, Lisa se gândi că pentru prima oară în viaţa lor, Julie era încântată s-o vadă plecând. Lisa ştia deja prea multe.

În vreme ce maşina se deplasa pe drumurile acoperite cu zăpadă, cele două surori abia schimbară câte o vorbă neutră. Lisa fu încântată să constate că Julie se concentra asupra drumului şi că risca mult mai puţin decât de obicei. Drumul era drept, străjuit de pereţi de piatră şi şanţuri adânci. În spatele pereţilor se vedeau turme de oi, maro şi cenuşii pe albul orbitor al zăpezii.

Aşteptând într-o intersecţie o altă maşină care avea prioritate să treacă, Julie spuse deodată:

— Ce ciudat, uite-l pe Dane.

— Unde? întrebă Lisa speriată privind afară. Nu se poate. Doar s-a dus la serviciu. Eu l-am văzut plecând.

— Poate că a uitat ceva şi s-a întors. Înainte ca Lisa să poată spune ceva, Julie claxona şi îi făcu cu mâna lui Dane. Ne-a văzut, adăugă ea satisfăcută.

Lisa îşi înăbuşi un geamăt.

— Nu opri, spuse ea cu insistenţă.

— Poftim? Dar el opreşte. Este evident că vrea să vorbească cu noi.

— Ei bine, eu nu vreau să vorbesc cu el. Julie, pentru numele lui Dumnezeu, nu opri, te rog!

Exclamaţia puternică gâtui vocea Lisei, iar Julie oftă, puţin mirată.

— Oh, foarte bine. Dar n-o să fie prea încântat. Julie apăsă pe acceleraţie şi maşina ţâşni înainte.

Lisa se ghemui pe locul ei, dar următoarele cuvine ale Juliei o făcură să tresară.

— Ne urmăreşte!

— Dar este ridicol.

— Vrei să-l lăsăm în urmă? Pot să încerc, dacă vrei. Julie acceleră din nou.

— Nu, nu! se sperie Lisa.

Julie privi în oglinda retrovizoare.

— A aprins farurile. Este clar că vrea să oprim. Fata chicoti. Ei, hai să ne distrăm puţin.

Maşina rula acum cu o viteză teribilă.

— Julie, pentru numele lui Dumnezeu, încetineşte! strigă Lisa.

— De ce aş face-o? întrebă ea nepăsătoare. În definitiv, tu erai cea care nu voiai să vorbeşti cu el.

— Dar nu putem să fim mai rapide decât el, nici dacă drumul ar fi impecabil. Lisa privi alarmată kilometrajul.

— Oh, nu te mai agita atâta, oftă Julie. Nu-i decât puţină zăpadă. Nu este deloc îngheţat.

În timp ce vorbea, maşina începu să se legene şi să alunece într-o parte. Lisa o văzu pe Julie, albă ca varul, trăgând de volan. Încercă s-o avertizeze, dar cuvintele i se opriră în gât. Maşina se izbi de parapet şi apoi alunecă în şanţ. Lisa simţi că ceva îi izbeşte capul, după care totul se întunecă.

* * *

Lisa văzu o undă de lumină străbătând întunericul şi auzi nişte voci, însă de undeva de la mare distanţă. Încercă să răspundă pentru că i se păru că-şi aude numele, dar nu reuşi să scoată nici un sunet pentru că

muşchii gâtului nu voiau s-o asculte. În cele din urmă îngăimă ceva, iar asta păru să satisfacă vocile, pentru că ele tăcură, iar Lisa adormi din nou.

Se trezi încet, conştientă de o durere îngrozitoare la tâmplă, însoţită de o amorţeală generalizată în tot corpul. Prima persoană pe care o văzu lângă ea fu Chas. Ea se afla pe un pat dintr-o cameră ciudată, probabil o rezervă dintr-un spital.

Lisa îi zâmbi lui Chas, folosindu-şi cu greu muşchii faciali.

— Mă simt ca o rană ambulantă, spuse ea. Chas îi luă mâna.

— Ai să te mai simţi aşa încă o zi sau două, spuse el. Blestemata aia de maşină s-a răsturnat.

Lisa voia să-l întrebe cum ajunsese acolo când brusc, îşi aminti tot şi scoase un ţipăt scurt.

— Julie... Julie ce face?

— O să fie bine, spuse el cu greu, după o pauză, iar Lisa îl privi şi citi pe faţa lui toată durerea şi îngrijorarea din lume.

— A pierdut copilul, nu-i aşa? întrebă Lisa timid.

— Aşa e. Încerc mereu să-mi spun că este mai bine aşa, în condiţiile date. Aş vrea însă s-o şi cred. Chas ezită puţin. A fost o lovitură teribilă pentru Tony. Am anulat nunta, bineînţeles. Oricum ar fi trebuit amânată, dar acum nu mai poate avea loc sub nici o formă. Tony s-a oferit să vină s-o vadă, dar eu mi-am dat seama că n-ar face-o din tot sufletul, aşa că e mai bine să nu vină.

— Aşa cred şi eu, spuse Lisa. Eu am încercat să-i spun...

— Ai ştiut că nu Tony este tatăl copilului? Tonul tăios al lui Chas spunea multe despre încordarea! care-l stăpânea.

— Da, am ştiut. Mi-a spus Julie. Lisa aşteptă următoarea întrebare, dar aceasta nu veni.

— Mă simt vinovat din multe puncte de vedere. Nu a fost un copil prea puternic, iar eu i-am cedat mai des decât ar fi trebuit. Chas înghiţi în sec. Dacă, Jennifer a mea, dacă mama ta ar fi trăit, poate ar fi fost altfel. Julie o iubea şi ţinea cont de părerile ei. Dar aşa cum a fost, am protejat-o cu toţii, i-am găsit mereu scuze, când ar fi trebuit să luăm o atitudine mai fermă. Clătină din cap, tot fără să-i vină să creadă. Chiar era în stare să-l păcălească pe bietul băiat să se însoare cu ea. S-a comportat ca şi când moralitatea ar fi fost ceva ce trebuia respectat numai de către ceilalţi. Asta îmi este cel mai greu să suport.

Chas avea nevoie să vorbească. Lisa ştia asta şi tot ce putea face era să-l asculte, dar în cele din urmă apăru domnişoara Henderson şi îl luă înapoi la Stoniscliffe. Lisa avea o durere de cap îngrozitoare.

Rămasă din nou singură, se aşeză mai bine în perne şi închise ochii. Câteva lacrimi fierbinţi i se rostogoliră pe obrajii palizi.

— Îţi plângi frumuseţea distrusă? întrebă Dane cu un glas aspru.

Lisa deschise repede ochii şi gemu speriată, uitându-se la el. Oare de când stătea acolo şi o privea cum plânge? se întrebă ea.

Apoi înţelese cuvintele rostite de el. Ridică o mână şi îşi atinse bandajul de pe frunte.

— Lasă aerul ăsta disperat, continuă vocea aspră. Nu este o rană gravă. Mi s-a spus că nici măcar nu vei rămâne cu cicatrice. Iar ai scăpat ieftin, Lisa!

— Nu, şopti ea. Oh, Doamne, nu! Dane îi prinse încheietura mâinii iar Lisa ţipă scurt.

— Unde naiba voiai să pleci azi-dimineaţă? întrebă el cu răceală. Cum ai reuşit s-o convingi pe Julie să te ducă în asemenea condiţii cu maşina? Ştii foarte bine că nici pe vreme bună nu conduce extraordinar. Dar asta n-a contat pentru tine, nu-i aşa? Fuga este

singurul tău răspuns şi n-a avut importanţă pentru tine că în afară de viaţa ta ai riscat şi viaţa Juliei.

Lisa închise ochii, ca să nu-i mai vadă pe ai lui. Dane o socotea vinovată pentru ceea ce se întâmplase. Credea că ea o îndemnase pe Julie să accelereze. Lisa ar fi vrut să se apere, dar o durea prea tare capul şi era prea slăbită.

— N-am vrut să se întâmple nimic din toate acestea, spuse ea pe un ton anemic.

— Oh, asta cred. Dar nu poţi scăpa întotdeauna de responsabilităţi, afirmând că ai avut intenţii bune. Ai distrus viaţa Juliei.

— Aş putea fi eu răspunzătoare de asta? Ar fi vrut să-şi cuprindă capul cu mâinile, dar ştia că el ar fi interpretat asta ca o încercare de a-i provoca mila.

— Al cui exemplu l-a urmat Julie în anii adolescenţei? Al tău, Lisa, numai al tău. Întotdeauna te-a admirat. Ştia de relaţia ta cu Laurie Hammond? – i se părea oare romantică? Şi toate legăturile tale sordide de la Londra – i se păreau grozave? Oh, da, tu i-ai servit drept exemplu, numai că Julie n-a fost suficient de abilă ca să evite consecinţele acţiunii ei. Ai făcut o fetiţă nevinovată să creadă că se poate face dragoste cu oricine i se pare extraordinar.

Cuvintele lui cădeau ca nişte lovituri de ciocan peste inima ei, iar Lisa se clătină sub acest tir susţinut.

— Viaţa Juliei este pur şi timplu distrusă iar tu nu te-ai ales decât cu o amărâtă de zgârietură. Totul se repetă la nesfârşit. Acum înţeleg de ce ţinea atât de mult să vii aici, de ce erai singura care o putea ajuta. Pentru că tu puteai găsi o soluţie, nu-i aşa, Lisa? O ieşire din încurcătura în care se afla. Poate cunoşteai vreo clinică unde să poată face o întrerupere de sarcină fără să i se pună prea multe întrebări. Tu ai

fost cea care a sfătuit-o să facă această căsătorie şi să ia bietei familii Bainbridge tot ce avea.

— Nu, murmură ea slab. Gura îi ardea şi era uscată şi amară. În faţa ochilor îi dansau numai lumini şi culori. Dane parcă plutea undeva deasupra ei, mânia din ochii lui chinuindu-i sufletul. Încercă să găsească butonul soneriei de lângă pat, dar nu mai avea putere în degete. Întunericul o învălui din nou, numai că de această dată, ea se bucură. Ultimul lucru pe care-l văzu era amărăciunea din ochii lui Dane, după care ţipând fără glas, Lisa se cufundă în abis.

Deveni vag conştientă de nişte zgomote şi agitaţie. Apoi simţi o înţepătură în braţ, după care căzu recunoscătoare într-un somn adânc, efect al injecţiei care i se făcuse.

Când deschise iar ochii, descoperi că afară era o zi luminoasă şi rece, cu un cer albastru şi cu un soare cu dinţi care strălucea printre ţurţurii de gheaţă care atârnau la fereastra ei. Aproape ca şi când ar fi aşteptat un semnal, uşa se deschise şi infirmiera intră aducând un lighean şi un prosop.

— Vă simţiţi mai bine, nu-i aşa? întrebă ea veselă. Doctorul Simms spune că după noaptea trecută va trebui să mai rămâneţi câteva zile la noi, sub observaţie. Şi dacă vedem că vă mai supără aşa, nu veţi mai primi nici vizitatori.

Auzind acest avertisment, Lisa zâmbi trist.

— Puteţi lăsa ligheanul, spuse ea. Mă descurc eu singură.

— Ei bine, dacă sunteţi aşa sigură. Tânăra infirmieră se uită neliniştită la ceas. Este ora de vizită şi azi am cam rămas în urmă. Ceva mai târziu o să vină cineva să vă panseze din-nou.

Femeia ieşi, lăsând-o pe Lisa să se bucure de baia sumară pe care reuşi să şi-o facă. Azi o durea mai puţin capul şi, în general, se simţea ceva mai bine.

Adevărata durere, adâncă şi violentă, era în sufletul ei şi creştea pe măsură ce-i reveneau în minte cuvintele acuzatoare ale lui Dane. întotdeauna el crezuse tot ce putea fi mai rău despre ea şi întotdeauna aparenţele fuseseră împotriva Lisei.

Nu numai supărarea faţă de ea îl făcuse să vorbească atât de crud, gândi Lisa obosită. Comportarea lui fusese accentuată şi de teama şi grija pentru starea Juliei, iar ea putea înţelege asta.

Lisa se gândi: „O iubeşte pe Julie, îi pasă de ea". Şi cumva, această idee îi amplifică durerea interioară. Pentru că, odată, pentru o perioadă scurtă şi efemeră, Dane ar fi putut s-o iubească şi pe ea. Odată, demult, dorinţa lui ar fi putut să se transforme în ceva mai profund şi mai tandru.

Lisa ştia acum că nu numai pe Julie o protejase până atunci, ci şi pe Dane, împotriva dezamăgirii pe care ar fî putut-o simţi dacă ar fi cunoscut comportamentul Juliei, pe care o iubea atât. Dane şi Chas ar fi fost răniţi de adevăr. Aşa că Lisa tăcuse şi astfel fusese ea cea care suferise pentru toţi.

În cursul dimineţii, Lisa primi nişte flori de la Chas, desigur. Una dintre infirmiere îi spuse că primise o sumedenie de apeluri telefonice, dintre care o parte de la nişte ziarişti.

Lisa gemu în sinea ei. Uitase că viaţa unui fotomodel era publică, totuşi fu bucuroasă că regulile stricte ale spitalului o protejau de curiozitatea reporterilor.

Se purta absolut docil, odihnindu-se când i se spunea şi mâncând ce i se dădea, chiar dacă cu o totală lipsă de poftă de mâncare.

Doctorul Simms era mulţumit de ea şi chiar îi spusese asta cu ocazia vizitei de seară. Dacă progresa aşa şi în continuare, peste două zile putea pleca acasă. Totuşi, medicul se declară mai puţin încântat

când Lisa îi spuse că de la spital intenţiona să plece direct la Londra.

— Nu-mi prea place ideea asta, spuse el foarte clar. Ai suferit un şoc puternic şi o lovitură zdravănă la cap şi va trebui să te odihneşti într-un mediu unde are cine să te îngrijească, cel puţin o săptămână. Am să stau de vorbă cu tatăl tău vitreg.

Lisa nu mai insistă, dar era în continuare foarte hotărâtă să plece la Londra. Nu se mai putea întoarce la Stoniscliffe, indiferent ce presiune ar fi exercitat doctorul Simms asupra lui Chas.

Ca să schimbe subiectul, întrebă de starea Juliei. întrebase de mai multe ori în acea zi şi aflase numai că sora ei vitregă se simţea atât de bine pe cât era de aşteptat, dar că era ţinută pe sedative.

Doctorul Simms se încruntă puţin.

— Din punct de vedere fizic se simte bine, dar în rest nu prea. Este extrem de agitată emoţional şi avem mari probleme cu ea încercând s-o calmăm şi s-o convingem să accepte ce s-a întâmplat. Doctorul ezită. Speram ca logodnicul ei să ne fie de ajutor, dar numai ideea a făcut-o să intre într-o gravă stare de isterie.

Lisa îşi muscă buzele.

— Cred că logodna s-a rupt, îndrăzni ea să spună, întrebându-se cât vorbise şi ce trădase Julie în prezenţa personalului medical.

— Înţeleg, spuse doctorul Simms, dezaprobator.

— Poate că aş putea eu vorbi cu domnişoara Riderwood, sugeră Lisa, dar doctorul clătină din cap.

— Doarme mai tot timpul şi, în afară de asta, am primit dispoziţie să nu-i lăsăm pe cei din familie s-o viziteze. Tatăl ei o să vină chiar în seara asta.

Lisa tăcu. Nici măcar nu mai întrebă cine dăduse această dispoziţie. Ştia prea bine.

* * *

Ziarele de duminică au fost un adevărat şoc. Lisa află din ele că de fapt era grav rănită şi chiar desfigurată pe viaţă.

— Ce stupid! spuse una dintre surorile medicale în timp ce îi schimba cu pricepere pansamentul. Tăietura asta mică nici măcar n-o să lase semn. Ce, au impresia că noi nu ştim să vă îngrijim?

Lisa observă că în glasul femeii era o undă de ciudă, de parcă ar fi fost răspunzătoare de minciunile, din ziare, ea care nu primise şi nici nu dăduse vreun telefon. Sau poate că sunt eu prea sensibilă, gândi Lisa.

Dar de fapt nu credea asta. Era evident că Dane dăduse dispoziţie ca ea să nu fie lăsată s-o viziteze pe Julie şi probabil că personalul spitalului făcuse tot felul de presupuneri din această cauză. Iar ziarele de scandal nu pledau deloc în favoarea ei.

După prânz, Lisa dormi puţin. Un zgomot uşor o trezi şi o făcu să deschidă ochii şi să constate uluită că James Dalton se afla lângă patul ei. Avea un buchet de flori în mână, pe care-l oferi cu stângăcie Lisei.

— Îmi pare rău, spuse el. Nu mi-au spus că dormi.

— Probabil nu ştiau. Lisa încercă să zâmbească. Mă simt aproape ca un şarlatan stând aici în pat, când de fapt n-am absolut nimic.

James îngăimă un răspuns afectat, după care îşi aduse un scaun lângă pat. Pe chip îi era întipărită o expresie încordată.

După o scurtă pauză, Lisa spuse cu oarecare rezervă:

— Este foarte drăguţ din partea ta că ai venit să mă vezi, James, dar nu cred că Celia...

— La naiba cu Celia! o întrerupse el violent. A trebuit să vin, Lisa. Trebuie să aflu adevărul. Circulă tot felul de zvonuri, iar eu trebuie să mă prefac că nu-

mi pasă când de fapt aproape că mi-am pierdut minţile. James o privi disperat pe Lisa. Este adevărat că Julie a pierdut sarcina?

Lisa aprobă încet din cap. James gemu înnebunit.

— Oh, Doamne, era copilul meu! Ţi-a spus ceva despre noi?

— Da, mi-a spus tot, puţin înainte de accident, spuse Lisa prudent. Era foarte supărată. Spunea ceva despre o ceartă.

— Da, ne-am certat. James râse trist. Am încercat să-i spun că nu trebuie să ne mai vedem şi că nunta ei va schimba tot. Julie părea să creadă că relaţia noastră putea continua ca şi până atunci. Ştiam că nu-l iubeşte pe Bainbridge iar eu am vrut s-o conving să nu se mărite cu el.

— De ce? întrebă Lisa cu răceală. Pentru ca tu, om însurat, să o poţi avea pe Julie la dispoziţia ta? Ce bine pentru ea!

James tresări.

— Da, cred că aşa voiam, chiar dacă nu voiam să recunosc. Dar o iubesc, Lisa. Ne iubim. Ea este sensul existenţei mele. Ştiam că nu avusese relaţii cu Bainbridge şi după ce am auzit zvonul despre copil şi despre ruperea logodnei, am început să înţeleg. Ştiam că n-o să-mi permită s-o văd. Trebuie să fiu atent cu întrebările ca să nu afle Celia...

— Oh, da, trebuie să fim atenţi ca Celia să nu afle nimic, spuse Lisa dispreţuitoare. Îmi permiţi să te întreb cum ai de gând să-i explici această vizită la mine?

James ridică neajutorat din umeri.

— Asta nu ştiu. Făcu o pauză. Ştiu că mă dispreţuieşti, Lisa. Se vede pe faţa ta. Dar îţi jur că n-am ştiut că Julie poartă în pântece copilul meu.

— Ar fi avut vreo importanţă? întrebă Lisa încet. Oricum, eşti însurat cu Celia.

— Nu ştiu, spuse James trist. Dar ştiu că pierderea copilului are o importanţă copleşitoare. Ştiu că este un paradox, dar este adevărat. Julie şi cu mine trebuie-să fim împreună, acum mai mult ca niciodată. Ar. trebui să fiu cu ea, s-o consolez. Am nevoie de acest drept şi, Dumnezeule, am să-l obţin.

Lisa îl privi nedumerită.

— Vrei să spui că eşti gata s-o părăseşti pe Celia şi să renunţi la viaţa uşoară? întrebă ea cu cinism iar James se înroşi.

— Singurul lucru bun din viaţa mea a fost Julie. Am acceptat să depind de Celia pentru că de fapt nu-mi păsa ce se întâmplă cu mine. Dar m-aş putea descurca şi singur. Am fost fericit când am fost în Africa. Aveam o slujbă şi mă pricepeam la ea. Pe atunci Celia nu deţinea controlul. Cred că tocmai din cauza asta a insistat să ne întoarcem acasă şi nu din cauza revoluţiei imaginare. Voia să preia din nou conducerea, aşa cum era obişnuită. Ei bine, atunci s-a întâmplat pentru prima oară. Dacă nu va fi de acord să divorţeze, atunci vom aştepta şi vom obţine hotărârea fără consimţământul ei. Nu există nici un motiv pe lume ca cineva să rămână legat într-o căsnicie distrusă.

Lisa îl privi lung. Era clar că este sincer, dar oare de ce nu luase toate aceste hotărâri la începutul legăturii lui cu Julie? Probabil o semnificaţie avea şi faptul că pierderea copilului îl făcuse să se gândească la distrugerea sigură a vieţii lui în calitate de soţ al Celiei. Oare nu spunea Julie că Celia îl condamna pe James şi pentru ceea ce făcuse în copilărie? Dacă aşa era, fericirea viitoare a lui James şi a Juliei avea să aibă baze destul de fragile.

„Dar asta nu este treaba mea, îşi spuse Lisa. O să iasă scandal mare, dar fiecare trebuie să-şi trăiască

viaţa lui. Cu siguranţă că mai mare decât este, încurcătura nici nu putea deveni.”

James se aplecă şi-i luă mâna, apoi spuse pe un ton insistent:

— Lisa, ascultă-mă, poţi să te vezi cu Julie? Poţi să-i transmiţi un mesaj?

Lisa clătină din cap.

— Este imposibil. Nu mi se permite s-o văd pe Julie. Când a avut loc accidentul, ea mă ducea cu maşina la Leeds şi acum toată lumea crede că eu sunt vinovată...

— Toată lumea? James o privi fără să-i vină să creadă. Nu pot să cred că Charles Riderwood poate fi atât de prost. Tot ce se poate spune despre tine este că ai fost nechibzuită când ai acceptat să te ducă ea cu maşina, pentru că eu cred că Julie este cel mai prost şofer din lume.

Lisa îşi plecă privirea.

— În tot cazul, eu n-am voie s-o văd. James era disperat.

— Atunci ce mă fac? murmură el.

— Sunt sigură că ai să găseşti tu o soluţie, îl asigură Lisa sec. Până acum v-aţi descurcat de minune.

— Da. James nu sesiză nota sarcastică din vocea Lisei. Poate dacă i-aş scrie un bilet, aş putea ruga o infirmieră să i-l dea. Făcu o pauză şi o privi pe Lisa. Tu tot mai crezi că sunt un nenorocit, nu-i aşa? Dar am să mă reabilitez în faţa ei, Lisa, îţi jur că o voi face. Deodată, James îşi îngropa faţa în pătura de pe patul Lisei. Niciodată n-am simţit aşa ceva, pentru nimeni. Trebuie să mă crezi.

Lisa îi privi capul blond şi îi atinse dintr-odată părul.

— Te cred, spuse ea cu blândeţe.

Un zgomot foarte slab, ca un oftat, îi atrase atenţia că nu mai erau singuri. Se uită în jur şi încremeni. Uşa

era deschisă, iar Dane se afla acolo, nemişcat ca o statuie.

Pe deasupra capului plecat al lui James, ochii lor se întâlniră, ai ei rugători iar ai lui neîncrezători şi batjocoritori.

Apoi, la fel de încet cum apăruse, Dane dispăru iar uşa se trânti între ei pentru totdeauna.

CAPITOLUL X

— Mare aiureală a ieşit aici! spuse Myra acuzatoare. Ea şi Jos şedeau pe cele două margini ale patului Lisei. Feţele lor exprimau afecţiune şi îngrijorare. Treptat, răceala din sufletul Lisei începu să se topească.

— Cât mă bucur că vă văd pe amândoi! Ce surpriză! exclamă Lisa.

— Ce să spun despre surpriza mea când am deschis ziarele de dimineaţă, spuse Jos amărât. Am telefonat la spital imediat. Nu ţi-au transmis mesajul?

Lisa clătină din cap.

— Nu prea cred că sunt pacientul favorit al spitalului în această perioadă. Mă aflu aici pentru că aceasta este o rezervă privată şi tatăl meu vitreg a plătit pentru ca eu să fiu bine îngrijită, dar personalul spitalului consideră că eu sunt perfect sănătoasă, dar că am un deosebit talent de a dramatiza situaţia.

— Ce obrăznicie! spuse Myra indignată, privind îngrijorată pansamentul de pe fruntea Lisei. Ce se află sub pansament?

— Nu mare lucru, o asigură Lisa, zâmbind sincer pentru prima oară după accident.

— Slavă Domnului, spuse Myra prompt, după care se mai linişti.

— Ai fi putut fi un mare diplomat, draga mea, glumi Jos, zâmbindu-i Lisei. Oricum, nu vor rămâne urme. Presupun că ţi-au spus asta.

— Oh, da, doctorul Simms s-a exprimat foarte clar. Aş vrea numai să nu-mi pese de asta, spuse Lisa oftând.

— Hei! spuse Jos, după care o mângâie pe obraz. O să ne pese nouă. Tu vezi doar să te faci bine. Nu uita că tu esti una din cartelele mele de masă

— Una dintre cele multe, replică Lisa privindu-l înţelegătoare.

Myra se uită în jur, strâmbând din nas.

— Toate spitalele au acelaşi miros. Cât timp trebuie să mai stai aici?

— Nu trebuie să mai stau deloc. Lisa clătină din cap. Cred că toată lumea abia aşteaptă să scape de mine. Ezită puţin, după care întrebă dacă poate să se întoarcă la Londra.

— Bineînţeles, spuseră amândoi în cor, după care Myra continuă: Tocmai asta voiam să-ţi propunem şi să-ţi sugerăm să vii să stai la noi până te refaci jcomplet.

Lisa încercă să protesteze, dar Myra râmase neînduplecată.

— Ba exact asta trebuie să faci. N-ai voie să stai singură în apartamentul acela, iar turneul lui Dinah s-a prelungit, aşa că ea nu s-a întors încă şi noi ne-am bucura să stai cu noi.

În cele din urmă, Lisa acceptă. Dacă se întorcea în apartamentul ei gol, precis urma să fie tristă tot timpul, în timp ce în mediul zăpăcit şi plin de viaţă din casa lor, nimeni nu s-ar fi putut plânge de tristeţe.

— Am să vorbesc cu doctorul Simms, spuse ea.

— Iar noi o să ne întoarcem mâine dimineaţă să te luăm, promise Myra, zâmbind spre Lisa. Oricum, trebuie să vii la noi pentru că i-am spus lui Joseph că ne întoarcem cu tine, iar dacă apărem fără mătuşica Lisa, o să avem mare scandal cu el.

— Unde este Joseph? Lisa privi în jur, de parcă ar fi existat o posibilitate cât de firavă de a ascunde un băieţel de doi ani în acea rezervă.

— Oh, l-am lăsat la bunica lui, spuse Myra. A răcit puţin şi m-am gândit că ar fi mai bine să nu-l luăm cu noi. Femeia se înfioră. Ştii doar ce se spune despre vremea rece din nord.

Lisa se simţi cu mult mai fericită după ce Myra şi Jos plecară. Coborî din pat şi rămase o vreme la fereastră. În fiecare zi făcuse asta şi se mirase cât de tare îi tremurau de fiecare dată picioarele. Sora spunea că aceasta era numai o reacţie, iar Lisa nu se îndoia că avea dreptate.

Se hotărî să sune, iar când apăru infirmiera, Lisa îi spuse că pleca a doua zi dimineaţa şi că voia să facă o baie.

Femeia ezită puţin şi începu să spună ceva despre doctorul Simms, dar Lisa repetă că vrea să plece şi îsi reînnoi cererea de a face baie şi în cele din urmă femeia se văzu nevoită să se declare de acord.

— Dar sunteţi foarte palidă, spuse ea. Vreţi să vă ajut?

— Nu, mulţumesc, spuse Lisa politicoasă.

În drum spre baie, Lisa auzi două infirmiere discutând despre vizita lui Jos. Văzuseră o emisiune de televiziune despre el şi îl considerau o figură foarte importantă, dar nu puteau înţelege cine este Myra şi ce rol avea Lisa în toată treaba asta.

— Oare soţia lui nu are nimic de spus? se întreba una din infirmiere, iar Lisa zâmbi amar.

— Absolut nimic, spuse ea când trecu pe lângă cabinetul în care se aflau cele două. Imediat de acolo auzi nişte exclamaţii jenate.

Baia pe care o făcu fu minunată şi Lisa se bucură să se îmbrace cu hainele ei şi nu cu cele ale spitalului. Se

gândi că ar fi putut să le ceară mai de mult, dar până atunci nu-i prea păsa de aşa ceva.

Infirmiera avusese desigur dreptate, gândi Lisa, studiindu-se cu ochi critici. Era într-adevăr foarte palidă. Nu mai avea nimic din bronzul pe care-l adusese din Caraibe. Trăsăturile fetei i se cam ascuţiseră iar ochii păreau acum enormi. Arăt ca o pisică înfometată lăsată la uşă, aprecie ea.

Dar de fapt chiar asta devenise, iar foame de Dane avea să-i fie toată viaţa. Doar că această foame nu mai avea acum nici o şansă s-o potolească.

Întorcându-se de la baie se opri în dreptul camerei lui Julie, dar nici măcar nu încercă să bată la uşă.

— La revedere, Julie. Fii fericită, te rog, fii fericită, spuse ea încet, după care se îndepărtă.

* * *

După o săptămână petrecută la Jos şi Myra, Lisa începu să arate şi să se simtă mult mai bine. Myra era o bucătăreasă excelentă şi plină de imaginaţie. Familia ei se îngrăşa văzând cu ochii, iar Myra era hotărâtă să-i aplice şi Lisei acelaşi tratament.

Lisa se gândi că s-ar putea apuca din nou de lucru dar când îi spuse asta lui Jos, acesta îi răspunse:

— Ia-o încet, draga mea. Din asta Lisa deduse că nu arăta suficient de bine.

Îşi scosese pansamentul şi semnul mic de pe frunte putea fi mascat de păr, aşa că asta nu era o problemă, dar privirea hăituită nu şi-o putea masca. Jos sigur observase asta pentru că era un artist fotograf şi era antrenat să vadă asemenea lucruri. Dacă o fotografia acum, sigur Lisa n-ar fi semănat deloc cu reclama pentru cosmeticele Amber.

Între timp, Lisei îi făcu plăcere s-o ajute pe Myra la curăţenia imensei case în stil victorian în care locuiau, să se joace cu micul Joseph şi să stea de vorbă cu

prietenele Myrei sau cu lumea cosmopolită care venea seara la cină. Se simţea din nou ca într-o familie, dar fără supărarea şi atmosfera încordată care domneau la Stoniscliffe.

Desigur, nu exista clipă din zi sau din noapte în care să nu se gândească la Dane. Nu-şi putea scoate din minte ultima lui imagine, acuzaţia amară din ochii lui, când îl văzuse pe James sprijinit cu capul pe patul ei, după care urmase acea uşă închisă definitiv între ei.

Cât de proastă fusese să-şi imagineze, să viseze că lucrurile puteau fi altfel între ei, gândi Lisa, întrebându-se ce reacţie ar fi avut dacă ar fi aflat că ea se întorsese la Londra cu un bărbat însurat, pentru că se întâmplase ca Jos să vină singur s-o ia de la spital, după care se duseseră împreună s-o ia şi pe Myra, de la hotel.

Într-o după-amiază, Lisa se afla în bucătărie împreună cu Myra care gătea ceva şi cu Joseph care făcea o mizerie de nedescris încercând să picteze.

— În seara asta vine Simon la cină, spuse Myra. Sper că nu te deranjează, dar de când a aflat că eşti aici, tot timpul se roagă să-l invităm.

Lisa ridică din umeri. Simon era ultima problemă pe care ea o avea atunci.

— Sigur că nu mă deranjează. Myra îi aruncă o privire enigmatică.

— Aşa m-am gândit şi eu. Bietul Simon! Sau să spun mai bine, biata Lisa? Lisa se sili să zâmbească.

— Poate proasta de Lisa. Probabil că sunt o proastă că îl las pe Simon să-mi alunece printre degete. În definitiv, n-o să fiu frumoasă toată viaţa, iar slujba de fotomodel este numai pentru tinere.

— Oh, la naiba cu Simon! Myra tăcu un gest indiferent cu polonicul. Pe mine mă interesează celălalt bărbat, acela care te face să arăţi ca moartea, atunci când crezi că nu te vede nimeni. Poate că nu-ţi

dai seama, draga mea, dar foarte des te cufunzi într-o reverie care în mod sigur nu este prea plăcută. Lisa îşi muscă buzele.

— Nici nu este plăcută. Nu pot vorbi despre asta, Myra. Aş vrea s-o fac şi poate că într-o zi am să şi reuşesc, dar nu acum.

Myra zâmbi cu căldură.

— Când vrei tu, scumpa mea. Oh, Doamne, Joseph, culorile trebuie să le aplici pe hârtie, nu pe faţa ta! Uită-te la el, Lisa, cât e de caraghios!

Simon nu trebuia să fie singurul invitat, dar cuplul care mai era invitat anunţă că nu mai poate veni, pentru că nu găsise pe nimeni care să rămână cu copilul acasă.

Simon intră pe uşă zâmbind, cu o sticlă de vin în mână, dar Lisa înţelese că era necăjit.

— Salutare, frumoasă necunoscută, îi spuse el Lisei şi o sărută. Totuşi vocea lui era încordată şi buzele lui abia atinseră obrazul Lisei pe care ea îl oferise.

— Bună, Simon, răspunse ea calmă.

Mâncarea era delicioasă şi toată lumea ar fi trebuit să petreacă grozav, dar nu se întâmplă aşa. După ce cina se termină, Jos şi Myra se scuzară sub pretextul că trebuiau să spele vasele, iar Lisa rămase singură cu Simon în camera de zi.

— Te simţi bine aici? întrebă Simon.

— Foarte bine.

— Înţeleg că Jos şi Myra te-au luat de la spital. Nu ţi-a trecut prin cap să-mi spui mie să vin să te iau?

— Sinceră să fiu, nu, nu mi-a trecut prin cap.

— Nu, spuse el amar. Au trecut câteva săptămâni, Lisa, fără un semn de viaţă, fără un cuvânt de la tine. Asta arată foarte limpede câtă importanţă am eu în viaţa ta.

— Nu mi-am dat seama că îţi doreşti şi altceva. Asta nu era tocmai adevărat, gândi Lisa vinovată, dar îi

dădea astfel ocazia lui Simon să iasă cu demnitate din această situaţie.

— Oh, Doamne! izbucni el. Doar ştii, trebuie să ştii ce simt pentru tine. Dacă mi-ai fi cerut-o, aş fi venit până la capătul pământului ca să te readuc la Londra. Chiar dacă acele poveşti oribile care au apărut în ziare ar fi fost adevărate, eu tot te-aş fi dorit.

Lisa presupuse că Simon era sincer, dar tonul lui dramatic şi cuvintele preţioase i se părură ridicole.

— N-am ştiut, spuse ea slab. Credeam că suntem prieteni. Nu putem fi prieteni?

— Eu vreau mai mult decât atât, Lisa, spuse el hotărât. Mult, mult mai mult. Simon se ridică în picioare în timp ce vorbea şi vărsă pe covor o parte din conţinutul paharului pe care-l avea în mână.

Lisa se ridică şi ea.

— Oh, Doamne, mă duc să aduc o cârpă. Deodată i se păru că este mai bine să evite să mai stea singură cu Simon în camera de zi.

— Lasă-l naibii de covor, spuse Simon violent. Myra este atât de neglijentă încât nici n-o să observe.

Deci asta avea el de spus despre gazdă, gândi Lisa făcând un pas înapoi. Simon se apropie de ea, luând-o în braţe şi lipind-o de el. Lisa îi simţi respiraţia fierbinte pe obraz.

— Nu mă trata ca pe un străin, Lisa, mârâi el. Până acum am păstrat distanţa pentru că asta ai vrut tu, dar nu mai putem continua aşa. Eşti atât de frumoasă. Te doresc, trebuie să te am!

Gura lui se lipi de a ei cu o lăcomie care o sperie, după care îi cuprinse sânii cu mâinile.

Când reuşi din nou să vorbească, Lisa spuse gemând:

— Simon, pentru numele lui Dumnezeu! Dar el nici nu-i dădu atenţie. Lisa auzi soneria de la uşă şi se rugă să fie cei doi Jefferson care spuseseră că poate

apar ceva mai târziu, dacă reuşesc să găsească pe cineva care să stea cu copilul. Trebuia să vină cineva, care s-o salveze din acest coşmar. Niciodată nu-şi imaginase că va trebui să se lupte aşa cu Simon, dar el parcă îşi pierduse controlul şi cedase propriilor dorinţe şi fantezii fără să se mai gîndească la consecinţe.

Lisa auzi zgomot de paşi, apoi vocea Myrei spunând:

— Intraţi acolo.

Salvarea mea! gândi Lisa şi îi binecuvântă în gând pe cei doi Jefferson.

Când se deschise usa, Simon îi dădu drumul atât de brusc încât ea de dezechilibră. El se uită furios spre cel care apăruse în cadrul uşii şi urlă:

— Cine naiba eşti tu?

— Numele meu este Riderwood, spuse Dane foarte calm. Este evident că deranjez şi regret din tot sufletul. Acum am să plec!

Lisa îşi putu imagina cum arată. Avea aproape toţi nasturii bluzei de mătase descheiaţi, iar părul îi atârna ciufulit pe umeri. Acum înţelegea de ce Julie prefera câteodată să facă o criză de isterie; în clipa aceea şi Lisa ar fi vrut să se întindă pe jos, să dea din picioare şi să ţipe.

Simon spuse răguşit:

— Ce-i asta? Riderwood? Nu este numele celor la care a stat Lisa când a fost în Yorkshire? Tu esti unul dintre ei?

— Da. Dane intrase în cameră şi îl privi pe Simon în ochi.

— Oh, înţeleg, mârâi Simon. Doamne, acum înţeleg! Nu este de mirare că atâta timp n-am primit nici un mesaj, nici un telefon măcar. Nu este de mirare că deodată eu am încetat să mai exist! Râse scurt şi răutăcios văzând că Lisa se înroşeşte şi îşi cuprinde cu

palmele obrajii fierbinţi. Dumnezeule, ce prost am fost! Ei bine, uită-te la ea, prietene. Frumoasa Lisa Grayson este a ta. Şi sper că tu vei putea obţine mai mult de la căţeaua asta frigidă, adăugă el pe un ton răzbunător.

Dane îl lovi, iar el căzu pe un scaun şi îşi duse mâna la falcă, nevenindu-i să creadă că ceea ce se întâmplase era adevărat.

— Să nu te mai găsesc aici când mă întorc, spuse Dane aspru. Apoi o luă pe Lisa de braţ şi o scoase din cameră fără nici un fel de ceremonie. Unde putem vorbi? o întrebă el.

Era o casă mare, cu o mulţime de camere. Ar fi putut fi singuri în oricare dintre ele, dar Lisa nu reuşi să scoată nici o vorbă şi rămase privindu-l uimită.

— Oh, Doamne, murmură el şi deschise cea mai apropiată uşă, împingând-o pe Lisa în încăperea respectivă, care se dovedi a fi camera de baie, în care Myra îngrămădise o grămadă de plante şi piese de mobilier din răchită. Dane trase un scaun cu spătar, pe care Lisa se prăbuşi imediat.

— Presupun că ăsta era Simon, spuse el. Lisa aprobă din cap.

— Când am intrat tocmai te luptai cu el. Având în vedere acest lucru şi ultima lui afirmaţie, pot trage concluzia că de fapt nu trăieşti cu el?

— Are vreo importanţă? Lisa începuse să-şi recapete graiul.

— Da, contează foarte mult! Uită-te la mine, Lisa. Până atunci îşi privise mâinile încleştate în poală, dar acum Lisa îşi ridică ochii obosiţi spre Dane.

— Cum ai aflat unde sunt? spuse ea rar.

— La spital mi-au spus că ai plecat la Londra cu Jos Temple. Te-am căutat în apartamentul tău, nu te-am găsit, şi m-am hotărât să vin să-l întreb pe el. Chipul lui avu pentru o clipă o expresie întunecată şi severă,

iar Lisa tresări instinctiv. El o privi nevenindu-i să creadă, după care o întrebă foarte trist: Atât de tare te-am înspăimântat, Lisa? Am venit aici să încerc să mă împac cu tine, dacă este posibil. Trebuie să recunosc că doamna Temple a fost o surpriză pentru mine.

— Repet, are vreo importanţă? Întotdeauna ai crezut tot ce poate fi mai rău despre mine, Dane. Poţi să gândeşti ce vrei despre mine şi despre Jos.

— Da, m-am obişnuit să cred ce-i mai rău despre tine, spuse el. La început a fost uşor. Eram un puşti arogant şi aş fi urât pe oricine ar fi încercat să ia locul mamei mele. Dar pe Jennifer nimeni nu o putea urî multă vreme. Faptul că am cunoscut-o s-a dovedit a fi un privilegiu. Dar cu tine a fost altceva, pentru că nici tu nu mă prea plăceai pe mine, iar asta a fost un fel de provocare. Apoi, într-o zi când m-am întors acasă, tu nu mai erai deloc o fetiţă. Erai aproape femeie şi încă una care avea să fie frumoasă. Erau zorii frumuseţii tale viitoare şi din cauza asta ţi-am şi cumpărat discul acela de ziua ta. Am încercat să-mi spun că sunt încântat că am două surori frumoase, dar n-a ţinut. Pe măsură ce timpul trecea, trebuia să recunosc adevărul că eu nu eram fratele tău şi în mod cert nu te doream ca pe o soră.

— Dar mă doreai, spuse ea rece şi clar. Cred că ai demonstrat asta cât se poate de limpede, şi chiar m-ai avut.

Fu rândul lui Dane să tresară, observă ea uluită.

— Da, aşa este, Dumnezeu să mă ierte. Nu mă aştept să mă ierţi şi tu. Am greşit imens în felul în care te-am tratat. Asta m-a urmărit tot timpul, cum ai fost atunci şi pretinsa ta inocenţă. Îmi spuneam mereu că nu este posibil, pentru că altfel n-aş fi putut suporta ceea ce se întâmplase de fapt şi anume că tu fuseseşi virgină şi că eu îţi stricasem toată viaţa, tot

viitorul şi tototdată relaţia pe care am fi putut s-o avem împreună. Dar acum trebuie să aflu adevărul şi să învăţ să-l înfrunt. Aşa este? Eu am fost primul?

Lisa închise ochii şi spuse încet:

— Da.

— Oh, Doamne, murmură Dane, după care urmă o lungă tăcere. Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram prea furios, prea gelos ca să mă mai gândesc la altceva decât la faptul că te doream. Abia mult mai târziu am îndrăznit să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi realizat atunci că o femeie cu experienţa pe care credeam că o ai n-ar fi fost atât de speriată şi în acelaşi timp cuprinsă total de pasiune – chiar aşa brutală ca aceea pe care ţi-am arătat-o eu. Făcu o scurtă pauză. Atunci m-am întors, ca să vorbim despre asta, să văd dacă se mai putea repara ceva, dar tu plecaseşi.

Lisa spuse printre dinţii încleştaţi:

— Şi bineînţeles că n-ai putut să vii după mine.

— Aş fi putut să vin, spuse el trist, dacă n-ar fi fost acea deplasare în Europa pe care mă angajasem deja s-o fac. Principiul meu era să nu las niciodată problemele personale să se amestece cu viaţa profesională. Pe vremea aceea lucrurile nu mergeau prea bine pentru firma Riderwood iar Chas muncea ca un câine în Statele Unite. Dar mă hotărâsem ca imediat după ce mă întorc, să vin să te caut.

— Dar n-ai făcut-o. Dane o privi atent.

— Când m-am întors tu erai deja fotomodelul colecţiei Amber. Pozele acelea blestemate erau peste tot. Ori de câte ori deschideam un ziar, găseam câte o ştire despre tine la rubrica de scandal, ştire care anunţa că trăieşti când cu un bărbat, când cu altul. Atunci a trebuit să admit că probabil instinctul mă înşelase în privinţa ta. Eram şi furios că plecarea ta îi răni se pe Chas şi pe Julie. Aveam impresia că îi

trădaseşi. Chas te tratase întotdeauna ca pe propriul copil, iar Julie depindea de tine din toate punctele de vedere, iar tu îi părăsiseşi.

— Dar trebuia să plec, şopti Lisa.

— Pentru că te-am silit eu? gemu Dane. Eram la jumătatea drumului spre Leeds când deodată mi-a venit ideea că s-ar putea să dispari din nou. N-aveam nici o logică, dar brusc am înţeles că n-am voie să te las să faci iar aşa ceva, aşa că m-am întors şi atunci te-am văzut cu Julie în maşină. Era ca şi când s-ar fi repetat un coşmar, iar când maşina s-a răsturnat în şanţ am crezut că voi înnebuni. Dane clătină din cap, amintindu-şi. Abia la sosirea ambulanţei mi-am dat seama că Julie era aceea care avea nevoie urgentă de ajutor medical. Şi atunci m-am înfuriat din nou, pentru că am crezut că tu ai îndemnat-o să rişte şi să conducă atât de repede.

Lisa avu senzaţia că visează. Totul i se părea atât de neverosimil. Se agăţă cu putere de marginea scaunului. Oare ce căuta ea în această încăpere plină de plante, cu tapet exotic aplicat de Myra pe pereţi? Cum era posibil să stea aici cu Dane care vorbea despre furie şi totuşi nu era furios? Era ridicol, absurd şi asta o făcu să râdă aproape isteric.

Deodată simţi o durere puternică pe obraz şi se ghemui icnind pe scaunul ei.

— Ajunge, spuse Dane aspru. Am avut destul parte de isteria Juliei în ultimul timp.

— M-ai lovit, protestă Lisa, gata să izbucnească în plâns.

— Iar acum am să te sărut. îi cuprinse bărbia cu mâna şi îi privi gura de parcă ar fi fost o floare rară şi preţioasă.

— Ce face Julie? Este tot în spital? întrebă Lisa cu respiraţia tăiată.

— Nu, s-a luat după tine şi s-a externat. Ea şi James Dalton ocupă acum o garsonieră în Leeds şi se comportă de parcă ar fi personajele principale dintr-o tragedie de Shakespeare, spuse Dane pe un ton sardonic.

— Nu-ţi pasă? întrebă Lisa uluită.

— Desigur că îmi pasă. Julie este sora mea. Nu mi-am imaginat-o niciodată ca pe o persoană care distruge căsnicii. Asta nu pentru că mai era ceva de distrus în căsnicia lui James şi Celia. Iar ceea ce au Julie şi James, în afara convingerii că ei sunt îndrăgostiţii neînţeleşi ai lumii, este destul de puţin, spuse Dane plictisit. Se pare că vor să plece în Africa şi din partea mea, n-au decât s-o facă şi dacă se poate, cât mai repede posibil.

— Cum a primit Chas veştile acestea? întrebă repede Lisa.

— Mai bine decât ne-am imaginat oricare dintre noi. Chas are o mare putere de adaptare, de care a avut mare nevoie pentru că Julie ne-a spus absolut tot.

— Tot?

Dane aprobă încet din cap.

— De la felul în care o apărai întotdeauna la şcoală, până la povestea cu Hammond şi modul în care a încercat să-şi ascundă relaţia cu Dalton. Ne-a spus toate detaliile, inclusiv despre cum te-ai rugat de ea să încetinească înainte de accident. Toate astea ne-au picat destul de greu, mai ales lui Chas. Dar nici el, nici Julie nu şi-au dat seama de marele rău pe care ea l-a făcut şi anume răul pe care ni l-a făcut nouă.

— Deci acum ştii, spuse Lisa după o lungă tăcere. Ai bătut atâta drum ca să-mi spui asta?

— Nu numai. Am venit să te întreb de ce? De ce naiba ai luat asupra ta toate prostiile pe care le-a făcut Julie? Când te-am acuzat pentru prima oară, de ce nu mi-ai spus adevărul?

— M-ai fi crezut?

— Poate că nu imediat, dar oricum aş fi verificat ce mi-ai fi spus. Dumnezeu ştie că Julie ar fi trebuit să fie oprită. Am cedat toţi în faţa ei, în parte din cauza temperamentului pe care-l are. De multă vreme Chas era îngrijorat din cauza ei. Nu-i caut scuze, dar dacă ar fi pus toate cărţile pe masă mai de mult, poate că n-ar fi ajuns la scandalul creat de planul ei nebunesc de a se căsători cu Tony Bainbridge.

— Cum aş fi putut să spun ceva? oftă Lisa. Chas m-a tratat ca pe o fiică, dar eu am fost întotdeauna o intrusă. Tu, Chas şi Julie eraţi familia Riderwood, un cerc în care nu puteam pătrunde. Nici nu puteam face nimic ca să stric acest cerc, răsplătind bunătatea lui Chas, distrugându-i încrederea în propriul copil.

— Aşa că i-ai distrus încrederea în tine, spuse Dane. Oh Doamne, fraieră mică! Ezită puţin. Şi am mai avut un motiv să vin aici. Vreau să te rog să mă ierţi pentru toate, Lisa, pentru tot ce-am spus şi am făcut ca să te rănesc, pentru fiecare gând rău pe care l-am avut despre tine. Sunt gata să-ţi cer iertare în genunchi dacă este nevoie şi dacă aşa vrei tu. Îmi doresc să te întorci la Stoniscliffe. Chas are nevoie de tine.

Lisa clătină din cap.

— Nu mă pot întoarce acolo.

Urmă o clipă de tăcere, după care Dane se ridică şi se îndepărtă de scaunul ei, spunând:

— Deci nu mă poţi ierta. Ţi-aş influenţa decizia dacă ţi-aş spune că eu mă gândesc să mă mut?

Durerea adâncă din sufletul Lisei revenise şi acum parcă o sfâşia toată. Îşi înclină capul, lăsându-şi părul ciufulit să-i acopere faţa.

— Asta… n-ar schimba nimic.

Îl auzi oftând.

— Înţeleg. Îmi pare rău, Lisa. Îmi dau seama că te-am supărat şi acesta este ultimul lucru pe care aş fi vrut să-l fac. Acum am să plec.

Acum o să plece şi n-am să-l mai văd niciodată, gândi Lisa înspăimântată. Apoi auzi propria voce care părea de nerecunoscut.

— Ai spus că ai să mă săruţi.

Dane se afla deja lângă uşă, cu mâna pe clanţă, dar se întoarse brusc la cuvintele Lisei. Din doi paşi mari fu lângă ea, o luă în braţe şi îşi lipi sălbatic şi posesiv gura de gura ei. Ea se agăţă de el, cu lacrimile atâta timp înfrânte curgându-i pe faţă, în timp ce-i răspundea din toată inima la acest sărut.

Gemând, el îşi dezlipi buzele de ale ei şi îi cuprinse faţa cu mâinile, privind-o cu intensitate.

— Nu ştiu câţi bărbaţi au existat în viaţa ta, Lisa, dar eu am fost primul şi am să fiu şi ultimul. Eşti a mea şi niciodată n-am să te mai las să pleci. Mâine ne întoarcem în Yorkshire împreună. Lisa încercă să zâmbească.

— Pentru că Chas are nevoie de mine?

— Pentru că eu am nevoie de tine. Pentru că ne vom căsători şi vom da bârfitorilor şi altceva de comentat în afară de povestea cu James şi Julie. Am pierdut doi ani preţioşi şi să fiu al naibii dacă o să mai pierd vreo secundă de acum înainte.

Lisa râse timid.

— Ce-o să spună Chas? Şi... Tina?

— Tina nu este importantă. A fost numai o întâmplare plăcută, dar care n-a reuşit să mă facă să nu mă mai gândesc la tine. Nimeni n-a reuşit să facă asta până acum. Cât despre Chas, sunt sigur că a pus deja şampania la gheaţă. Mi-a spus să nu cumva să mă întorc fără tine.

— Oh! oftă Lisa. Deci erai atât de sigur de mine?

— Nu eram deloc sigur de tine, spuse Dane încet, privind-o atent. Lisa citi în ochii lui o nesiguranţă, ceva vulnerabil care îi frânse inima. Nici măcar nu ştiam dacă o să mă asculţi sau dacă am să pot să te fac să înţelegi ce simt şi că de fapt îţi cer mai mult, mai mult decât să mă ierţi. Tu ai stat tot timpul pe scaunul acesta blestemat, ca o mică stafie, fără să scoţi o vorbă.

— Aşteptam un cuvânt de la tine care să-mi arate că-ţi pasă. Ştiam că mă doreşti, dar asta nu era destul, întotdeauna mi-am dorit să mă iubeşti, chiar şi atunci când eram mică şi credeam că te urăsc. Un simplu cuvânt de laudă din partea ta mă făcea să plutesc. De asta am spus că nu pot să mă întorc la Stoniscliffe. Aş fi preferat să mor decât să trăiesc cu tine sub acelaşi acoperiş în vechile condiţii.

Dane spuse rar:

— Ştiu că am aşteptat prea mult timp ca s-o spun, Lisa, dar te iubesc. Este banal să spui că întotdeauna îi răneşti pe cei pe care-i iubeşti, dar în cazul nostru este adevărat. Dar am să repar asta, iubita mea, chiar dacă o să-mi ia tot restul vieţii.

— Cred că asta o să-mi placă. Zâmbind, Lisa îşi încolăci braţele pe după gâtul lui, bucurându-se de neaşteptata putere pe care o avea acum asupra lui. Este prima oară când sunt cerută în căsătorie într-o cameră de baie!

— Simon unde te-a cerut?

— Nu m-a cerut. Niciodată n-am lăsat vreuna din relaţiile mele să ajungă în stadiul acesta. Ai auzit ce-a spus, că sunt frigidă. Ei bine, într-un fel era adevărat. Nu voiam să mă sărute sau să mă atingă nimeni după tine. Pentru asta te consideram pe tine vinovat, pentru tot ceea ce se întâmplase între noi. Îmi spuneam mereu că din cauza ta nu mă puteam împlini ca femeie. Aşa că de fapt n-a mai fost nici un bărbat în

viaţa mea. Ai vrut să fii primul şi ultimul. Ei bine, eşti, dragul meu. Primul, ultimul şi singurul bărbat din viaţa mea.

Dane o privi multă vreme, după care spuse emoţionat:

— Nu merit asta.

O sărută din nou, dezmierdându-i buzele cu toată tandreţea pe care şi-o dorise întotdeauna, umplând-o de încântare.

Fusese întuneric, amărăciune, dar toate astea erau uitate şi în curând, foarte curând, avea să urmeze un nou revărsat de zori şi o nouă vară.

upă toate cele întâmplate între ea și
le ei vitreg, Lisa Grayson se
râse să nu se mai întoarcă
dată acasă. Fotomodel de
succes, ea începuse o
viață la Londra, încercând
ite trecutul.
a doi ani de la acea
nplare nefericită, Julie,
Lisei, o invită pe
ista la nunta sa.
rând încotro, Lisa se
rce acasă, temându-
să de fratele ei vitreg
al ales de vechea ei
ine pentru el.

luase în brațe și o dusese
mera lui, închizând ușa cu
rul în urma lui. Ea se luptase ca
mimal sălbatic, mușcându-l și
ndu-l, dar el nici măcar nu păruse
serve.
âmbetul lui batjocoritor îl făcuse să
ca un diavol în timp ce arunca rochia ei
s.

THE BEST

.N - 973-9597-61-2

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836